JERTFA
Fanii seriei „Amurg“
vor iubi această carte
HOLLY BLACK

HOLLY BLACK

JERTFA

Seria BASME MODERNE - I

Traducere din limba engleză
MIHAELA FRUNZĂ

rao international publishing company

„Tărâmul elfilor e minunat,
Dar groaznică-i de spus povestea
Când şapte ani s-au terminat
Iadului îi plătim jertfa.
Atât de Muritoare-s şi frumoasă-ncât
Mă tem că eu voi fi aceea."

YOUNG TAM LIN

Prolog

„Iar malţul poate mai mult decât Milton
Să justifice căile Domnului.”

A. E. Housman,
Terence, astea-s nebunii

Kaye mai trase un fum, după care lăsă ţigara să cadă în sticla de bere a mamei ei. Se gândi că era un test bun să verifice cam cât de beată era Ellen – să vadă dacă avea să înghită un muc de ţigară.

Ellen, Lloyd şi restul formaţiei Stepping Razor se aflau încă pe scenă. Cântaseră prost, iar după felul cum strângeau echipamentul îţi dădeai seama că ştiau asta. De fapt, nu prea conta, pentru că sistemul audio era zgomotos şi disonant, iar toată lumea băuse, fumase şi ţipase, aşa că probabil asta nu-l deranjase pe director. Ba unii chiar dansaseră.

Barmanul rânji la ea din nou şi îi oferi ceva de băut „din partea casei“.

— Lapte, spuse Kaye, zâmbind cu superioritate, aranjându-şi părul blond şi încâlcit şi băgând în buzunar vreo două cutii de chibrituri când acesta se întoarse cu spatele.

Apoi mama ei veni lângă ea şi trase o duşcă mare de bere pe are o scuipă toată pe tejghea.

Kaye nu se putu abţine să nu izbucnească într-un râs răutăcios, mama ei se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

— Du-te şi ajută-i să încarce maşina, spuse Ellen cu vocea răguşită de la cântat.

Îşi dădu părul ud de pe faţă. Rujul i se ştersese de pe buze, dar nu şi din colţurile gurii, puţin mânjit. Arăta obosită.

Kaye alunecă de pe tejghea şi sări pe scenă dintr-o simplă mişcare. Lloyd o măsura cu privirea în timp ce ea începu să strângă lucruri la întâmplare, aşa că se limită la ce aparţinea mamei ei. Ochii bărbatului luceau.

— Hei, puştoaico, ai ceva bani la tine?

Kaye ridică din umeri şi scoase o bancnotă de zece dolari.

Avea şi mai mult, iar el probabil că ştia – venise direct de la localul lui Chow Fat. Poate că se câştiga prost din livrarea mâncării chinezeşti, dar mai bine decât din muzică, în orice caz.

El luă banii şi se îndreptă agale spre bar, probabil ca să cumpere nişte bere pentru drum.

Kaye ridică lucrurile lui Ellen şi începu să le târască prin mulţime. Oamenii se dădeau în mare parte din calea ei. Aerul rece de toamnă de afară era ca o binecuvântare, chiar dacă puţea a fier, a gaze de eşapament şi a metrou. Lui Kaye i se părea că oraşul mirosea mereu a metal.

Îi luă doar câteva minute să încarce maşina. Se întoarse în bar să o ia pe mama ei înainte ca cineva să spargă geamul şi să fure echipamentul. Nu era chip să laşi ceva într-o maşină în Philadelphia. Ultima oară când le fusese spartă maşina, rămăseseră fără o haină la mâna a doua şi o geantă cu prosoape.

Fata de la intrare care verifica actele de identitate se uită lung la ea de data aceasta, dar nu spuse nimic. Oricum era târziu, aproape ultima strigare. Ellen era încă la bar, fumând o ţigară şi bând ceva mai tare decât berea. Lloyd vorbea cu un tip brunet cu părul lung. Bărbatul părea nelalocul lui în bar, poate pentru că era prea bine îmbrăcat, dar Lloyd îl cuprinsese pe după umăr cu braţul. Kaye reuşi să vadă pentru o clipă ochii bărbatului. Erau galbeni ca de pisică, reflectându-se în barul întunecat. Kaye se cutremură.

Dar Kaye vedea chestii ciudate uneori. Învăţase să le ignore.

— Am dus lucrurile la maşină, îi spuse ea mamei ei.

Ellen dădu absentă din cap.

— Îmi mai dai o ţigară, scumpo?

Kaye pescui pachetul din rucsacul ei milităresc, scoase două ţigări, întinse una mamei sale, iar pe cealaltă şi-o aprinse.

Mama ei se aplecă spre ea, mirosul de whisky, bere şi transpiraţie fiindu-i mai familiare lui Kaye decât orice alt parfum.

— Sărutul ţigărilor, spuse mama ei în felul acela prostesc care era jenant şi drăguţ deopotrivă, atingând vârful ţigării ei de vârful roşu al ţigării lui Kaye şi trăgând adânc în piept. După două fumuri aprinse ţigara la viaţă.

— Sunteţi gata să mergem acasă? întrebă Lloyd, iar Kaye

aproape că tresări.

Nu din cauză că n-ar fi ştiut că era acolo; era din cauza vocii lui. Suna mieroasă, cu o nuanţă de prefăcătorie. Nu era deloc vocea normală a ticălosului de Lloyd. Chiar deloc.

Ellen nu păru să observe ceva. Înghiţi ce mai rămăsese din băutura ei.

— Sigur.

O clipă mai târziu, Lloyd îşi ridică braţul ca şi cum ar fi avut de gând s-o lovească pe Ellen în spate. Kaye reacţionă instinctiv şi-l împinse. Numai pentru că era el beat fu de ajuns greutatea ei infimă pentru a-l face să-şi piardă echilibrul. Ea văzu cuţitul zdrăngănind de podea.

Faţa lui Lloyd era perfect ştearsă, golită de orice sentiment. Ochii îi erau măriţi, iar pupilele dilatate.

Frank, toboşarul formaţiei Stepping Răzor, îl apucă pe Lloyd de braţ. Lloyd avu suficient timp să-l pocnească pe Frank în faţă înainte ca alţi clienţi să-l altoiască, iar cineva să cheme poliţia.

Când poliţia ajunse, Lloyd nu-şi mai amintea nimic. Era furios ca naiba şi o înjura pe Ellen cât îl ţinea gura. Poliţiştii le conduseră pe Kaye şi pe mama ei până la apartamentul lui Lloyd şi aşteptară cât Kaye împachetă hainele şi alte lucruri în pungi de gunoi. Ellen vorbea la telefon, încercând să găsească un loc unde să se adăpostească.

— Scumpo, spuse Ellen într-un final, va trebui să mergem la bunica.

— Ai sunat-o? întrebă Kaye în timp ce punea discurile cu Grace Slick unul peste altul într-o ladă goală de la portocale.

O vizitaseră o singură dată în şase ani, de când se mutaseră din New Jersey. Ellen abia dacă vorbea cu mama ei de sărbători înainte să-i paseze telefonul lui Kaye.

— Da, tocmai am trezit-o din somn. Kaye nu-şi amintea să o fi văzut pe mama ei vreodată atât de obosită. Nu stăm mult. Poţi s-o vizitezi pe prietena aceea a ta.

— Janet, spuse Kaye.

Spera că la ea se referise Ellen. Spera că mama ei n-o tachina iar cu porcăriile alea cu zâne. Dacă mai auzea încă o poveste despre Kaye şi drăgălaşii ei prieteni imaginari…

— Cea căreia îi trimiţi e-mail-uri de la bibliotecă. Mai adu-mi o ţigară, scumpo, da? adăugă Ellen, aruncând nişte CD-uri în

ladă.

Kaye ridică o haină de piele de-a lui Lloyd care îi plăcuse întotdeauna, după care aprinse o ţigară pentru mama ei de la aragaz. Nu avea rost să irosească chibriturile.

1

„Profundă ca inconştienţa,
fragilă ca bobocul de floare
Să se facă zorii tăi invers
Să te inunde; Fiecare corpuscul
al nostru să se facă zână."

Mina Lov,
Mai presus de toate, Luna
Lunarul Baedeker pierdut

Kaye făcu o piruetă pe scândurile gri şi uzate ale trotuarului. Aerul era greu şi mirosea a midii uscate şi a crustă de sare de pe dig. Valurile se izbeau de mal şi târau în ghearele lor pietriş şi nisip când se retrăgeau uşor înapoi în mare.

Luna era palidă sus pe cer, dar soarele abia apunea.

„Ce senzaţie minunată să poţi *să respiri*" îşi spuse Kaye. Iubea sălbăticia calmă a oceanului, iubea puterea electrizantă pe care o simţea de câte ori inspira aerul ud şi sărat. Mai făcu o piruetă ameţitoare fără să-i pese că fusta i se ridica deasupra ciorapilor înalţi până la coapse.

— Hai odată! strigă Janet. Călcă peste noroiul gros şi plin de frunze, de pe strada paralelă cu trotuarul, clătinându-se uşor pe pantofii cu platformă şi toc gros. Machiajul ei cu sclipici strălucea sub lumina felinarelor stradale. Janet expiră fantome de fum albastru şi trase încă un fum din ţigară. Ai să cazi! adăugă ea.

Kaye şi mama ei stăteau deja de o săptămână la bunica ei şi, chiar dacă Ellen tot spunea că sunt pe picior de plecare, Kaye ştia că de fapt nu aveau unde să se ducă. Ea una se bucura. Iubea casa aceea mare şi veche, plină de praf şi de naftalină. Îi plăcea că marea era atât de aproape şi că aerul nu-i înţepa gâtul.

Hotelurile ieftine pe lângă care treceau erau de mult închise şi ferecate, iar piscinele erau uscate şi crăpate. Până şi arcadele erau închise, iar premiile din aparatele de jocuri încă

se vedeau prin ferestrele înceţoşate. Urmele de rugină de pe faţada unui magazin abandonat scoteau în evidenţă cuvintele SARE APĂ TĂMÂIE.

Janet scotoci prin poşeta ei minusculă şi scoase un luciu de buze cu aromă de căpşuni. Kaye se învârti până la ea, cu haina de imitaţie de piele de leopard deschisă, cu un fir dus la ciorap. Cizmele îi erau pline de nisip.

— Hai să înotăm, spuse Kaye.

Era ameţită de aerul nopţii, arzând ca luna de un alb aprins. Totul mirosea a ud şi a sălbatic, ca înainte de furtună, iar ea voia să alerge, repede şi nerăbdătoare, dincolo de limita a ceea ce putea să vadă.

— Apa e foarte rece, spuse Janet oftând, şi părul tău arată ca naiba. Kaye, când ajungem acolo, trebuie să fii în regulă. Să nu pari aşa de ciudată. Băieţilor nu le plac ciudatele.

Kaye se opri şi păru că o ascultă cu atenţie, iar ochii ei ridicaţi şi machiaţi cu tuş negru o priviră pe Janet la fel de precauţi ca ai unei pisici.

— Cum ar trebui să fiu?

— Nu-i vorba că eu vreau să fii într-un fel sau altul – tu nu vrei un iubit?

— De ce mi-aş bate capul cu asta? Hai să căutăm spirite rele.

— Spirite rele?

— Demoni. Şi avem mai multe şanse decât oriunde să-i găsim – coborî tonul conspirativ – dacă înotăm goale în Atlantic cu o săptămână înainte de Halloween.

Jane îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii cum arată soarele? întrebă Kaye.

Mai rămăsese doar ceva mai mult decât o felie de roşu acolo unde marea se unea cu cerul.

— Nu, cum? spuse Janet, întinzându-i luciul de buze lui Kaye.

— Ca şi cum şi-ar fi tăiat venele în cadă şi sângele se împrăştie în apă.

— Ce scârbos, Kaye.

— Şi luna e un simplu spectator. Îl priveşte cum moare. Probabil că ea l-a împins să facă una ca asta.

— Kaye…

Kaye mai făcu o piruetă, râzând.

— De ce trebuie să inventezi mereu rahaturi din astea? Exact la asta mă refeream când ţi-am zis să nu te porţi ciudat.

Janet vorbea tare, dar Kaye abia dacă o auzea din cauza vântului şi a zgomotului provocat de propriul râs.

— Zău aşa, Kaye. Îţi aduci aminte de spiriduşul despre care spuneai poveşti? Cum îl chema?

— Care din ei? Spike sau Gristle?

— Exact. I-ai inventat! spuse Janet. Mereu inventezi lucruri.

Kaye se opri din învârtit înclinându-şi capul într-o parte, iar degetele îi alunecară în buzunare.

— Nu am spus niciodată că nu le-aş inventa.

○

Clădirea veche cu caruselul era semi-abandonată de ani buni. Figurine angelice de plumb, înconjurate de şuviţe de păr, despărţeau geamurile sparte. Toată faţada era de sticlă, dezvăluind podeaua de pământ şi sticla care strălucea deasupra mizeriei. În interior, o rampă de skateboard din placaj nefinisată era singura rămăşiţă din încercarea de a folosi clădirea în scop comercial în ultimii zece ani.

Kaye auzea voci răsunând în aerul nemişcat, tocmai până în stradă. Janet aruncă ţigara în noroi. Mucul sfârâi şi fu purtat mai departe, plutind pe apă ca un păianjen.

Kaye se căţără pe pervaz şi îşi bălăngăni picioarele peste el. Acolo nu mai era de multă vreme geam, dar piciorul i se agăţă de cioburile rămase când alunecă înăuntru. Firele de la ciorap i se duseră şi mai tare.

Straturi groase de vopsea acopereau formele cândva complicate din interiorul clădirii. Rampa din mijlocul încăperii era desenată de artiştii locali de graffiti şi era acoperită cu abţibilduri şi mâzgălituri făcute cu pixul. Şi acolo se aflau băieţii.

— Kaye Fierch, mă mai ţii minte, nu? chicoti Doughboy.

Era mic de statură şi slăbănog.

— Cred că mi-ai aruncat cu o sticlă în cap când eram prin clasa a şasea.

El râse din nou.

— Exact. Exact. Uitasem de asta. Nu mai ţii supărare, nu?

— Nu, spuse ea, dar buna dispoziţie îi pieri, lăsând-o epuizată şi neliniştită.

Janet se căţără în vârful rampei de skateboard unde stătea Kenny, ca un rege în jacheta lui argintie de aviator, urmărind conversaţiile. Arăta bine, avea părul negru şi ochii şi mai negri.

Ridică o sticlă aproape plină de tequila în semn de salut.

Marcus îi dădu lui Kaye sticla din care băuse, prefăcându-se că i-o aruncă. Se stropi puţin pe manşeta cămăşii sale de flanel.

— Bourbon. Scumpă drăcia!

Ea zâmbi forţat în timp ce lua sticla. Marcus începu iar să tragă dintr-o ţigară. Chiar şi aşa cocoşat cum stătea, tot era un tip solid. Pielea ciocolatie a feţei îi strălucea, iar Kaye observă locurile unde probabil se tăiase la ras.

— Ţi-am adus nişte bomboane, îi spuse Janet lui Kenny.

Avea la ea jeleuri în formă de boabe de porumb şi de alune.

— Ţi-am adus nişte bomboane, repetă Doughboy în batjocură pe un ton piţigăiat, sărind pe rampă. Dă-le încoace, spuse el.

Kaye se plimba în jurul camerei rotunde. Aceasta era veche şi dărăpănată, dar frumoasă. Senzaţia de arsură uşoară pe care Bourbonul i-o lăsase în gât era perfectă pentru locul acesta, genul de chestie pe care un bărbat în costum de vară care poartă mereu pălărie ar bea-o.

— Ce fel de asiatică eşti? întrebă Marcus.

Kaye umpluse ţigara cu iarbă şi acum trăgea în piept de la un capăt. Mirosul dulce şi gros aproape că o înecă.

Mai trase o duşcă din sticlă şi încercă să-l ignore.

— Kaye? M-auzi?

— Sunt pe jumătate japoneză.

Kaye îşi atinse părul, blond ca al mamei sale. Părul era cel are îi inducea pe oameni în eroare.

— Frate, ai văzut vreodată desenele animate de acolo? Sunt cu nişte fete micuţe de tot cu codiţe şi chestii de genul, îmbrăcate cu uniforme foarte scurte. Ar trebui să avem şi aici uniforme din alea. Tu porţi vreodată aşa ceva?

— Ia mai taci, nătărăule! spuse Janet râzând. A fost colegă cu tine şi cu Doughboy.

Kenny îşi strecură un deget prin cheutorile de la cureaua blugilor lui Janet şi o trase spre el să o sărute.

— Da, în fine, la naiba! Marcus râse. Nu vrei să-ţi legi părul în codiţă din aia un pic? Haide!

Kaye dădu din cap. Nu, nu avea să facă aşa ceva.

Marcus şi Doughboy începură să joace fotbal cu o sticlă goală de bere. Aceasta nu se spărgea în timp ce o loveau din gheată în gheată, dar scotea un zgomot strident. Kaye mai luă încă o înghiţitură zdravănă de Bourbon. Capul i se învârtea deja într-

un mod plăcut; începu să fredoneze muzica imaginară de carusel, aşa cum era pe vremuri. Înaintă în camera întunecoasă unde pancarte vechi anunţau că pungile de floricele de porumb şi alunele costau cinci cenţi bucata.

Pe peretele cel mai îndepărtat întrezări o uşă neagră şi veche. Aceasta se deschise cu o smucitură când Kaye o împinse. Lumina lunii care pătrundea prin ferestrele încăperii principale dezvăluia doar un birou cu o masă veche şi o tablă de plută cu meniuri galbene încă prinse cu ace de ea. Păşi înăuntru, chiar dacă întrerupătorul nu funcţiona. Găsi un mâner, pipăind prin întuneric. Uşa ducea spre casa scării. O rază slabă de lumină se revărsa de undeva de sus. Kaye înaintă pe scări bâjbâind. Palmele i se acoperiră de praf în timp ce alunecau pe balustradă. Strănută zgomotos şi apoi mai strănută încă o dată.

În vârf se afla o fereastră micuţă, luminată de luna criminală, plină şi imensă de pe cer. În colţuri erau depozitate nişte cutii interesante. Apoi ochii îi căzură pe cal, şi uită de toate celelalte. Era măreţ – de un alb sidefat, acoperit cu cioburi minuscule de oglindă lipite pe el. Faţa îi era pictată cu roşu, mov şi auriu, avea chiar şi o dungă de dinţi albi şi o limbă roz, cu suficient spaţiu cât să încapă un cubuleţ de zahăr. Era evident de ce fusese părăsit – picioarele îi erau zdrobite pe toate cele patru părţi şi la fel şi o parte din coadă. Acolo unde îi fuseseră cândva picioarele îi atârnau numai aşchii.

„Lui Gristle i-ar fi plăcut.” Asta gândise de multe ori de când plecase din Shore, în urmă cu şase ani. „Prietenilor mei imaginari le-ar fi plăcut.” Asta îşi spusese când văzuse pentru prima oară oraşul, luminat în fiecare zi ca şi cum ar fi fost Crăciunul: Dar ei nu veniră niciodată cât ea fusese în Philadelphia. Iar acum avea şaisprezece ani şi simţea că nu mai are nimic din imaginaţia de altădată.

Încercă să ridice calul în picioare aşezându-l pe cioturile distruse. Acesta se bălăngăni instabil, dar nu căzu. Kaye se dezbrăcă de haină şi o lăsă să cadă pe podeaua prăfuită, punând sticla de Bourbon lângă ea. Îşi aruncă un picior peste animalul de lemn, se aşeză în şa şi îşi folosi picioarele să-l împiedice să cadă. Îşi trecu mâinile pe coama lui, sculptată în zulufi aurii. Îi atinse ochii negri vopsiţi şi urechile ciobite.

În mintea ei, calul alb se ridică pe picioarele lui instabile.

Zulufii lungi ai coamei aurii erau reci în mâinile ei, iar corpul animalului era adevărat şi cald sub ea. Îşi înfipse mâinile în coamă şi trase cu putere, resimţind furnicături în mâini şi în picioare. Calul necheză uşor sub ea, gata să sară în apa rece şi neagră. Ea îşi dădu capul pe spate.

— Kaye? o trezi din reverie o voce blândă.

Kenny stătea în dreptul scărilor, uitându-se la ea inexpresiv. Pentru o clipă fu încă neînfricată. Apoi îşi simţi obrajii arzând.

În semiîntuneric îl vedea mai bine decât îl văzuse la parter. Două verigi grele de argint îi atârnau din lobii urechilor. Părul lui scurt, cafeniu-deschis, era dat cu gel şi era puţin ondulat, asortându-se cu începutul de cioc din bărbie. Sub jacheta de aviator, tricoul mult prea mulat îi dezvăluia muşchii.

Băiatul se îndreptă spre ea, îi întinse mâna şi apoi o privi ciudat, ca şi cum nu şi-ar fi amintit când anume se hotărâse să facă asta. Mângâie în schimb capul calului, încet, aproape hipnotic.

— Te-am văzut, spuse el. Am văzut ce-ai făcut.

— Unde-i Janet?

Kaye nu prea ştia la ce se referea el. Dacă nu ar fi avut faţa aşa serioasă şi nu ar fi vorbit aşa de rar, ar fi crezut că o tachina.

Mângâia coama animalului acum.

— Îşi făcea griji pentru tine. Mâna lui o fascina fără voia ei. Părea că şi-o împleteşte în părul imaginar. Cum l-ai făcut să facă asta?

— Ce să facă?

Îi era teamă acum, dar se simţea şi flatată în acelaşi timp. Nu era nici urmă de tachinare sau de bătaie de joc pe chipul lui. O privea cu atâta intensitate, încât părea secat de expresie.

— L-am văzut ridicându-se în picioare.

Vorbea atât de încet, încât aproape că se putea preface că nu-l auzise bine. Mâna lui căzu pe şoldul ei şi alunecă în sus spre îmbinarea de bumbac a chiloţilor ei.

Atingerea o făcu să tresară, chiar dacă văzuse mişcarea înceată a mâinii lui. Fu paralizată pentru un moment, înainte să sară în picioare, lăsând calul să cadă odată cu ea. Calul căzu grămadă peste sticla de Bourbon, iar lichidul închis la culoare se revărsă peste haina ei şi udă cutiile prăfuite de pe jos ca mareea venind în noapte.

El se întinse spre ea înainte ca ea să-şi dea seama, mâna lui căutându-i gulerul cămăşii. Ea făcu un pas în spate, se dezechilibră şi căzu, iar cămaşa i se rupse chiar deasupra sutienului când el îi dădu drumul.

Pe scări se auziră paşi.

— Ce naiba?

Marcus era în capul scărilor cu Doughboy şi încerca să-şi facă loc ca să vadă.

Kenny scutură din cap şi se uită ameţit în jur, în timp ce Kaye bâjbâia după haina ei udă de Bourbon.

Băieţii se dădură din cale, iar Janet era şi ea acolo, holbându-se.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Janet uitându-se printre ei nedumerită.

Kaye o împinse şi trecu pe lângă ea, îmbrăcându-se din mers cu haina.

— Kaye! strigă Janet după ea.

Kaye o ignoră, coborând câte două trepte deodată, în întuneric. Nu avea cum să explice ceea ce tocmai se întâmplase.

O auzea pe Janet ţipând.

— Ce i-ai făcut? Ce naiba i-ai făcut?

Kaye alergă de-a lungul coridorului caruselului şi îşi aruncă piciorul peste pervaz. Ciobul pe care îl evitase cu grijă ceva mai devreme îi trasă o linie subţire pe partea exterioară a coapsei, în timp ce ateriza pe pământul nisipos, printre buruieni.

Vântul rece pe faţa fierbinte îi provoca o senzaţie plăcută.

○

Cornelius Stone ridică noua cutie cu resturi de calculatoare şi o duse în camera lui pentru a o lăsa lângă celelalte. De fiecare dată când mama lui venea de la piaţa de vechituri cu un monitor stricat, o tastatură lipicioasă sau pur şi simplu tone de cabluri, avea privirea aceea plină de speranţă din cauza căreia lui Corny îi venea s-o pocnească. Pur şi simplu nu înţelegea diferenţa dintre un calculator 286 şi unul cuantic. Nu înţelegea că epoca ingineriei de gherilă era pe sfârşite şi că să fii un nenorocit de geniu nu mai era de ajuns. Trebuia să fii un nenorocit de geniu bogat.

Lăsă cutia jos, îi dădu trei şuturi zdravene, îşi luă geaca de blugi cu capul de diavol pe spate şi se îndreptă spre uşă.

— Îţi folosesc la ceva chestiile pe care le-am adus, dragul meu? Mama lui era în camera lui Janet, împăturind o pereche nouă de blugi la mâna a doua. Ridică un tricou cu pisici din ştrasuri pe el. Crezi că surorii tale o să-i placă?

— Mulţumesc, mamă, spuse el printre dinţii încleştaţi. Trebuie să plec la muncă.

Trecu pe lângă Soţul, care stătea în drum în timp ce-şi lua o bere din lada de sub masa din bucătărie. Pisica albă se bălăngănea pe un raft, cu burta atârnându-i cu o nouă sarcină, mieunând după mâncare din conservă sau murături, sau îngheţată, sau ceva de genul ăsta. El o mângâie pe cap în silă, dar înainte ca animalul să apuce să se frece de mâna lui de plăcere, băiatul deschise uşa paravanului şi ieşi afară în curte.

Aerul rece de octombrie era o uşurare după fumul îmbâcsit de ţigară.

Corny îşi iubea maşina. Era un Chevy vopsit manual, înflorind de pete de rugină şi cu o căptuşeală interioară care atârna din tavan ca pielea îmbătrânită. Ştia cum arăta el. Ca o prăjină.

Slăbănog şi înalt, cu părul urât şi pielea şi mai urâtă. Se ridica la înălţimea numelui său. Cornelius. Corny. Corn-dog[1]. Dar nu şi în maşina lui. Înăuntrul ei era anonim.

În fiecare zi în ultimele trei săptămâni plecase la serviciu puţin mai devreme. Se ducea la magazin şi îşi cumpăra nişte mâncare. Apoi conducea prin zonă şi, trecând pe lângă toate cârciumile mizerabile, îşi imagina că are o puşcă semiautomată în maşină şi număra câţi ar fi doborât. „Poc”, spunea el uşor prin ferestrele deschise în timp ce un băiat şaten cu umeri laţi şi o şapcă de baseball pusă invers alerga spre fetele care se hlizeau din spatele ferestrei unei camionete roşii. „Poc, poc!”.

În seara asta îşi cumpără o cafea şi un pachet de lemn dulce negru. Stărui cu privirea pe o carte de buzunar cu un dragon metalic în relief pe copertă şi citi primele fraze, sperând că va găsi ceva interesant. Jocul devenea plictisitor. Ba chiar mai mult decât plictisitor, îl făcea să se simtă şi mai patetic decât fusese. Cu aproape o săptămână înainte de toată povestea cu Halloween, era momentul potrivit pentru ca un maniac veritabil să-şi achiziţioneze o armă. Sorbi din cafea şi aproape că o scuipă înapoi. Era prea dulce. Mai sorbi încă un pic pentru a se

---

[1] Corn-dog = crenvurst pe băţ, învelit în pâine de porumb.

obişnui cu gustul. Dezgustător.

Corny coborî din maşină şi vărsă cafeaua pe jos, în parcare. Lichidul se împrăştie în mod satisfăcător pe asfalt. Băiatul merse înăuntru şi îşi turnă încă o ceaşcă. Din spatele tejghelei, o femeie în toată firea, cu un păr roşcat ondulat, îl măsură din priviri şi arătă spre jacheta lui.

— Tu cine ar trebui să fii, diavolul?

— Aş vrea eu, spuse Corny lăsând pe tejghea un dolar şi douăzeci şi cinci de cenţi. Aş vrea eu!

2

„Pietrele erau ascuţite, vântul îmi
bătea în spate hoinăream pe autostradă
cu pas uşor de felină.”

Theodore Roethke,
Laudă Sfârşitului

Vântul o biciuia pe Kaye pe faţă cu picături minuscule de ploaie. Stropii îi îngheţau mâinile, făcând-o tremure, în timp ce îi alunecau de pe părul ud pe sub gulerul hainei. Mergea cu capul plecat, lovind cu piciorul gunoiul împrăştiat care se adunase pe marginile pline de buruieni ale autostrăzii. O cutie turtită de suc se rostogoli şi se opri într-o coroană mortuară făcută din crizanteme înfipte în polistiren, care era pusă să marcheze locul unui accident de maşină. Nu erau case pe partea aceea de drum, doar un şir lung de copaci ce duceau spre o benzinărie. Trecuse de jumătatea drumului spre casă.

Maşinile şuierau pe asfalt. Sunetul era reconfortant, ca un oftat lung.

„Te-am văzut. Am văzut ce-ai făcut.”

Amărăciunea îi întorcea stomacul pe dos, amărăciunea şi furia, îi venea să spargă ceva, să lovească pe cineva.

Cum ar fi putut să facă ceva? Când încerca să facă o pagină de revistă să se întoarcă singură sau un bănuţ să cadă pe cant nu mergea niciodată. Cum ar fi putut să-l facă pe Kenny să vadă un cal de carusel mişcându-se pe picioarele lui rupte?

Ca să nu mai punem la socoteală faptul că putea foarte bine să presupună că Spike şi Lutie, şi Gristle chiar fuseseră prieteni imaginari. Era acasă deja de două săptămâni şi nici urmă de ei, indiferent de cât de des îi chemase, indiferent de câte sticle de lapte lăsase afară, indiferent de câte ori mersese la vechiul pârâu.

Trase adânc aer în piept, inhalând pe nas picături de ploaie. Asta îi amintea de senzaţia de plâns.

Copacii arătau ca nişte panouri plate de plumb cărora le

lipsea sticla vopsită dintre crengi. Ştia ce avea să zică bunica ei când se va întoarce acasă duhnind a băutură şi cu cămaşa ruptă. Şi avea dreptate.

Aceleaşi lucruri pe care le va spune şi Janet a doua zi. Nu era nicio cale de a explica ce se întâmplase fără a recunoaşte ceva. Janet avea să se lege numai de amănuntul cu mâna lui pe piciorul ei şi de faptul că ea îi îngăduise asta, chiar dacă numai pentru o clipă. Şi îşi putea imagina ce îi spunea el în acest moment lui Janet – nervos, furios şi beat – dar până şi o minciună prost fabricată ar suna mai bine decât adevărul.

„L-am văzut ridicându-se."

Dar chiar şi dacă n-ar merge aşa departe, cine ar crede că a atins-o între picioare intenţionat, dar că i-a rupt bluza din greşeală? Nu, probabil că a spus altă poveste. Şi atunci Kaye ce avea să-i zică lui Janet când o va întreba ce s-a întâmplat? Janet deja o credea o mincinoasă.

Încă mai simţea fierbinţeala atingerii mâinii lui Kenny, ca o flacără de-a lungul coapsei în contrast cu pielea udă de la ploaie.

Încă o rafală de stropi îi înţepă obrajii, aceasta aducând cu ea şi un strigăt dinspre pădure. Sunetul fu scurt, dar plin de durere.

Kaye se opri brusc. Nu se mai auzea altceva decât ploaia, ca fâsâitul unui aparat de radio.

Apoi, chiar când un camion trecu în viteză pe lângă ea, ridicând un nor de apă, Kaye mai auzi un sunet. De data aceasta era unul mai moale, poate un geamăt înghiţit spre final. Se auzea chiar din dumbravă.

Kaye coborî pe panta uşoară şi intră în pădure. Se aplecă să evite crengile ude ale unui ulm, călcând pe smocuri de ferigi scurte şi măceş. Buruienile i se frecau de picioare, lăsând urme de ploaie. Cerul aprins de furtună lumina pădurea în culori argintii. Un miros dulce-pământiu de putreziciune se ridica atunci când deranja covorul de frunze.

Nu era nimeni acolo.

Se întoarse spre autostradă. Încă mai vedea drumul din locul în care stătea. Ce făcea? Sunetul probabil că răsunase dinspre casele de dincolo de râul subţire ce curgea prin spatele pădurii. Nimeni altcineva n-ar fi atât de prost să hoinărească prin pădurile ude şi ploioase în mijlocul nopţii.

Kaye se întoarse înspre şosea, mergând prin locuri ce păreau ceva mai uscate decât altele. I se prinseseră scaieţi de ciorap şi se aplecă să îi îndepărteze.

— Rămâi acolo unde eşti!

Tresări la auzul vocii. Accentul era puternic, deşi cuvintele erau pronunţate cu precizie.

Un bărbat se afla întins în noroi la numai câţiva paşi de ea, cu o sabie curbată în mână. Arma strălucea ca o semilună în întunericul înnorat. Părul ca de cositor al bărbatului, ud şi lipit de gât, încadra o faţă lungă şi plină de unghiuri ascuţite. Şiroaie de ploaie îi curgeau pe armura neagră din bucăţi pe care o purta. Cealaltă mână şi-o ţinea în dreptul inimii, încleştată pe o creangă care îi ieşea din piept. În locul acela ploaia era roz de la sânge.

— Tu ai fost, fetiţo?

Bărbatul respira neregulat.

Kaye nu ştia exact la ce se referea, dar dădu din cap în semn că nu. Nu părea mult mai mare decât ea. În mod sigur, nu îndeajuns de mare ca să o numească „fetiţo”.

— Deci n-ai venit aici să termini cu mine?

Ea dădu din nou din cap în semn că nu. El avea picioare lungi – ar fi fost înalt dacă ar fi stat în picioare. Mai înalt decât majoritatea oamenilor, mai înalt decât orice elf pe care îl văzuse ea vreodată – şi totuşi Kaye nu avea nicio îndoială că era elf, în primul rând din cauza urechilor cu vârf ascuţit spintecându-i părul ud şi pentru că era frumos într-un fel care îi tăia respiraţia.

Îşi linse buzele. Avea sânge pe ele.

— Ce păcat, spuse el încet.

Ea făcu un pas înainte, iar el se ghemui într-o poziţie defensivă. Chiar şi aşa rănit tot era ager în mişcări. Părul îi acoperea faţa, dar ochii, strălucind ca mercurul, o studiau intens.

— Eşti un elf, nu-i aşa? spuse ea blând, ţinându-şi mâinile la vedere.

Auzise poveşti despre curtea magică – nobilimea – de la Lutie-loo dar nu văzuse niciodată vreun membru. Poate că era ceva de genul ăsta.

El stătea nemişcat, iar Kaye mai făcu jumătate de pas în direcţia lui, ridicând o mână să-l îmblânzească, de parcă ar fi

fost vreun animal periculos şi fascinant deopotrivă.
— Lasă-mă să te ajut!
Trupul îi tremura de la efort. Nu-şi lua ochii de la ea. Ţinea mânerul sabiei în mână atât de strâns, încât încheieturile degetelor se albiseră.
Ea nu îndrăzni să mai facă vreun pas.
— Ai să sângerezi până ai să mori.
Mai stătură aşa câteva minute înainte ca el să cadă într-un genunchi în noroi. Se aplecă în faţă cu mâinile înfipte în frunze şi scuipă roşu. Genele ude ale ochilor pe jumătate închişi erau la fel de argintii ca un ac de siguranţă.
Ea făcu doi paşi şi îngenunche lângă el, pregătindu-se să-l ajute, cu mâinile tremurând. De aproape, îşi dădu seama că armura lui era din piele rigidă, sculptată să arate ca nişte pene.
— Nu pot să scot singur săgeata, spuse el uşor. Mă aşteaptă să mai sângerez încă puţin înainte să îmi vină de hac.
— Cine te aşteaptă?
Era greu de crezut că cineva îl săgetase cu o ramură, dar asta părea să spună el.
Dacă vrei să mă ajuţi, scoate-mi săgeata. Ochii i se îngustară şi scutură din cap. Dacă nu, atunci împinge-o cât de adânc poţi, nu-mi rămâne decât să sper că mă va ucide.
— O să sângerezi şi mai mult, spuse Kaye.
El râse amar la auzul vorbelor ei.
— În ambele cazuri, fără îndoială.
Se citea disperarea pe faţa lui. În mod evident el credea că ea făcea parte din vreun plan de anihilare a lui. Şi totuşi, alunecă înapoi până când se putu sprijini de trunchiul unui stejar. Era încordat, aşteptând reacţia ei.
Kaye se gândi la elfii pe care-i cunoscuse când era copil – arătări agere şi neastâmpărate. Niciunul nu-i vorbise despre războaie, săgeţi magice sau duşmani, şi cu siguranţă niciunul nu pomenise de minciuni sau dezamăgiri. Bărbatul care sângera în noroi lângă ea îi arăta cât de greşită fusese percepţia ei asupra elfilor.
Degetele ei se îndepărtară brusc de rana din pieptul lui. I se întoarse stomacul pe dos când se uită la rana sinistră.
— Nu pot s-o fac.
Vocea lui îşi păstră tonul suav.
— Cum îţi spune?

— Kaye, răspunse ea.

Timp de o clipă fu linişte, iar ea observă norul rece al respiraţiei ei ridicându-se cu fiecare cuvânt.

— Eu sunt Roiben.

Elfii nu-şi spuneau numele aşa, cu una cu două, nici chiar parţial, deşi ea habar nu avea de ce. El voia probabil să-i arate că avea încredere în ea, poate încercând să se revanşeze pentru presupunerea pe care o făcuse iniţial despre ea.

— Dă-mi mâna.

Ea îl lăsă să-i apuce mâna într-a lui şi să o ghideze către creangă. Mâna i se închise peste a ei, ambele reci şi ude, degetele lui fiind neomenesc de lungi şi aspre de la bătături.

— Tu doar o apuci cu mâna şi mă laşi pe mine să trag, spuse el. Nici măcar nu trebuie să te uiţi. Atât timp cât nu pun mâna pe ea, s-ar putea să-mi fac curaj să trag.

Ea se simţi ruşinată. Îi spusese că avea nevoie de ajutor pentru că avea dureri mari şi nu era momentul să facă nazuri.

— O fac eu, spuse ea.

Roiben îi dădu drumul la mână, iar ea trase cu putere. Deşi faţa bărbatului se strâmbă de durere, creanga ieşi doar puţin.

Oare mai erau cu adevărat şi alţi elfi prin copaci, aşteptând ca el să fie îndeajuns de slăbit pentru a-l învinge? Kaye gândi că dacă era aşa, atunci acum era un moment bun să coboare să-şi facă treaba.

— Încă o dată, Kaye.

De data aceasta ţinu cont de unghiul armurii şi-şi schimbă poziţia în aşa fel încât creanga să nu se mai prindă într-una dintre plăci. Se ridică într-un genunchi, apucă ramura, după care se ridică în picioare trăgând în sus cât de tare putu.

Roiben scoase un ţipăt aspru când creanga alunecă afară din pieptul lui, cu vârful de fier negru de sânge. Atinse rana cu degetele, după care le ridică, pline de sânge, ca şi cum brusc nu i-ar mai fi venit să creadă că fusese împuşcat.

— Ai fost foarte curajoasă, spuse el atingându-i piciorul cu degetul ud.

Kaye aruncă băţul departe. Tremura şi simţea gust de sânge în gură.

— Trebuie să oprim sângerarea. Cum se scoate armura ta?

La început, el păru să nu înţeleagă la ce se referea. Se uita pur şi simplu la ea cu un fel de îndoială pe chip. Apoi se apleacă

în faţă gemând.

— Curele, reuşi el să rostească.

Ea veni şi se aşeză în spatele lui, pipăind armura fină în căutarea unor catarame.

Un vânt brusc scutură crengile de deasupra, revărsând asupra lor un duş puternic de picături grele, lucru care o făcu pe Kaye să se întrebe din nou dacă erau elfi în copaci. Degetele ei bâjbâiau în grabă. Dacă elfii aceia încă se mai temeau de Roiben, nu mai aveau să se îngrijoreze prea mult timp – paria că mai era o problemă de doar câteva minute până ca el să-şi piardă complet cunoştinţa.

Pentru a-i scoate platoşa din faţă nu fu îndeajuns să o detaşeze de cea din spate la umeri şi pe părţi – mai erau nişte curele care o legau de cele de pe umeri şi de cele de la picioare. Reuşi într-un final să o dezlipească de pe pieptul lui. Dedesubt, pielea goală era murdară de sânge.

El îşi dădu capul pe spate şi închise ochii.

Lasă ploaia s-o spele.

Kaye îşi dădu haina jos şi o agăţă de una dintre crengile copacului. Cămaşa ei era deja ruptă, îşi aminti ea în timp ce o dădea jos. O rupse în fâşii lungi şi începu să le înfăşoare în jurul pieptului şi braţelor lui Roiben. El deschise ochii la atingerea ei. Ochii i se îngustară, iar apoi se făcură mari. Aveau o culoare fascinantă.

El se îndreptă, îngrozit.

— Nici măcar n-am auzit când ai rupt cămaşa.

— Trebuie să încerci să rămâi treaz. Obrajii lui Kaye erau atât de calzi, încât ploaia rece chiar îi făcea bine. Există vreun loc în care putem merge?

El dădu din cap. Bâjbâi cu mâna pe lângă el, ridică o frunză şi o şterse de partea interioară a platoşei de piele din faţă. Frunza deveni de un roşu strălucitor.

— Dă-i drumul în apă. Este un *kelpie*[2] acolo. Nu sunt sigur că-i pot controla pe vremea asta, dar tot e mai bun decât nimic.

Kaye dădu repede din cap, deşi habar nu avea ce era acela un *kelpie*, şi se întinse să ia frunza.

El nu-i dădu drumul imediat.

— Îţi sunt dator. Nu îmi place că nu ştiu cum va trebui să mă

---

[2] În cultura scoţiană, spirit răufăcător al apelor care ia de obicei forma unui cal care se distrează provocând înecuri.

răscumpăr.

— Am nişte întrebări…

O lăsă să ia frunza.

— O să-ţi răspund la trei dintre ele, atât cât îmi va sta în puteri.

Ea dădu din cap. Trei întrebări, exact ca într-un basm. Bine, oricum nu era ca şi cum ea ar fi vrut ceva în schimb.

— Când dai drumul frunzei în apă spui *Roiben din Curtea Malefică*. Îţi cere ajutorul.

— Cui să-i spun asta?

— Spune-o cu voce tare pur şi simplu.

Ea dădu din nou din cap şi alergă în direcţia apei. Malul abrupt al râului era înecat de buruieni şi sticlă spartă. Rădăcinile, smulse din noroiul care ar fi trebuit să le înconjoare, stăteau aruncate pe mal ca nişte coşuri răsturnate sau erau întinse pe pământ ca braţele palide ale unor cadavre pe jumătate îngropate. Kaye îşi interzise să se mai gândească la aşa ceva.

Se aşeză pe vine şi puse frunza în apă, cu partea murdară de sânge în jos. Aceasta pluti, învârtindu-se puţin. Se întrebă dacă nu cumva era prea aproape de mal şi încercă să sufle ca s-o mişte mai departe.

— Roiben din Curtea Malefică îţi cere ajutorul, spuse ea, sperând că o nimerise bine. Nu se întâmplă nimic. Mai spuse încă o dată, simţindu-se caraghioasă şi înspăimântată în acelaşi timp: Roiben din Curtea Malefică îţi cere ajutorul.

O broască scoase capul din apă şi începu să înoate în direcţia ei. Oare avea vreo legătură cu un kelpie? Ce fel de ajutor se presupunea că aveau să primească dintr-un râu nu prea adânc şi poluat?

Mai apoi văzu că se înşelase. Ceea ce crezuse ea că erau ochi de broască erau de fapt găuri adânci care vibrau ca şi cum ceva înota prin apă spre ea. Ar fi vrut s-o rupă la fugă, dar fascinaţia combinată cu obligaţia o ţintuiri în loc. Găurile adânci deveniră nişte nări largi pe botul unui cal negru care se ridică din apa neagră ca şi cum ar fi fost creat de ea. Muşchi şi noroi îi alunecau de pe părţile ude ale corpului, în timp ce arătarea întoarse capul să se uite la Kaye cu nişte ochi albi şi luminoşi.

Nu putea face nicio mişcare. Oare câte minute trecuseră de când se uita la corpul acela de un gri murdar, fin ca pielea de

focă, şi în strălucirea imposibilă a acelor ochi? Creatura îşi înclină gâtul.

Kaye făcu jumătate de pas înapoi şi încercă să vorbească. Nu-i ieşi niciun cuvânt.

Arătarea aceea ca un cal fornăi mai aproape de ea, iar copitele se cufundară în noroi, rupând crengi. Mirosea a apă sălcie. Ea mai făcu cu grijă încă un pas înapoi şi se împiedică.

Trebuia să spună ceva.

— Pe aici, reuşi ea să spună într-un final, arătând spre copaci. Este pe aici.

Calul se mişcă în direcţia indicată de ea cu paşi repezi, iar ea râmase în spate să îl urmeze, aproape tremurând de uşurare. Când ajunse în poiană, Roiben încăleca deja pe spatele creaturii. Îşi legase înapoi platoşa la întâmplare. Ea expiră uşurată fără să îşi dea seama că îşi ţinuse respiraţia.

El o văzu ieşind de sub bolta de crengi şi zâmbi. Ochii lui păreau mai întunecaţi în lumina lunii.

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş feri din calea Poporului pe viitor. Suntem foarte capricioşi şi nu prea îi înghiţim pe muritori.

Ea se uită din nou la el. Avea nişte zgârieturi pe armură de care ea nu-şi amintea. Oare fusese atacat? Mai devreme abia dacă putea ţine capul sus – era imposibil de crezut că s-ar fi putut lupta cu cineva.

— S-a întâmplat ceva?

Zâmbetul lui se mări, ştergându-i sfârşeala de pe chip. Ochii lui luciră.

— Nu-ţi irosi întrebările.

Apoi calul porni la galop, mişcându-se ca nicio altă fiinţă, ţâşnind printre copaci cu o viteză şi o graţie supranaturale. Frunzele foşneau de la loviturile primite de copitele lui. Luna strălucea pe corpul lui.

Înainte să se dezmeticească, Kaye rămase singură în pădure. Singură şi tremurând, şi mândră de ea. Se duse să-şi recupereze haina şi o lucire îi atrase atenţia. Săgeata.

Îngenunche şi luă creanga cu vârf de fier. Degetele ei pipăiră scoarţa aspră şi atinseră metalul mult prea cald. O trecu un fior şi o scăpă înapoi în noroi. Pădurile deveniră brusc ameninţătoare, iar Kaye merse cât de repede putu ca să ajungă înapoi la şosea. Dacă ar fi început să alerge, nu credea că ar

mai fi fost în stare să se oprească.

Kaye îşi adânci picioarele în panta noroioasă ce delimita marginea peluzei bunicii ei şi apoi urcă. Alunecă pe lângă tomberonul ce dădea pe dinafară, pe lângă maşina Pinto defectă, pe lângă cutiile ruginite de la cafea legate între ele ca un gard pentru o grădină de plante aromatice ofilite.

Toate luminile din casă păreau să fie aprinse, scoţând în evidenţă perdelele murdare. În sufragerie, unde era televizorul, pâlpâiau lumini albastre.

Deschise uşa din spate şi intră în bucătărie. În chiuvetă erau claie peste grămadă oale şi tigăi cu mâncare uscată pe ele. Ar fi trebuit să le spele. În loc să facă asta, merse la dulap, luă un castron, îl umplu cu lapte după care puse o bucată de pâine veche deasupra lui. „Ar trebui să fie suficient", gândi ea în timp ce deschise cu grijă uşa şi puse castronul pe prag – la urma urmei, probabil este că aveau să-l mănânce pisicile din vecini.

Kaye se furişă în sufragerie.

De partea cealaltă a scărilor, Ellen stătea în faţa televizorului şi mânca una dintre ciocolatele Snickers micuţe pe care bunica le cumpărase pentru colindătorii de Halloween.

— Lasă-mă dracului în pace odată, mormăi ea cu băutura în faţă.

— Crezi că eu nu ştiu nimic. Bine, tu eşti aia deşteaptă, corect? spuse bunica lui Kaye pe un ton mult prea dulce, care pe ea o scotea din sărite. Şi dacă te crezi aşa deşteaptă, cum se face că eşti singură cuc? Cum se face că toţi bărbaţii se folosesc de tine şi apoi te părăsesc? Cum se face că singura persoană care te adăposteşte este bătrâna ta mamă proastă?

— Te-am auzit, la naiba, şi primele un milion de dăţi când mi-ai zis!

— Ei bine, ai să o mai auzi încă o dată, spuse bunica lui Kaye. Unde e fiică-ta în seara asta? E aproape dimineaţă! Măcar îţi pasă că e pe afară hălăduind pe cine ştie unde făcând tot posibilul să ajungă exact ca...

— Nu te lua de ea! spuse mama lui Kaye surprinzător de vehementă. Se descurcă foarte bine. Scuteşte-o de răutăţile tale.

Kaye lăsă capul jos şi încercă să urce scările cât de repede şi de discret putu.

Se uită în oglinda din hol şi văzu că rimelul şi fardul cu

sclipiri îi erau întinse pe obraz şi pe sub ochi în dungi uscate şi strălucitoare care arătau de parcă ar fi fost făcute de lacrimi. Rujul era întins şi fad, făcând o dungă de-a lungul obrazului stâng, unde probabil că-l ştersese.

Kaye se întoarse să mai arunce o privire pe furiş în sufragerie. Mama ei o zări, îşi dădu ochii peste cap şi-i făcu un semn discret cu mâna să urce.

— Cât locuieşte în casa asta o să trăiască după regulile după care ai trăit şi tu. Nu mă interesează că a petrecut ultimii şase ani într-un apartament infestat de şoareci cu cine ştie ce neisprăvit te mai încurcai tu. De acum înainte, fata asta o să primească o educaţie decentă.

Kaye urcă pe furiş restul scărilor şi merse în camera ei. Închise uşa cât de încet putu.

Şifonierul alb minuscul şi patul mult prea scurt păreau să aparţină altcuiva. Hamsterii ei, Isaac şi Armageddon, foşneau în cuşca lor de deasupra cutiei vechi de jucării.

Kaye se dezbrăcă de haina udă şi plină de noroi, se băgă în patul mic, se înveli cu pătura şi-şi îndoi picioarele ca să poată încăpea. Kaye ştia ce era aceea obsesie – vedea cum mama ei tânjea după faimă, se agăţa de bărbaţi care o tratau ca pe un gunoi. Nu voia să-şi dorească ceva ce nu putea avea niciodată.

Dar în seara aceea îşi permise să se gândească la el, la felul solemn şi formal în care îi vorbise, atât de diferit de toţi ceilalţi, îşi permise să se gândească la ochii lui fulgerători şi la zâmbetul strâmb.

Kaye se afundă în inconştienţă ca şi cum apa s-ar fi închis deasupra capului ei.

3

„O ţigară este tipul perfect de plăcere perfectă.
Este excelentă, dar lasă omul nesatisfăcut.
Ce poţi să ceri mai mult de la viaţă?”

Oscar Wilde,
Portretul lui Dorian Gray

Kaye stătea cu picioarele într-un izvor şi ţinea păpuşa Barbie de părul ei blond în timp ce apa rece îi gâdila degetele de la picioare. Căldura soarelui îi bătea în spate şi simţea miros de verdeaţă şi de noroi bogat de vară. Avea nouă ani.

Era perfect logic în vis, chiar dacă ştia că nu se întâmplase întocmai. Amintirea caldă şi verde era mai tânără de nouă ani. Dar în această frântură de vis, Spike stătea pe covorul de muşchi de-a lungul malului. Cosea o rochiţă pentru păpuşă şi o poşetă din frunze. Lutie stătea în poala unei păpuşi Ken aşezate, iar aripile ei iridescente de fluture fâlfâiau uşor, în timp ce ea cânta melodii obscene care o făceau pe Kaye cea de nouă ani să chicotească şi să roşească în acelaşi timp.

Aş putea să mă prefac că poate să se îndoaie
Dar sunt condamnată să fiu tristă când e dezbrăcat
Un piept fin de plastic nu compensează pentru tot;
Chiar şi un băiat de jucărie trebuie să facă o fată de jucărie să se pună pe oftat.

Gristle stătea tăcut lângă Kaye. Se întoarse spre el râzând, el dădu să vorbească, dar tot ce reuşi să scoată pe gură fu o singură pietricică albă. Aceasta căzu pe fundul apei, lângă celelalte pietre, strălucind cu o lumină ciudată.

Un băiat lucios de plastic nu e o jucărie potrivită.
Fiecare fată are o perlă şlefuită.

Un croncănit o făcu pe Kaye să se uite brusc în sus. O cioară

se oprise pe o creangă în copac, iar penele negre îi străluceau de culoare, ca benzina plutind pe suprafaţa apei. Când cioara îşi îndoi capul în jos spre ea, ochii ei se dovediră a fi la fel de palizi ca piatra.

Nu-i bai dacă de chestie nu dai
Nici el nu ştie unde-i!

Cioara îşi mişcă ghearele de-a lungul crengii, după care îşi luă zborul. O clipă mai târziu, Kaye simţi zgârietura ghearelor pe încheietură şi ciupitura ciocului pe mâna ei, în timp ce păpuşa îi era trasă în aer.

Kaye ţipă strident, cu o isterie de copil, după care se aplecă să ia ceva să arunce în pasăre. Găsi o piatră şi o aruncă fără să se gândească.

Cioara căzu în spirală pe iarba dintre copaci, iar Kaye alergă în direcţia aceea. Pădurea din jurul ei se înceţoşă, iar ea se uită brusc la silueta neagră. Era nemişcată. În aer pluteau încă pene. Şi păpuşa ei era acolo, lângă pasărea moartă, iar între ele se afla piatra albă şi netedă. Piatra pe care o vorbise Gristle.

Şi apoi Kaye se trezi.

Mama ei stătea în uşa dormitorului cu un telefon fără fir în mână.

— Te-am tot strigat de jos. Te caută Janet la telefon.

— Ce?

Kaye încercă să clipească, având pleoapele lipite de rimei; nu se demachiase înainte de culcare. Îşi întinse picioarele până se loviră de placa patului minuscul.

Soarele era din nou în viaţă, strălucind de furie în faţa vicleşugurilor nopţii mânuite de Stăpâna Lună. Raze de lumină ca de lămâie o ameninţau cu o migrenă dacă avea să deschidă ochii.

— Ai avut o noapte grea? o întrebă mama, sprijinindu-se de tocul uşii în timp ce trăgea un fum din ţigară.

Kaye se frecă la ochi. Încheieturile degetelor deveniră negre şi sclipicioase. E Janet la telefon! Femeia părea şi enervată şi amuzată pentru că fusese nevoită să repete. Vrei să-i spun că o suni tu mai încolo?

Kaye scutură din cap şi luă telefonul.

— Alo?

Vocea îi era aspră şi groasă.
Ellen plecă din prag, iar Kaye o auzi tropăind în jos pe scări.
— Ce s-a întâmplat aseară?
Lui Kaye îi luă ceva timp să înţeleagă întrebarea lui Janet.
— A, nimic. Kenny a încercat să mă prindă şi mi s-a rupt cămaşa.
— Kaye! Şi atunci de ce ai fugit aşa? Am crezut că ţi-a făcut ceva îngrozitor! Ne-am certat toată noaptea pe tema asta.
— M-am gândit că n-ai să mă crezi, spuse Kaye plat.
Asta trebuie să fi sunat aproape de remuşcarea pe care ar fi avut-o cea mai bună prietenă, pentru că tonul lui Janet se înmuie.
— Hai, Kaye. Normal că te cred.
Kaye se chinui să găsească ceva de zis ca răspuns la neaşteptata iertare.
— Te simţi bine? întrebă Janet.
— M-am întâlnit cu cineva în drum spre casă aseară.
Kaye se ridică în pat şi realiză că se culcase cu tot cu sutien, fustă şi ciorapi. Nici nu era de mirare că se simţea aşa de aiurea.
— Serios? Janet păru surprinsă şi aproape sceptică. Cu un băiat?
— Mda, spuse Kaye. Voia să o spună cu voce tare, să se agaţe de povestea asta. Amintirea lui Roiben fusese deja ştearsă de soare, aşa cum un vis păleşte dacă nu ţi-l notezi. Avea ochi gri şi păr lung.
— Ca un rocker?
— Mai lung, spuse Kaye.
Îşi înfăşură cuvertura de un roz greţos mai strâns în jurul ei. Ca toate celelalte lucruri din dormitor, era uşor cam prea mică.
— Ciudat. Cum îl cheamă?
— Robin, spuse Kaye zâmbind.
Se bucura că Janet nu o vedea în acel moment – era sigură că arăta prostesc de fericită.
— Ca Robin Hood? E pe bune treaba? S-a dat la tine?
— Am vorbit numai, spuse Kaye.
Janet oftă.
— Nu te-ai întâlnit cu nimeni, nu-i aşa? Inventezi.
— E adevărat, spuse Kaye.
Era adevărat, cea mai adevărată persoană pe care o întâlnise

de multă vreme. Hiper real.

— Oricum, petrecerea a fost groaznică, spuse Janet. Aproape că am bătut-o pe una. Dough îmi tot spunea să mă calmez, dar eu eram prea obosită şi supărată. Păi, hai pe la mine să-ţi povestesc şi restul.

— Bine, ok. Numai să mă îmbrac.

— Ok, pa.

Telefonul scoase un clic în timp ce Janet închise. Kaye îl opri şi-l lăsă să cadă pe cuvertură.

Kaye aruncă o privire prin dormitor. Hainele ei zăceau mormane pe jos, majoritatea fiind încă în sacii negri de gunoi. Toată mobila era la fel ca atunci când avea patru ani – o mobilă albă pentru copii; pereţii camerei erau roz şi o armată ruşinoasă de păpuşi cu ochi de sticlă stătea aşezată pe rafturile de cărţi.

Trebuia să-i găsească pe Gristle şi pe Spike. Alte dăţi nici nu fusese nevoie să-i cheme. Întotdeauna erau prin preajmă când avea nevoie de ei. Dar asta se întâmpla când era mică, pe vremea când credea în tot, înainte ca picioarele să nu-i mai încapă în pat şi înainte să fie nevoie să se aplece ca să se uite în oglinda şifonierului. Kaye oftă. Presupuse că nu mai era la fel de inocentă ca atunci. Poate şi chestia asta conta.

Kaye se dezbrăcă de hainele acelea şi găsi o pereche de blugi uzaţi şi un tricou albastru G-Force. Se studie în oglinda de la baie, după ce se spălă cu apă rece pe faţă îndepărtând urmele de machiaj. Vopseaua mov pe care şi-o pulverizase în păr se ştersese deja. Se uită la ochii ei îndreptaţi în sus şi la obrajii subţiri. Pentru prima dată se întrebă de la cine îi moştenise. Nu-l văzuse bine pe Roiben în lumina lunii, dar cu ochii lui îndreptaţi în sus ar fi putut trece drept asiatic dacă nu ar fi avut un nas atât de ascuţit.

Oftă din nou şi-şi prinse părul sus într-o coadă zburlită de cal. Hei, poate dacă arăta ca la zece ani elfii care îi iubeau pe copii aveau să vină să vorbească cu ea.

Haina ei de leopard era prea udă ca s-o poată purta. Kaye îşi trase pe ea haina de piele a lui Lloyd şi îi verifică buzunarele. Câteva chitanţe boţite, o pană de chitară din imitaţie de cochilie de broască ţestoasă şi nişte bănuţi. Kaye scoase mâna afară ca şi cum ar fi înţepat-o ceva.

Şi acolo, ieşind din buricul degetului ei, se afla un spin

subţire şi maro. Era normal ca Lloyd să aibă ceva enervant prin buzunare. Scoase spinul şi supse punctul roşu micuţ de pe degetul ei. Apoi aruncă spinul pe dulap şi coborî la parter.

Mama ei stătea la masa din bucătărie răsfoind o revistă. Un pahar de cincizeci de grame de gin stătea descoperit pe masă, iar o ţigară aproape că arsese în întregime pe o farfurie lângă ea.

— Te duci pe la Janet? întrebă Ellen.

— Mda.

— Nu vrei nişte cafea înainte să pleci, iubita? Nu arăţi prea trează.

— Sunt bine. Bunica o să-şi iasă din minţi când o să vadă farfuria aia.

Kaye nici nu se mai obosi să menţioneze şi ginul.

Mama se lăsă pe spate în scaunul de lemn.

— Nu încerca tu să-ţi dădăceşti mămica, spuse Ellen.

Kaye nu mai auzise aşa un ton mieros la mama ei.

— Ai mai auzit ceva de nenorocitul ăla de Lloyd?

Ellen scutură din cap.

— Nu. Am sunat nişte prieteni vechi de la Sweet Pussy, dar s-au făcut toţi oameni serioşi.

— Kaye râse. Şi-o aminti pe Liz sărind pe scenă în incredibilul ei costum mov de felină, ca fermecătoarea rockeriţă Julie Newmar. Era greu de imaginat cum i-ar fi stat în postura de om serios.

— Vă vedeţi?

— Poate, spuse Ellen nepăsătoare. Sue şi Liz au o tarabă de CD-uri în Red Bank.

— Mişto.

Ellen oftă.

— Mă rog. Mă întreb când a fost ultima oară când a pus vreuna mâna pe un nenorocit de instrument.

Kaye scutură capul. Era o prostie să creadă că mama ei ar renunţa pur şi simplu la ideea de a se întoarce în oraş, dar nu se putea abţine să nu spere.

— Spune-i lui Buni că mă întorc târziu.

— Vino când vrei. Eu sunt mama ta.

— Mersi, mamă, spuse Kaye şi ieşi pe uşă.

Vântul sufla rafale de frunze în culori vii ca de ruj de-a lungul peluzei. Kaye trase adânc aerul rece în piept.

— Lutie-loo, şopti ea în vânt. Spike, Gristle... Vă rog, veniţi înapoi. Am nevoie de voi.

„O să merg pur şi simplu la Janet. O să mă duc la Janet cum am spus şi apoi văd eu cum fac.”

Janet locuia într-un parc de rulote de-a lungul străzii principale, în spatele benzinăriei unde lucra fratele ei încă de pe vremea când Kaye plecase în Philadelphia. Îi făcu cu mâna în timp ce trecu prin faţă.

Corny zâmbi în silă. Părul îi era lăieţ ca un pămătuf maro, tăiat prea scurt în faţă şi prea lung la spate. Purta o jachetă din denim şi blugi murdari. Pielea îi era roşie cu pete. Era exact aşa cum şi-l amintea Kaye, numai că mai înalt.

Merse prin spatele biroului mic şi trecu de zona cu toalete a benzinăriei, apoi o luă pe de-a dreptul prin tufişurile neîngrijite până la parcul cu rulote. Rulotele erau vehicule numai cu numele – niciuna nu avea roţi şi majoritatea aveau garduri şi verande ce le ancorau cu oţel şi ciment de firmament. Merse pe un drum cu pietriş până la rulotă.

O fată cu păr şaten, cam de vârsta lui Kaye, agăţa nişte rufe la uscat. În spatele ei, un bărbat foarte gras lenevea într-un hamac; carnea i se revărsa printre sforile în zig-zag. Trei câini lătrau isterici în timp ce se fugăreau unii pe alţii de-a lungul unui gard legat cu lanţ.

Kaye ajunse la uşa de la paravan şi bătu.

— Intră, strigă Janet.

Kaye îi vedea picioarele prin geam, aruncate peste marginea canapelei albastre murdare, cu unghiile negre de la ojă. Degetele lui Janet aveau tampoane din hârtie igienică între ele ca să nu se atingă unul de altul.

Uşa scârţâi oribil când o deschise. Rugina blocase balamalele acolo unde emailul alb era ciobit. Camera de zi a rulotei era întunecată, ferestrele fiind acoperite de draperii. Lumina licărea de la trei surse diferite: de la uşă, de la becul chior şi gălbui din bucătărie şi de la televizor. Pe ecran, două femei ţipau una la alta în faţa unui public într-un studio. Una dintre femei avea sprâncenele acoperite de ştrasuri.

— Vrei să-ţi faci unghiile? întrebă Janet. Am un albastru mişto.

Kaye scutură din cap, deşi probabil că Janet nu observă gestul.

— Pot să pun de nişte cafea?

— Sigur, fă şi pentru mine. Janet îşi îndreptă spatele, apoi îşi întinse şi degetele ciocolatii de la picioare. Purta un maiou de băiat fără mâneci şi chiloţi de bumbac cu imprimeuri cu margarete. Sunt mahmură de nu ştiu ce-i cu mine.

— Unde a dispărut toată lumea?

— Mama şi Soţul sunt la piaţa de vechituri. Corny trebuie să se întoarcă de la serviciu acuşi. N-o să-ţi vină să crezi ce mi-a luat mama data trecută când a fost – un tricou cu strasuri în formă de pisică pe el! Adică, vreau să spun – unde ai putea găsi aşa ceva?

Kaye râse. Mama lui Janet aduna tot felul de chestii de prost gust, dar mai ales orice chestie cu Star Trek. Pereţii rulotei erau acoperiţi de farfurii de colecţie, caricaturi înrămate, arme cu raze şi dispozitive de scanat zonele ca în Star Trek. O colecţie de pernuţe brodate cu imaginea lui Spock concura cu Janet la spaţiul de pe canapea.

— M-am întâlnit cu Corny când veneam încoace. Nu cred că m-a recunoscut.

— E un tâmpit. Nu face altceva decât să stea în camera lui şi să şi-o frece toată ziua. Cred că e aproape miop.

Kaye luă două căni de pe raft şi le umplu cu apă de la robinet.

— Poate nu mai arăt ca înainte.

Kaye apăsă tasta cuptorului cu microunde şi puse cănile înăuntru. Începură să se învârtă pe tava unsuroasă de sticlă.

— Posibil.

Janet navigă pe mai multe canale şi se opri pe VH1.

— Şi ce s-a întâmplat aseară?

Kaye ştia că Janet se va bucura de întrebare.

Şi, într-adevăr, Janet se ridică în capul oaselor şi dădu la minim sonorul televizorului.

— Păi am ajuns acasă la Fatima şi Aimee se tot juca în părul lui Kenny, frecându-şi mâinile de el şi spunând ce fin este. Cred că şi-a dat seama că ne-am certat.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Janet strânse la piept o pernă pe care scria „Trăieşte mult şi prosperă”. În fine, m-am dus la ea şi am început să-mi frec şi eu mâinile prin părul ei spunându-i ce fin este şi ce bine se simţea la atingere, foarte distractiv, iar

Marcus a început să râdă. Ştii râsul acela ciudat şi huruit al lui Marcus. Ce tare sună, la naiba.

— Şi Kenny ce-a făcut? Kaye se întrebă dacă Kenny se dădea la toate fetele pe care le întâlnea. Îi era ruşine că îl lăsase s-o atingă – uneori se întreba dacă nu avea şi o latură bolnavă care voia de fapt ca băieţii populari s-o placă. Dar Kenny avea mâini surprinzător de fine.

— N-a făcut nimic; îi place când se ceartă fetele pe el. Janet scutură din cap ca şi cum ar fi vorbit despre un copil incorigibil. Aşa că ea începe să mă facă psihopată şi lesbiană, fără să dea înapoi deloc, spunând că vorbeau pur şi simplu.

Kaye dădu din cap.

— Nu i-ai tras una?

Cuptorul cu microunde scoase un bip şi Kaye turnă granule de cafea instant în căni. O spumă albă subţire se formă la suprafaţă.

Janet dădu din cap.

— Ba normal că m-am dus peste ea, dar Dough m-a oprit şi Kenny a oprit-o pe ea, apoi a venit şi Fatima şi a început să spună că a fost doar o neînţelegere chiar dacă nici măcar nu văzuse ce s-a întâmplat. Pur şi simplu nu-şi voia casa întoarsă pe dos.

Kaye se uită în ceaşcă şi văzu lichidul întunecat şi nemişcat. Inima ei începu brusc să bată de trei ori mai tare, chiar dacă nu se întâmpla nimic special. Roiben – cel mai mişto, incredibil, periculos băiat de poveste din lume – spusese că se vor vedea din nou. Bucuria o făcu pe Kaye să simtă că-i sare inima din piept.

— Mă asculţi? întrebă Janet.

— Poftim cafeaua, spuse Kaye punând zahăr şi frişcă pudră în a lui Janet înainte de a i-o da. Ascult.

— Păi, tu ai văzut vreodată o sculă necircumcisă?

Kaye dădu din cap în semn că nu.

— Nici eu. Şi deci, zic, îţi dăm câte un dolar de căciulă dacă ne arăţi. Şi el spune „Asta înseamnă numai zece dolari”.

Kaye zâmbea şi dădea din cap în timp ce Janet vorbea, dar cu ochii minţii încă îl vedea pe Roiben, înecat în ploaie şi sânge, străpuns aproape până în inimă cu o săgeată cioturoasă.

Balamalele îşi strigară protestul când Corny deschise uşa şi intră cu paşi apăsaţi în rulotă. Se uită la amândouă, se repezi la

frigider, îl deschise şi dădu pe gât un Mountain Dew direct din sticlă.

Corny Tu ce eşti cu fundul în sus? întrebă Janet.

O pisică albă, cu burta umflată de pui, se furişase înăuntru când Corny deschisese uşa. Kaye întinse mâna să mângâie pisica pe capul ei mic.

— Nenorocitul nu a venit azi-dimineaţă. Sunt la muncă de azi-noapte.

Kaye observă că petecul de pe spatele jachetei înfăţişa un chip de diavol. În buzunarul de la spate, conturul portofelului era legat de un lanţ ce ducea până la cheutoarea din faţă a curelei.

— Ştii că mamei nu-i place când bei direct din sticlă, spuse Janet.

— Şi ce-i cu asta? făcu Corny. Mai trase ostentativ o duşcă. Ai de gând să mă spui? Ce-ar fi să-i spun şi eu că ai nevoie de un vomitoriu roman numai pentru tine, bulimica naibii!

— Mai tacă-ţi fleanca, dobitocule!

Janet luă telefonul din bucătărie şi începu să apese tastele cu putere. Se îndreptă către dormitorul ei în timp ce formă.

Corny îi aruncă o privire lui Kaye. Ea îi evită privirea şi luă pisica grea şi mătăsoasă la ea în poală. Aceasta începu să toarcă asemenea unui roi de viespi.

— Tu eşti fata care crede în zâne, nu? spuse Corny.

Kaye ridică din umeri.

— Eu sunt Kaye.

— Vrei nişte suc? Nu am scuipat înapoi în sticlă.

Se şterse la gură cu mâneca.

— Kaye dădu din cap că nu. Ceva – ca o pietricică – îi sări de pe genunchi.

Ferestrele erau închise. Kaye se uită în tavan, dar nu erau pietricele atârnate de lustră. Poate o fi fost ceva de pe un raft. Când se uită jos lângă picioarele ei, singurul obiect pe care îl văzu fu o ghindă. Erau din belşug în perioada aceasta a anului şi se împrăştiau din copacul alăturat pe gazon. O ridică, după care se uită iar spre fereastră. Poate totuşi era deschisă. Ghinda era uşoară în mâna ei şi Kaye observă o dungă minusculă albă ieşind de sub gămălie.

Corny umezea un prosop ca să se şteargă pe faţă. Nu credea că el aruncase ghinda – vorbea cu el când o simţise căzând.

Kaye trase puţin de gămălia ghindei şi aceasta se desprinse uşor. Înăuntru nu se mai afla partea cărnoasă, ci dor un spaţiu gol, unde o bucăţică de hârtie era împăturită. Kaye o scoase cu grijă şi citi mesajul scris cu cerneală roşie spre roz:

Nu mai vorbi cu cavalerul negru. Nu mai spune nimănui cum te cheamă, totul este pericol. Gristle a plecat. Avem nevoie de ajutorul tău. Ne întâlnim mâine noapte. LL&S.

Cum adică Gristle a plecat? Unde a plecat? Şi cu cavalerul negru ce e? Oare se referea la Roiben? Nu mai vorbise cu nimeni care să se potrivească descrierii. Cum adică totul era pericol?

— Kaye, spuse Janet ieşind din dormitorul ei, vrei să mergem la mall?

Kaye bâjbâi să pitească ghinda într-unul dintre buzunare.

— Bănuiesc că vă aşteptaţi să vă duc eu, spuse Corny. Dar ştiţi care e treaba, majoritatea oamenilor care merg la cumpărături chiar au bani.

— Taci din gură, tocilarule, spuse Janet, şi o trase pe Kaye la ea în dormitor.

Kaye se aşeză pe patul lui Janet. Camera lui Janet era plină de mobilă desperecheată: un şifonier din lemn cu mânere de sticlă, o măsuţă albă de toaletă din placaj şi o canapea zimţată din metal negru. Camera era la fel de dezordonată ca a lui Kaye, cu haine atârnând afara din dulapuri deschise acoperind podeaua, dar aici dezordinea părea să aibă farmec. În timp ce garderoba lui Kaye era compusă din tricouri şi vechituri, Janet avea fuste roşii tivite cu pene şi cămăşi cu reflexe albăstrui şi aurii ca solzii de peşte. Farduri de pleoape, agrafe de păr strălucitoare, deodorante şi tuburi de spumă de păr se aflau pe măsuţa de toaletă şi pe şifonier. Pe pereţi albii, posterele cu formaţii concurau cu mesaje scrise cu carioci multicolore. JANET&KENNY DV (dragoste veşnică) era scris cu sclipiri pe spatele uşii lui Janet. Kaye nu era chiar sigură, dar i se păru că vede urmele unui alt nume sub cel al lui Kenny.

— Cu ce să mă îmbrac? Janet ridică un pulover roz pufos care ajungea fix până sub sâni. Oare mor de frig aşa?

— Ai nevoie de o fustă mini pufoasă.

Kaye se aşeză pe pat şi se sprijini de perne. Ţinea în

buzunarul jachetei, ghinda în carnea fierbinte a palmei cu vârful ascuţit înţepându-i degetul mare.

— Tu cu ce te îmbraci?

— Cu astea.

Kaye arătă spre tricoul ei şters şi spre blugi cu o mişcare a mâinii.

Janet oftă şi se strâmbă.

— Ştii câte fete ar muri să fie asiatice şi blonde?

Kaye dădu din cap morocănoasă în semn că nu. Ce le plăcea băieţilor la fetele asiatice era ciudat. Erau numai o combinaţie de mirese comandate prin poştă şi kung fu.

— Ce-ar fi să porţi asta?

Janet ridică o bluză neagră lucioasă cu spatele gol. Se lega la gât şi în talie şi arăta ca o pereche de bikini.

— În niciun caz, spuse Kaye.

De data asta Janet râse numai.

○

Pătrunseră în mall prin intrarea de la cinematograf. Băieţi şi fete erau adunaţi în găşti pe scări, aşteptând să îi ia cineva cu maşina sau fumau o ţigară înainte de începerea filmului. Janet trecu pe lângă ei ca o zeiţă, fără să se uite la nimeni, cu părul perfect ondulat şi cu rujul strălucitor ca şi cum nu ar fi depus niciun efort să arate aşa. Kaye se întrebă de unde deprinsese ea talentul acesta – când era mică, Janet avea mereu pârul creţ lânos şi purta tenişi fără şireturi.

Kaye se văzu într-o fereastră şi se strâmbă. Tricoul ei arăta ca o cârpă subţire şi ştearsă care mai avea şi ceva găurele de la prea multe spălări. Blugii erau vechi, de la mama ei, şi îi alunecau pe şolduri, obligând-o să-i ridice ocazional când avea senzaţia că aveau să cadă de tot.

— Bine, spuse Janet. Îmi arăţi şi mie calităţile alea cu care te-ai tot lăudat?

Kaye rânji. Una dintre chestiile despre care discutaseră o vreme pe e-mail fusese îndrăzneala cu care furau din magazine. Cea mai mare pradă a lui Kaye fuseseră cei doi hamsteri. Poate că nu costau foarte mult, dar să furi un animal agitat şi apoi să-l mai şi ţii în buzunar era mai greu decât părea.

Ea dădu din cap.

— Uite Principiile lui Kaye despre Furat, bine?

Janet încrucişă mâinile.

— Tu glumeşti, nu?

— Ascultă. Nu furi din magazine mici de cartier. Doar din supermarketuri şi hipermarketuri – îşi permit, şi oamenii care lucrează acolo nu dau doi bani pe ele. Ah, şi nu din locuri în care angajaţii sunt chiar amabili.

— Nu pot să cred că ai reguli pentru aşa ceva.

Kaye dădu solemn din cap.

— Îmi minimalizez prejudiciul karmic.

○

Câteva ore mai târziu stăteau pe bordură împărţindu-şi prada. Nu erau suficient de departe de mall ca să fie în siguranţă, dar se simţeau de neatins. Kaye încerca un creion fumuriu gros, dându-se în strat gros pe sub ochi. Janet bea un milkshake de căpşuni.

Kaye se scotoci în blugi după chibrituri şi îşi aprinse o ţigară. Trase adânc un fum, după care se lăsă pe spate şi-l slobozi, iar rotocolul alburiu urcă şi se îndepărtă. Întinse leneşă mâna ca să schimbe modelul. În contact cu degetele ei, fumul îşi schimbă forma, şi putu să observe siluete dansând în el – nu, nu dansau, se luptau. Spadasini duelându-se în fumul care se ridica.

— Cât mai stai în oraş? întrebă Janet.

Kaye lăsă mâna în jos. Uitase unde era.

— Mă gândesc că o să mai stau cel puţin vreo două luni.

— E ciudat, ştii. Că noi suntem prietene şi după atâta timp chiar dacă tu ai fost departe. M-am gândit la asta aseară.

— Serios? întrebă Kaye îngrijorată.

— Se dădea la tine, nu-i aşa?

Kaye ridică din umeri. Nu exista nicio cale să poată explica ce se întâmplase cu adevărat. Şi în mod sigur nu avea cum să explice motivul pentru care îl lăsase să pună mâna pe coapsa ei şi de ce nu se gândise la asta câtuşi de puţin înainte să-şi dea brusc seama cine erau şi ce se întâmpla în realitate.

— Doar puţin, cred. Dar sincer am căzut. Cred că băusem prea mult sau ceva de genul ăsta.

— Dar ce căutai acolo sus?

Kaye rânji uşor acum.

— Exploram doar. Era cel mai tare căluţ vechi de carusel. Nu l-ai văzut? Nu mai avea picioare, dar în rest era perfect – vopseaua nu era foarte rău ştearsă. Oftă melancolică. Chiar

dacă aş avea vreo modalitate să-l duc acasă, tot nu aş putea să-l târăsc din casă în casă.

Janet oftă. Era evident că genul acesta de motiv îl credea cu uşurinţă.

Kaye mai trase un fum din ţigară întrebându-se de ce o înfuriase asta. De data asta, rotocoalele de fum îi amintiră de părul lui Roiben, mătase argintie neşlefuită. Gândul acesta o făcu şi mai neliniştită şi frustrată. Trebuia să-l vadă din nou.

— Pământul către Kaye, spuse Janet. La ce te gândeşti?

— La Robin, spuse Kaye.

Şi asta era tot ceva ce îşi închipuia că Janet va crede cu uşurinţă.

— E pe bune? Pe cuvântul tău?

Janet trase tare din milkshake, încercând să scoată o bucată de căpşună îngheţată ce se prinsese în pai.

— Nu fi ticăloasă, spuse Kaye fără prea multă patimă.

— Scuze. Numai că era aşa de puţin probabil să întâlneşti un băiat pe furtună în drum spre casă. Adică, el ce făcea pe acolo? Eu nici nu aş fi vorbit cu el.

— Cred că intră cu uşurinţă în categoria „străin”, spuse Kaye zâmbind.

Janet se încruntă dezaprobator.

— N-are nici măcar maşină?

— Uite ce e, o să mai stau prin oraş măcar vreo două luni. Singura chestie care contează este că e incredibil de frumos, şi să mor eu de nu-i adevărat.

Kaye ridică sugestiv din sprâncene.

Asta măcar avu ca efect un oftat scandalizat.

— *Uşuratico*, şopti Janet. Măcar ştii dacă-i place de tine?

Kaye stinse mucul de ţigară de cimentul tare, împrăştiind scrumul pe o linie aproximativ circulară. Nu voia să treacă prin lista de chestii care ar recomanda-o unui cavaler elf; nu-i venea în minte nici măcar un singur lucru pe care l-ar putea trece pe aşa o listă.

— Îi va plăcea, spuse ea, sperând că farmecul acelor cuvinte rostite cu voce tare vor face vorbele să se adeverească.

În seara aceea Kaye îl lăsă pe Isaac şi pe Armageddon să alerge prin pat în timp ce din CD player răsuna Grace Slick cu *Iepure alb la nesfârşit*. O Alice matură şi vai de viaţa ei i se potrivea de minune. Apoi puse formaţia Hole şi o ascultă pe

Courtney Love cântând răguşit, „Vreau să fiu fata cu cei mai mulţi băieţi… Cândva o să te doară cum mă doare pe mine”.

Întredeschise fereastra şi îşi aprinse o ţigară, având grijă să sufle fumul afară în grădină.

Şirul de păpuşi o privea nepăsător de pe raft, adunarea lor la ceai simţindu-se cu siguranţă ofensată. Kaye prinse hamsterii şi-i puse acolo cu păpuşile, să apuce să se împrietenească unii cu alţii. Apoi se întoarse în pat.

Împingând-o în sus spre perete, Kaye trase salteaua pe podea, îi ocupa majoritatea spaţiului din cameră, dar măcar aşa picioarele ei puteau să atârne confortabil peste margine. Şi dacă acoperea lada patului cu un şal indian de-al mamei ei, aproape arăta ca o canapea.

Stinse ţigara şi se lăsă pe spate, după care privi hamsterii cum se târau pe poalele păpuşilor – costume de călărie de catifea sau rochiţe de prinţesă din dantelă aurie – ca să miroasă părul de plastic şi să ronţăie degetele delicate ca porţelanul. Ochii i se închiseră în cele din urmă şi se afundă uşor în somn.

4

„Toată ziua şi toată noaptea dorinţa mea
pentru tine se descolăceşte ca un şarpe veninos."

Samar Sen,
Iubire

În dimineaţa aceea de luni, Kaye se trezi devreme, se îmbrăcă şi se prefăcu că se duce la şcoală.

Se prefăcea de mai bine de-o săptămână, de când bunica ei o ţinea una şi bună cu ideea de a se duce personal la şcoală să vadă de ce dura aşa mult să o înmatriculeze. Kaye nu putea să-i spună că foaia ei matricolă nu avea să vină niciodată, aşa că împachetă un sendviş cu unt de arahide şi miere de albine şi o portocală şi ieşi să-şi omoare timpul.

Când se mutaseră prima dată în Philadelphia se transferase cu uşurinţă la altă şcoală. Dar apoi începuseră să se mute des, locuiseră şase luni în University City şi alte patru în sudul Philadelphiei şi apoi vreo două săptămâni în Museum District. De fiecare dată, ori trebuia să găsească o cale ca să ajungă la vechea ei şcoală, ori să se transfere la una nouă. Cam în urmă cu un an, toată complicaţia asta îi veni de hac, şi Kaye începu să lucreze cu normă întreagă la restaurantul Chow Fat. Aveau nevoie de bani şi acolo primea şi mâncare gratuită.

Kaye dădu cu piciorul la o cutie boţită de suc de pe stradă. Până şi ea vedea că nu se îndrepta în nicio direcţie, şi nu doar la propriu. Bunica ei avea dreptate în ceea ce o privea – se transforma în mama ei – ba nu, chiar mai rău, pentru că ea nu avea nici măcar ambiţie. Singurele ei talente erau furatul de prin magazine şi vreo două trucuri cu bricheta pentru care îţi trebuia un *Zippo*[3] ca să iasă bine.

Se gândi să meargă la Red Bank ca să încerce să găsească magazinul lui Sue şi al lui Liz. Avea ceva bani la ea, dar tot putea să meargă pe blat vreo două staţii. Problema ei cea mai mare era că Ellen nu-i spusese ce nume dăduseră localului.

---

[3] Brichetă din metal, fabricată Zippo Manufacturing Company.

Îi trecu prin minte că era posibil să ştie Corny. Probabil că el mai avea cam vreo oră înainte ca tura de noapte să se termine şi să vină schimbul de dimineaţă. Poate dacă îi cumpăra o cafea nu-l va deranja prea tare că va pierde şi ea vremea pe acolo.

Localul Quick Check era aproape gol când intră ea înăuntru şi umplu două pahare mari de carton cu cafea cu aromă de alune. Şi-o prepară pe a ei cu scorţişoară şi lapte, dar, neştiind preferinţele lui, băgă în buzunar câteva pliculeţe de zahăr şi frişcă. Femeia de acolo căscă şi nici nu se uită la Kaye când aceasta sună.

Corny stătea pe capota maşinii lui şi juca şah pe o placă magnetică mică.

— Salut! strigă Kaye.

El se uită în sus cu o expresie nu tocmai prietenoasă. Ea îi întinse cafeaua, iar el se uită pur şi simplu uluit.

— N-ar trebui să fii la şcoală? întrebă el într-un final.

— M-am lăsat, spuse ea. O să-mi iau diploma de *GED*[4].

El ridică din sprâncene.

— Vrei cafeaua asta sau nu?

O maşină parcă în faţa uneia dintre pompe. El oftă, alunecând de pe capota maşinii.

— Pune-o lângă placă.

Ea se urcă pe maşina lui şi puse paharul jos cu grijă, căutându-se în buzunare după pliculeţe. Apoi scoase capacul de la cafeaua ei şi luă o înghiţitură mare. Căldura lichidului fu o binecuvântare în dimineaţa aceea rece şi umedă de toamnă.

Corny se întoarse câteva minute mai târziu şi se aşeză pe capotă. După o privire gânditoare, începu să toarne zahăr în cafeaua lui, amestecând-o cu un creion jegos din buzunar.

— Împotriva cărui „tu” joci? întrebă Kaye cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

El se uită la ea şi scoase un mârâit.

— Ai venit aici ca să-ţi baţi joc de mine? Cafeaua e ieftină.

— Doamne, făceam şi eu conversaţie. Cine câştigă?

Corny zâmbi superior.

— El, deocamdată. Hai, spune acum, ce faci aici de fapt? Pe mine nu mă vizitează nimeni. Să fii sociabil cu mine e ca şi cum ai ademeni sfârşitul lumii sau ceva de genul ăsta.

— Cum aşa?

---

[4] Dezvoltare Educaţională Generală.

Corny sări jos din nou morocănos când o altă maşină parcă în faţa pompei de benzină. Ea îl privi în timp ce vindea un cartuş de ţigări şi umplea rezervorul maşinii. Se întreba dacă patronul ar angaja o puştoaică de şaisprezece ani – nu mai putea să tragă multă vreme de ultimul ei salariu. Corny lucra aici de pe vremea când era mai mic decât era ea acum.

— Corny, spuse ea când se întoarse, ştii cumva vreun magazin mic de CD-uri în Red Bank?

— Încerci să mă mituieşti ca să te duc cu maşina?

Ea oftă.

— Eşti paranoic. Vreau doar să ştiu cum se cheamă.

El dădu din umeri şi mai făcu câteva mutări fără alte comentarii.

— Librăria de unde iau benzi desenate se află lângă un magazin de CD-uri, dar nu ştiu cum se cheamă.

— Ce benzi desenate citeşti?

— Vrei să spui că şi tu citeşti benzi desenate?

Corny avea o atitudine defensivă ca şi cum ea încerca să-i întindă vreo capcană verbală.

— Normal. *Batman. Lenore. Omul care bea prea multă cafea*. Mai citeam şi *Omul de nisip,* bineînţeles.

Corny o privi meditativ pentru o clipă, după care, în sfârşit, se înduplecă.

— Şi eu citeam din astea, dar acum m-am reprofilat pe chestii japoneze.

— Cum ar fi *Akira*?

El dădu din cap în semn că nu.

— Nu. Benzi desenate pentru fete – cele cu fete şi băieţi frumoşi. Hei, nu ştii cumva ce înseamnă *shonen-ai*? Avea un aer sceptic.

— Aş vrea eu să ştiu japoneza, spuse Kaye dând din cap.

Corny zâmbi superior.

— Am crezut că eşti japoneză.

Ea dădu din cap.

— Aşa spune mama. Tata făcea parte dintr-o formaţie locală de muzică gotică pe care mama o venera în liceu. Un trend foarte nou. Eu nu l-am cunoscut niciodată. El era capul formaţiei, cum ar veni.

— Sălbatic.

— Presupun că da.

O maşină parcă în faţa benzinăriei, dar în loc să parcheze în faţa pompelor, opri lângă maşina lui Corny. Un puşti tuciuriu coborî.

— Frumos din partea ta că ai binevoit să apari, spuse Corny aruncându-i un set de chei.

— Am spus că-mi pare rău, frate, spuse puştiul.

Întorcându-se spre Kaye, Corny spuse:

— Tu unde te duci acum?

Kaye ridică din umeri.

— Vrei să vii cu mine? Putem să mai petrecem nişte timp împreună până vine Janet.

Ea dădu din cap aprobator.

— Sigur că da.

Merseră la rulotă împreună.

El deschise televizorul şi se duse în camera lui.

— Mă duc să-mi verific e-mail-ul.

Kaye dădu din cap şi se aşeză pe canapea, începând să se simtă puţin stânjenită. Era ciudat să se afle în casa lui Janet când Janet nu era acasă. Mută de pe un canal pe altul până opri pe Cartoon Network.

După câteva minute, de vreme ce el nu se întorcea, Kaye se duse în camera lui. Camera lui Corny era la fel de neconvenţională ca a lui Janet. Erau rafturi de cărţi pe toţi pereţii, umplute până la refuz cu broşuri şi benzi desenate. Corny stătea la un birou care arăta ca şi cum abia mai putea susţine tot echipamentul adunat pe el. Lângă picioarele lui se mai afla o cutie cu cabluri şi ceva ce arăta ca măruntaiele unui calculator.

El tasta şi mormăia când intră ea.

— Mai am un pic.

Kaye se aşeză pe marginea patului lui aşa cum ar fi făcut dacă s-ar fi aflat în camera lui Janet şi luă prima revistă care-i căzu în mână. Era toată în japoneză. Erou blond şi eroină blondă – întotdeauna i se păruse ciudat că erau aşa multe personaje blonde în desenele animate – personajul negativ avea păr negru foarte, foarte lung şi un coif mişto. O minge drăgălaşă umflată cu aripi de liliac zbura pe acolo ca un complice. Ea mai dădu o pagină. Eroul era gol, legat în patul personajului negativ. Se opri pe pagina aceea şi se holbă la poză. Capul blondului era aruncat pe spate ori de plăcere ori de

groază, în timp ce personajul negativ îi lingea unul din sfârcuri.

Kaye se uită la Corny şi ridică revista.

— Lasă-mă să ghicesc... ăsta e un *shonen-ai*?

El îi aruncă o privire, dar ea nu putu să nu-i observe aerul superior.

— Mda.

Kaye nu era prea sigură ce putea să răspundă, deci probabil că asta fusese şi intenţia lui.

— Îţi plac băieţii?

— Există un termen tehnic pentru chestia asta, spuse Corny. Poponar. Deşi trebuie să recunosc că ăia sunt nişte băieţi tare drăguţi.

— Janet ştie?

Nu-şi putea închipui de ce i-ar fi spus ei dacă Janet n-ar fi ştiut, dar cu siguranţă Janet ar fi menţionat ceva legat de asta. E-mail-urile de la Janet erau rezumate ale zilei, plicticoase şi pline de bârfe despre oameni pe care Kaye nici nu-i cunoştea.

— Mda, toată familia ştie. Nu e mare scofală. Am spus într-o seară la cină „Mamă, ştii dragostea aceea interzisă pe care o are Spock pentru Kirk? Ei bine, şi eu trec prin asta." Era mai uşor pentru ea să înţeleagă dacă am pus problema în felul acesta.

Părea că o provoacă pe Kaye să spună ceva.

— Sper că nu te aştepţi să reacţionez în vreun fel, spuse Kaye într-un final. Pentru că singura chestie care îmi vine în cap este că asta e cea mai ciudată mărturisire pe care am auzit-o în viaţa mea.

Faţa i se relaxă. Apoi ea începu să râdă şi amândoi râdeau şi se uitau la benzile desenate şi apoi iar râdeau.

* * *

Când Janet se întoarse de la şcoală, Corny dormea, iar Kaye citea un teanc imens de benzi desenate perverse.

— Salut, spuse Janet surprinsă să-şi vadă canapeaua ocupată.

Kaye căscă şi luă o înghiţitură dintr-un pahar pe jumătate plin de cola cu cireşe.

— O, bună! Am petrecut nişte timp cu fratele tău şi apoi m-am gândit să te aştept şi pe tine să vii acasă.

Janet se strâmbă, aruncând un braţ de cărţi pe scaun.

— În comparaţie cu tine, şcoala e distractivă. Dacă tot ai de gând să te laşi ai putea măcar să... nu ştiu.

— Să fac ceva productiv?

— Evident. Uite, eu ies acum... Trebuie să mă întâlnesc cu băieţii. Vrei să vii şi tu?

Kaye se întinse şi apoi se ridică.

— Sigur.

○

Restaurantul Blue Snapper era deschis non-stop şi nu-i păsa nimănui cât stăteai în separeurile cu oglinzi sau cât de puţin comandai. Kenny şi Doughboy stăteau la o masă cu o fată pe care Kaye nu o cunoştea. Era brunetă cu părul scurt, unghii roşii şi sprâncene subţiri şi apropiate. Doughboy purta un tricou cu mânecă scurtă peste o bluză neagră cu mânecă lungă; şireturile bocancilor lui de alpinism ieşeau de sub masă. Se tunsese de ultima dată când îl văzuse, şi era ras la spate şi pe părţi. Kenny purta geaca lui argintie peste un tricou negru şi arăta la fel ca ultima dată: dezordonat, drăguţ şi absolut de neatins.

Scuze că am luat-o razna în seara aia, spuse Kaye adâncindu-şi mâinile în buzunarele blugilor şi sperând că nu voia nimeni să discute prea mult pe subiectul ăla.

— Ce s-a întâmplat? întrebă fata nouă.

Se auzi un ţăcănit în timp ce vorbea, iar Kaye realiză că era făcut de cercelul din limba fetei care se lovea de dinţi.

Doughboy deschise gura să facă vreun comentariu răutăcios, dar Kenny i-o tăie din scurt.

— E în regulă, spuse el cu o smucitură a bărbiei. Haideţi fetelor, strecuraţi-vă aici.

— Kaye, spuse Janet, strecurându-se în separeu lângă fata aceea, ea este Fatima – ţi-am scris despre ea. Kaye este prietena mea din Philadelphia.

— Corect. Sigur. Salut!

Fusese petrecerea Fatimei cea pe care o pierduse cu două nopţi în urmă şi habar nu avea ce se vorbise după ce plecase ea. Kenny abia dacă se uita la ea, dar Doughboy o fixa cu privirea ca şi cum ar fi fost gata să facă ceva ciudat sau distractiv. Kaye îşi dori să fi rămas în rulotă. Era mult prea stânjenitor pentru ea.

— Tu eşti fata aia care are mama într-o formaţie? întrebă Fatima.

— Nu mai cântă, spuse Kaye.

— E adevărat că şi-a tras-o cu Lou Zampolis? Janet a spus că a cântat şi pentru Chainsuck.

Kaye se strâmbă. Se întrebă dacă toate e-mail-urile ei fuseseră reproduse aşa.

— Din păcate, da.

— Şi nu te scoate din minţi chestia asta – vreau să zic dacă şi-o trage cu prietenii tăi şi faze de genul ăsta?

Kaye ridică din sprâncene.

— Nu ies cu băieţi din formaţii.

Încercă să-şi imagineze ce-ar crede Ellen despre Kenny. Era imposibil de imaginat că Ellen s-ar întâlni cu Roiben.

— Am o prietenă, înţelegi, spuse Fatima, şi maică-sa şi soră-sa s-au culcat amândouă cu tipul care a lăsat-o cu burta la gură pe ea. Vreau să zic, asta da poveste demnă de Jerry Springer.

— Erin, nu? spuse Janet. E la dezintoxicare acum.

Chelneriţa se opri la masa lor. Purta o uniformă maro care părea prea mică pentru ea, iar pe ecusonul cu numele scria RITA.

— Ce v-aduc, băieţi?

— Orice ai dietetic, spuse Janet.

— Cafea, interveni Kaye.

— Eu vreau... Îmi aduci nişte cartofi prăjiţi cu brânză şi pui, Rita? spuse Doughboy.

— Mă întorc imediat cu băuturile, spuse chelneriţa, zâmbind în special pentru Dough, pentru că îi spusese pe nume.

Kenny se întoarse ca să-şi scoată ţigările şi bricheta din buzunarul hainei, iar Kaye observă că avea un tatuaj pe gât, în spate. Era un model tribal a ceva ce părea să fie un scarabeu. O făcu să se întrebe ce alte tatuaje ar putea să mai aibă şerpuind în jos prin zone acoperite de cămaşă. Janet sigur ştia.

— Mai vrea cineva? întrebă el, oferind pachetul.

— Vreau eu, spuse Kaye.

— Ceea ce vrei, primeşti, se lăsă el pe spate şi-i dădu o ţigară cu un zâmbet superior care o făcu să roşească.

Janet vorbea cu Fatima despre copilul lui Erin şi nu-i băga în seamă pe niciunul. Doughboy era ocupat cu cartofii gratinaţi pe care chelneriţa îi trântise în faţa lui.

— Vrei să vezi o fază? întrebă Kaye, refuzând brusc să dea înapoi de la provocarea pe care vocea lui Kenny tocmai o lansase. Dă-mi să-ţi văd bricheta.

Era argintie, cu un medalion din opt bile placat pe partea din faţă. El i-o întinse.

Kaye învăţase trucul de la Liz, pe vremea când mama ei îşi făcea veacul pe la Sweet Pussy. Liz se oferise s-o înveţe, pretinzând că era o metodă sigură de a impresiona băieţii. Kaye nu avea habar de ce ar vrea Liz să impresioneze pe cineva de vreme ce o avea pe Sue, dar învăţase trucul şi cel puţin impresionase barmanii cu el.

Kaye ţinu corpul de metal al brichetei între primele două degete de la mâna ei stângă; apoi o dădu pe deasupra şi apoi pe sub fiecare deget aşa încât metalul străluci ca un peşte. Din ce în ce mai repede, făcu bricheta să sară peste degetele ei. Apoi se opri, deschise capacul şi aprinse bricheta, toate astea cu mâna dreaptă pe masă. Se aplecă şi oferi cu generozitate flacăra ţigării lui Kenny.

Imediat ce Kaye va găsi magazinul de discuri, avea să-i spună lui Liz că avusese dreptate. Amândoi băieţi păreau impresionaţi.

Rânjetul ştrengar al lui Kenny era o invitaţie la ceva necurat.

C— e tare, spuse Doughboy. Mă-nveţi şi pe mine cum se face?

— Sigur, spuse Kaye aprinzându-şi ţigara şi trăgând un fum adânc.

Îi arătă, făcând trucul cu încetinitorul ca să poată vedea şi el cum se face şi apoi lăsându-l şi pe el să încerce.

— Trebuie să ies un minut, spuse Kenny, iar ea şi Doughboy îi făcură loc.

Înainte să apuce Kaye să intre la loc, Kenny o apucă de braţ şi-i făcu semn cu capul în direcţia toaletelor.

— Vin repede, îi spuse Kaye lui Janet, aruncând ţigara în scrumieră. Mă duc la baie.

Probabil că Janet nu observase nimic, din moment ce dădu numai din cap.

Kaye merse în spatele lui Kenny pe holul îngust. Chiar dacă habar nu avea ce voia de la ea, obrajii îi erau deja calzi şi simţea fluturi în stomac.

Odată ajunşi în hol, Kenny se întoarse spre ea şi-şi sprijini corpul de perete.

— Ce mi-ai făcut? întrebă Kenny, trăgând un fum scurt din ţigară şi scărpinându-şi barba cu dosul palmei.

Kaye scutură din cap.

— Nimic. La ce te referi?

El coborî tonul, spunând aproape şoptit:

— La noaptea trecută mă refer. La cal. Ce ai făcut? Se opri şi se uită în cealaltă parte înainte de a continua. Nu mă gândesc decât la tine.

Kaye era uluită.

— Eu... Sincer... nu am făcut nimic.

— Ei bine, fă înapoi ca înainte, spuse el încruntându-se.

Kaye se chinui să fabrice o explicaţie.

— Uneori când visez cu ochii deschişi... se întâmplă nişte chestii. Atunci mă gândeam că vreau să călăresc calul acela. Nici măcar nu te-am auzit intrând. Obrajii i se înfierbântară şi mai tare când îşi aminti de o teorie pe care Sue o explicase odată în legătură cu fetiţele care îşi doresc poneii lor.

Kenny o privi la fel de intens ca în podul clădirii-carusel şi duse din nou ţigara la gură.

— E aiurea rău, spuse el puţin disperat. Vorbesc serios; nu pot să mi te scot din cap. Numai la tine mă gândesc, cât e ziua de lungă.

Kaye habar n-avea ce putea răspunde la aşa o declaraţie.

El făcu un pas spre ea fără să-şi dea seama.

— Trebuie să faci ceva.

Ea se dădu cu un pas înapoi, dar peretele o opri. Simţea cărămizile reci pe spinare. Telefonul public din dreapta ei îi bloca vederea.

— Îmi pare rău, spuse ea.

El mai făcu un pas, până când pieptul lui se lipi de al ei.

— Te vreau, spuse el pasional.

Genunchiul lui se propti între picioarele ei.

— Suntem într-un restaurant, spuse Kaye apucându-l de umeri ca să-l forţeze s-o privească în ochi.

Era palid, cu excepţia unui roz aprins din obraji. Ochii lui păreau de gheaţă.

— Vreau să nu te mai vreau, spuse el şi se aplecă s-o sărute.

Kaye îşi întoarse capul, încât el luă o gură bună din părul ei, lucru care nu păru să-l deranjeze. Începu să o sărute pe gât, muşcând pielea cu ciudă, lingând muşcăturile cu limba. Una din mâini se mişcă de pe talie către sân în timp ce cealaltă i se încurca în părul ei.

Mâinile ei erau încă încleştate pe umerii lui în timp ce oscila între două stări. Putea să-l dea la o parte. Trebuia să-l dea la o parte. Dar trupul ei trădător o obliga să aştepte încă puţin, să-l strângă mai aproape ca să vadă ce s-ar putea întâmpla.

— Măi, tocmai... Ce naiba se întâmplă aici?

Kenny se trase de lângă Kaye când auzi vocea lui Janet. Câteva fâşii de păr lung şi blond mai erau încă prinse în mâna lui, strălucind ca pânzele de păianjen.

El se trase deoparte.

— Să nu te mai aud cu prostiile tale de iubită nesigură.

Janet avea lacrimi în ochi.

— O sărutai!

— Calmează-te dracului odată!

Kaye fugi în baie şi se încuie într-una dintre cabine, lăsându-se să alunece pe podeaua murdară.

Inima îi bătea atât de tare, încât i se părea că ar putea să-i sară din piept. Locul era prea mic să se poată plimba, dar ea simţea nevoia să se plimbe, să facă ceva ce ar putea-o ajuta să scoată nişte răspunsuri din mintea ei întortocheată. Magia, dacă exista aşa ceva, nu ar trebui să funcţioneze în felul acesta. Nu ar trebui să poată să vrăjească pe cineva pe care abia-l cunoştea fără să se hotărască să facă asta.

Încântarea era partea cea mai rea, partea aceea din ea care putea trece peste vină şi care i se părea un lucru bun pentru că îl făcuse pe Kenny să se gândească numai la ea, nenorocită cum era. Era uşor să-l placă şi ea, gândi, era drăguţ şi popular, şi o voia.

Şi, spre deosebire de un cavaler elf de neatins, el era un tip pe care chiar l-ar putea avea.

Trase adânc aer în piept şi ieşi din cabină. Merse la chiuvete şi-şi stropi faţa cu apă de la robinet. Ridică privirea şi se văzu în oglindă, cu tricoul Chow Fat roşu spălăcit pătat cu picături întunecate de apă, machiajul de la ochi întins şi nedefinit, părul blond atârnând în şuviţe încâlcite.

Totuşi, ceva îi atrase atenţia când se întoarse. Se apropie de oglindă şi se uită mai de aproape la faţa ei. Arăta la fel ca întotdeauna. Kaye îşi scutură capul şi se îndreptă spre uşă. Pentru o clipă i se păruse că faţa pe care o văzuse în oglindă era verde.

Când se întoarse, pe masă erau mai multe cafele, aşa că

sorbi din cea din faţa locului unde stătuse ea. Ţigara îi arsese până la capăt în scrumiera de sticlă. Doughboy tocmai îi povestea lui Kenny despre noua maşină pe care o repara, iar Janet îi arunca priviri lui Kaye.

— Mă scuzi, Kaye, spuse ea cu o voce pe cât de familiară, pe atât de ciudată.

În momentul acela Kaye înlemni pur şi simplu. Mintea ei striga că nu se putea aşa ceva. Era împotriva regulilor. Nu se întâmpla niciodată aşa ceva. Una era să crezi în elfi; era total altceva dacă nu aveai nici măcar posibilitatea de a avea vreun cuvânt în privinţa asta. Dacă puteau pur şi simplu să intre în viaţa ei normală înseamnă că făceau parte din viaţa normală, iar ea nu mai putea face diferenţa în mintea ei.

Dar Roiben stătea cu adevărat lângă separeul lor. Părul îi era alb ca sarea în lumina fluorescentă, strâns într-o coadă de cal. Era îmbrăcat într-o haină lungă şi neagră din lână care ascundea ce purta pe dedesubt tocmai până la ghetele lui de piele foarte modeme. Era aşa puţină culoare pe chipul lui, încât părea să fie monocromatic în totalitate, ca o fotografie făcută cu film alb-negru.

— Cine-i rockerul? îl auzi Kaye pe Doughboy spunând.

— Cred că-l cheamă Robin, răspunse Janet ursuză.

Roiben ridică o sprânceană când auzi discuţia lor, dar spuse:

— Putem vorbi puţin între patru ochi?

Kaye nu se simţi în stare să facă mai mult decât să dea din cap. Ieşi din separeu şi merse cu el la o masă liberă. Niciunul nu se aşeză.

— Am venit să-ţi înapoiez asta. Roiben băgă mâna în haină şi scoase un ghem de pânză neagră dintr-un buzunar foarte bine ascuns. Apoi zâmbi, acelaşi zâmbet pe care ea şi-l amintea din pădure, acel zâmbet care fusese numai pentru ea. E cămaşa ta, reînviată.

— Ca şi tine, de altfel, spuse ea.

El dădu discret din cap.

— Chiar aşa.

— Prietenii mei mi-au spus să nu mai vorbesc cu tine.

Nu ştia că avea să spună asta până nu-i ieşi pe gură. Cuvintele fură ca spini care căzură de pe limba ei.

El se uită în jos şi trase aer în piept.

— Prietenii tăi? Presupun că nu te referi la ăştia.

Ochii lui se îndreptară către separeu, iar ea dădu din cap în semn că nu.

— Lutie şi Spike, spuse ea.

Ochii lui deveniră întunecaţi când o priviră din nou, iar zâmbetul dispăruse.

— Le-am omorât un prieten. Poate era şi prieten cu tine.

În jurul ei, oamenii mâncau şi râdeau, şi vorbeau, dar sunetele acelea normale păreau la fel de departe şi de nelalocul lor ca un hohot de râs.

— Tu l-ai omorât pe Gristle.

El dădu din cap.

Ea se uită la el ca şi cum lucrurile ar fi putut cumva să se rearanjeze în aşa fel încât să aibă sens.

— Cum? De ce? De ce-mi spui toate astea?

Roiben nu-i întâlni privirea când începu să vorbească.

— Există vreo scuză pe care aş putea să ţi-o dau ca să repare cumva lucrurile? Vreo explicaţie pe care ai putea s-o găseşti acceptabilă?

— Asta e tot ce poţi să-mi răspunzi? Nu-ţi pasă vreun pic?

— Ai cămaşa. Mi-am îndeplinit motivul vizitei.

Ea îl prinse de braţ şi făcu un pas pentru a sta faţă în faţă cu el.

— Îmi eşti dator cu răspunsul la trei întrebări.

El încremeni locului, dar faţa îi rămase inexpresivă.

— Prea bine.

Kaye fu cuprinsă de mânie, un sentiment amar de neputinţă.

— De ce l-ai omorât pe Gristle?

— M-a obligat stăpâna mea. Eu am puţin de spus în supunerea mea.

Roiben îşi băgă degetele lungi în buzunarele hainei. Vorbea foarte detaşat, ca şi cum era plictisit de propriile răspunsuri.

— Mda, spuse Kaye. Deci dacă ţi-ar spune să sari de pe un pod...

— Exact. Nu era pic de ironie în tonul său. Să consider asta ca fiind a doua ta întrebare?

Kaye se opri şi trase aer în piept iar faţa i se umplu de căldură. Era atât de furioasă, că tremura.

— De ce nu... Începu ea şi apoi se opri. Trebuia să se gândească. Mânia o făcea impulsivă şi se comporta prosteşte. Mai avea doar o întrebare şi era hotărâtă să o folosească să-l

scoată din sărite, dacă nu putea să-i facă altceva. Se gândi la bileţelul din ghindă şi la avertismentul primit.

Care este numele tău complet?

El arăta de parcă s-ar fi înecat cu aerul pe care-i respira.

— Poftim?

— Aceasta este a treia mea întrebare: Care este numele tău complet?

Nu prea ştia ce făcea. Ştia doar că îl forţa să facă ceva ce el nu voia, lucru care îi convenea de minune.

Ochii lui Roiben se înnegriră de mânie.

— Mă cheamă Rath Roiben Rye şi să-ţi fie de bine informaţia.

Ochii ei se îngustară.

— E un nume frumos.

— Te crezi tare deşteaptă. Mult mai deşteaptă decât ar fi prudent, cred.

— Să mă pupi undeva, Rath Roiben Rye.

El o prinse de braţ înainte ca ea să apuce să-i vadă mişcându-se. Ea ridică mâna să pareze lovitura pe care o anticipa. El o trânti pe jos. Kaye ţipă. Mâna şi genunchiul luară un contact dureros cu podeaua de piatră. Privi în sus, aşteptându-se pe jumătate să vadă strălucirea unei săbii, dar el o trase de talia blugilor şi puse gura pe umflătura expusă a şoldului ei.

Timpul păru să treacă cu încetinitorul în timp ce ea aluneca pe podeaua lucioasă, el se ridica în picioare, clienţii restaurantului se holbau, iar Kenny se chinuia să iasă din separeu.

Roiben rămase lângă ea. Apoi vorbi pe un ton lipsit de expresie.

— Aceasta este natura servituţii mele, Kaye. Este luată la propriu şi nu este deloc inteligentă. Fii atentă la epitete.

— Cine dracu te crezi? spuse Kenny ajungând acolo într-un final, aplecându-se ca să o ajute pe Kaye să se ridice în picioare.

— Întreab-o pe ea, spuse Roiben, arătând spre Kaye cu bărbia. Acum ştie exact cine sunt.

Apoi se întoarse şi ieşi din restaurant.

Ochii lui Kaye se umplură de lacrimi.

— Hai, spuse Fatima, deşi Kaye abia dacă îi dădea vreo atenţie. S-o ducem afară. Doar noi fetele.

Fatima şi Janet o duseră afară şi se aşezară pe capota unei

maşini parcate. Kaye spera că aparţinea unuia dintre ei în timp ce se aşeză, ştergându-şi lacrimile de pe obraz. Deja se oprise din plâns; lacrimile erau mai mult de şoc decât de altceva.

Fatima aprinse o ţigară şi i-o dădu lui Kaye. Ea trase adânc un fum, dar îşi simţi gâtul gros, iar fumul o făcu pur şi simplu să tuşească.

Am avut şi eu un prieten aşa odată. Mă bătea de-mi săreau capacele. Fatima stătea lângă Kaye şi o mângâia pe spate.

— Poate că te-a văzut cu Kenny, spuse Janet fără să se uite la ea.

Stătea sprijinită de un felinar şi se uita de-a lungul autostrăzii, spre baza militară de vizavi de restaurant.

— Îmi pare rău, spuse Kaye amărâtă.

— Hai, mai scuteşte-o, spuse Fatima. Nu-i ca şi cum nu mi-ai făcut şi tu acelaşi lucru mie.

Atunci Janet se întoarse să se uite la Kaye.

— Ştii că nu ai să pui mâna pe el. Poate vrea să ţi-o tragă, dar nu ar ieşi niciodată cu tine.

Kaye se mulţumi să dea pur şi simplu din cap, ducând ţigara la gură cu mâinile tremurând. Ar fi fost o idee mai bună, decise ea, dacă ar fi renunţat de tot la băieţi.

— Oare Robin ăla se întoarce după tine? întrebă Fatima.

Lui Kaye aproape că îi veni să râdă de grija ei. Dacă avea de gând să se întoarcă nu putea nimeni să-l oprească. Avea să se mişte mai repede decât ar putea Kaye să vadă. Fusese o proastă că nu se temuse de el deloc.

— Nu prea cred, spuse ea într-un final.

Kenny şi Doughboy ieşiră din restaurant, mergând ţanţoş în tandem spre fete.

— E totul în regulă? întrebă Kenny.

— Doar câteva vânătăi, spuse Kaye. Nu e mare brânză.

— La naiba, spuse Doughboy. Dacă ne gândim la seara aia şi la asta de azi, o să-ţi fie frică să mai ieşi în oraş cu noi.

Kaye încercă să zâmbească, dar nu se putu abţine să nu se mire de dublul înţeles al vorbelor acelora.

— Vrei să te duc acasă? întrebă Kenny.

Kaye se uită în sus şi fu pe cale să-i mulţumească, dar Fatima interveni.

— Mai bine du-o pe Janet acasă şi eu îi duc pe Dough şi pe Kaye.

Kenny se uită în jos la vârfurile zgâriate ale bocancilor lui şi oftă.

— Corect.

Fatima o conduse pe Kaye acasă aproape în linişte, lucru pentru care ea fu recunoscătoare. Radioul era deschis, iar ea stătu pur şi simplu la locul ei, prefăcându-se că ascultă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat între tine şi Kenny, începu Fatima odată ajunse în faţa case bunicii lui Kaye.

— Nici eu, spuse Kaye râzând scurt.

Cealaltă fată zâmbi şi-şi muşcă una dintre unghiile ei frumos aranjate.

— Uite ce e, nu ştiu care-i treaba cu Robin sau cu tine, dar dacă pur şi simplu vrei să-ţi scoţi iubitul din sărite, nu face asta. Janet chiar îl iubeşte pe Kenny, ştii? E devotată.

Kaye deschise uşa şi ieşi din maşină.

— Mulţumesc de drum.

— Pentru puţin.

Fatima aprinse din nou farurile maşinii.

Kaye trânti portiera Hondei albastre şi intră în casă.

○

Când Kaye intră în bucătărie, mama ei vorbea la telefon, aşezată la masă cu un carneţel cu spirală în faţa ei. Când o văzu pe Kaye intrând, îi făcu semn către aragaz. Era o oală cu paste reci şi nişte cârnaţi. Kaye luă o furculiţă şi luă o gură de paste.

— Deci crezi că poţi să dai de Charlotte? spuse mama ei la telefon în timp ce mâzgălea nume de formaţii pe carneţel.

— Bine, sună-mă imediat ce afli ceva. Sigur că da. Pa, pa, păpuşă.

Ellen închise telefonul, iar Kaye se uită la ea, aşteptând să-i spună despre ce era vorba.

Mama ei zâmbi şi luă o înghiţitură din cana de pe masă.

— Mergem la New York!

Kaye se holbă pur şi simplu.

— Poftim?

— Păi nu e nimic sigur, dar Rhonda vrea ca eu să conduc o formaţie de fete, Meow Factory, şi crede că mi-o poate aduce şi pe Charlotte Charlie. I-am zis că dacă o aduce pe ea, mă bag. Sunt atât de multe alte cluburi în New York.

— Eu nu vreau să mă mut, spuse Kaye.

— Putem să stăm la Rhonda până găsim altceva. O să fie super mişto la New York.

— Pentru mine e super mişto aici.

— Nu putem să o deranjăm pe mama la nesfârşit, spuse Ellen. Şi în plus, e o pacoste şi pentru tine, nu numai pentru mine.

— Am aplicat pentru un job azi. Bunica o să fie mult mai fericită dacă aduc şi eu ceva bani în casă.

— Nu e nimic bătut în cuie, spuse Ellen, dar cred că ar trebui să te obişnuieşti cu ideea că ne mutăm la New York, draga mea. Dacă voiam să stau în Jersey, aş fi făcut-o cu mulţi ani în urmă.

○

O sută de cutii de chibrituri, din o sută de baruri în care mama ei cântase o dată, sau din restaurantele unde mai mâncaseră, sau de la bărbaţii cu care mai locuiseră. O sută de cutii de chibrituri, toate ardeau.

Şi ea ardea, era cuprinsă de flăcări într-un mod pe care nu era sigură că-l înţelegea. Adrenalina îi făcuse degetele gheaţă, trăgându-i ardoarea în interior, să-i danseze în cap, iar mânia şi simţul ciudat al posibilităţii îi clocoteau în vene.

Kaye se uită în jur în dormitorul întunecat, luminat doar de flacăra portocalie. Ochii de sticlă ai păpuşilor dansau de la flăcări. Hamsterii se ghemuiseră unul peste altul în celălalt capăt al cuştii. Kaye inspiră mirosul penetrant de sulf în timp ce dădea foc la încă o cutie de chibrituri, privind flăcările cum cuprindeau şirurile de capete albe, cuvertura de carton explodând în foc. Întoarse hârtia în mâini, privind-o arzând.

5

„Am mâncat mitologia şi am visat.”

Yusef Komunyakaa,
Blackberries

Pe Kaye o trezi o zgârietură în fereastră. În cameră era întuneric, iar în casă linişte.

Ceva trăgea cu ochiul la ea. Nişte ochi micuţi şi negri clipeau de sub nişte sprâncene groase, iar nişte urechi lungi răsăreau de o parte şi de alta a unui cap chel.

— Spike? şopti Kaye, târându-se de pe salteaua de pe podea, unde dormise.

Cuverturile se împleticiră după picioarele ei.

El bătu din nou, încruntând sprâncenele. Era mai mic decât şi-l amintea ea şi era îmbrăcat doar cu o scoarţă subţire care se întindea de la talie în jos până la genunchi. La coate, vârfurile se extindeau în forma unor spini.

În spatele lui, Kaye reuşi să desluşească forma subţire a lui Lutie-loo, incandescentă în contrast cu ţiglele închise la culoare ale acoperişului. Aripile îi erau atât de translucide, încât păreau să fie aproape invizibile.

Kaye trase de fereastră dar fu nevoie de mai multe încercări pentru a o desprinde din pervazul vechi şi umflat. Două molii albe zburară înăuntru.

— Spike! spuse Kaye. Lutie! Unde aţi fost? M-am întors de zile întregi. Am lăsat lapte pentru voi, dar cred că l-a băut vreo pisică.

Omuleţul holbă un ochi la ea ca o vrăbiuţă.

— Vrăjitoarea Scaieţilor aşteaptă, spuse Spike. Grăbeşte-te!

Tonul vocii lui era bizar, grav şi ciudat de neprietenos. Nu-i vorbise niciodată aşa. Totuşi, ea se supuse din spirit de familiaritate: aceeaşi cameră, aceiaşi prieteni micuţi care veneau în toiul nopţii ca să o ducă să prindă licurici sau să culeagă vişine. Trase un pulover negru peste cămaşa de noapte albă şi bătrânească pe care i-o împrumutase bunica ei şi se

încălţă cu ghetele. Apoi scrută camera în căutarea jachetei, dar tot ce văzu fu o grămadă moale în întuneric, aşa cum o lăsase. Totuşi, puloverul era suficient de călduros.

Kaye se cățără afară, pe acoperiş.

— De ce vrea să mă vadă?

Kaye o văzuse întotdeauna pe Vrăjitoarea Scaieţilor ca pe o mătuşă capricioasă căreia nu-i plăcea să se joace şi cu care puteai avea necazuri.

— Are ceva să-ţi spună.

— Şi voi nu puteţi să-mi spuneţi? întrebă Kaye.

Îşi aruncă picioarele peste marginea acoperişului, în timp ce Spike gonea în jos, iar Lutie aluneca cu aripile ei iridescente.

— Hai odată! spuse Spike.

Kaye se împinse de pe margine şi-şi dădu drumul. Crengile uscate ale trandafirului sălbatic o zgâriară în timp ce ateriză în picioare, sprintenă ca o pisică.

Alergară spre stradă, cu Lutie-loo aproape dansând prin aer în jurul lui Kaye şi şoptind:

— Mi-a fost dor de tine, mi-a fost dor de tine.

— Pe aici, spuse Spike, dar Kaye îşi aducea prea bine aminte drumul.

— Şi mie mi-a fost dor de voi, îi spuse Kaye lui Lutie, întinzând mâna ca să mângâie trupul firav.

Lutie era alunecoasă ca apa şi fină ca fumul la atingere.

Mlaştina de Sticle, numită aşa din cauza numeroaselor sticle sparte care înecau râuleţul, curgea în spatele şoselei, la o jumătate de kilometru de stradă. Urcară pe malul abrupt, ghetele lui Kaye alunecând în noroi. Pe pietre erau sticle de bere, unele dintre ele fiind deja sparte în bucăţi mari. Firicelele subţiri de apă străluceau în nuanţe multicolore ca ferestrele unei biserici.

— Ce se întâmplă? Care este problema? strigă ea cât de încet putu, dar suficient de tare cât s-o audă şi Spike.

Ceva grav se întâmplase cu siguranţă – el se grăbea ca şi cum nu putea s-o privească în ochi. Dar apoi, poate era prea mare să mai poată fi amuzantă.

El nu răspunse.

Lutie veni ţintă la ea cu părul biciuind aerul ca un steag de frişcă.

— Trebuie să ne grăbim. Nu-ţi face griji. Avem veşti bune –

veşti bune.
— Gura! spuse Spike.
Buruienile dese din apropierea râului o forţară să meargă mai aproape de marginea apei. Kaye păşi cu grijă de-a lungul malului, dar, din cauza întunericului, îi fu greu să vadă dacă următorul pas îi va scufunda gheata în apa rece. Merseră în linişte în timp ce Kaye încerca să-şi găsească drumul la lumina slabă făcută de strălucirea lui Lutie.
Un alb intens îi atrase privirea – coji sparte de ouă pluteau în râuleţul strâmt. Kaye se opri ca să privească flota de coji, unele mici şi pătate, altele de un alb strălucitor ca la supermarket. În mijlocul uneia, un păianjen umbla de colo-colo, un căpitan plictisit. Într-o alta, un ac negru ancora centrul în timp ce coaja se învârtea ameţitor.
Kaye auzi un chicotit.
— Multe pot fi ghicite dintr-o coajă de ou, spuse Vrăjitoarea Scaieţilor.
Nişte ochi mari şi negri se iţiră de sub buruienile împletite care îi acopereau capul pe post de păr. Stătea pe partea opusă a malului, iar trupul ei întins era acoperit de straturi de haine murdare.
— Ne-au şi prins, continuă Vrăjitoarea Scaieţilor, cu fierberea cojilor de ouă. Se spune că mândria transformă până şi cel mai înţelept om din popor într-un lăudăros.
Kaye se temuse mereu un pic de ea, dar de data aceasta nu simţea altceva decât uşurare. Vrăjitoarea Scaieţilor avea ochi blânzi, iar vocea ei răguşită era familiară într-un mod dulce. Era mai diferită decât Roiben şi calul lui demon decât orice altceva.
— Bună! spuse Kaye, fără să ştie prea bine cum ar fi trebuit să i se adreseze. Când era mică, majoritatea dăţilor când vorbise cu vrăjitoarea implicaseră o lovitură sau un genunchi julit sau o scuză pentru că-şi ademenise unul dintre prieteni în Lumea de Fier ca să se joace. Spike a zis că ai ceva să-mi spui.
Vrăjitoarea Scaieţilor o studie un lung moment, ca şi cum ar fi măsurat-o.
— Cât de multe se învârtesc în jurul unui ou – înseamnă viaţă, mâncare, răspunsul la o sută de ghicitori – dar priveşte-i coaja. Secretele stau scrise pe pereţii ei. Secretele zac în măruntaiele lucrurilor, în drojdie.

Vrăjitoarea Scaieţilor băgă câte un ac în cele două capete ale unui ou micuţ albastru şi duse oul la gură. Obrajii ei se eliberară de aer, după care un firicel de lichid transparent şi gros ca o mucozitate ţâşni într-un bol de cupru din poala ei.

Kaye privi cojile de ouă, încă plutind de-a lungul râului. Nu reuşea să priceapă. Ce secrete ar mai fi putut să ascundă în afară de un păianjen şi un ac?

Vrăjitoarea Scaieţilor bătu cu palma pământul ud de lângă ea.

— Oare ai vedea tu ce văd eu, Kaye? Aşază-te lângă mine.

Kaye căută un petic uscat de pământ şi trecu pârâul cu un salt uşor.

O fiinţă minusculă îmbrăcată cu o haină de moleschin alunecă în poala Vrăjitoarei Scaieţilor şi-şi băgă capul în bol.

— Existau pe vremuri două curţi, cea luminată şi cea întunecată, cea Benefică şi cea Malefică, poporul aerului şi poporul pământului. S-au luptat ca un şarpe care-şi devorează propria coadă, dar noi ne-am ţinut departe de treburile lor, ne-am adăpostit în pădurile noastre ascunse şi în râurile subterane şi au uitat de noi. Acum au făcut pace şi şi-au amintit că cei care conduc au nevoie de supuşi. Există acest obicei de servitudine pe la noi. Vrăjitoarea Scaieţilor mângâia absentă blăniţa strălucitoare a hainei micuţului elf în timp ce vorbea. Au instaurat din nou obiceiul Jertfei, sacrificiul unui muritor frumos şi talentat, în Curtea Benefică se fură un poet care să li se alăture, dar în Curtea Malefică vor vărsare de sânge. În schimb, cei care poposesc pe pământurile celor Malefici sunt obligaţi să devină servitori. Munca lor este grea, Kaye, şi desfătările lor crude. Şi acum tu eşti cea care le-a atras atenţia.

— Din cauza lui Roiben?

— Oh, nu-i mai rosti numele, sâsâi Spike. Poate ai să sugerezi apoi să invităm toată Curtea Malefică la ceaiul de la ora cinci dacă tot suntem aşa de proşti.

— Gura! îl potoli Vrăjitoarea Scaieţilor.

Spike bătu din picior şi se uită în altă parte.

— Nici nu trebuie să le rosteşti numele cu voce tare, îi spuse Vrăjitoarea Scaieţilor lui Kaye. Curtea Malefică este îngrozitoare şi periculoasă. Iar din Curtea Malefică, niciun cavaler nu e mai de temut ca... cel cu care ai vorbit. Când pacea a fost instaurată, cele două regine au făcut schimb de cei

mai buni cavaleri – el a fost ofranda Curţii Benefice. Regina îl trimite pe el la cele mai rele treburi.

— Este atât de imprevizibil, încât nici propria regină nu poate avea încredere în el. E suficient de amabil încât să te omoare, adăugă Spike. L-a omorât pe Gristle.

— Ştiu, spuse Kaye. Mi-a spus.

Spike se uită mirat la Vrăjitoarea Scaieţilor.

— Exact la asta mă refer! Halal dovadă de prietenie!

— Cum... cum a făcut-o? întrebă Kaye, temându-se pe jumătate de răspuns, dar vrând să ştie totodată. Cum a murit Gristle?

Lutie zbură ca să plutească în faţa ei, cu chipul ei minuscul îndurerat.

— Era cu mine. Am mers pe dealul elfilor. Era acolo vin de ciuboţica-cucului, iar Gristle voia să-i ajut să şterpelească o sticlă. Avea de gând s-o schimbe pe o pereche de ghete frumoase de la unul dintre prietenii lui spiriduşi.

— Ne-a fost uşor să ne strecurăm înăuntru. Este un petic de iarbă complet maro şi acolo e uşa. Am luat sticla, a fost floare la ureche, şi eram pe picior de plecare când am văzut prăjiturile.

— Prăjiturile? întrebă Kaye nedumerită.

— Prăjituri albe, frumoase, cu miere, aşezate îmbietor pe o farfurie. Dacă le mănânci te faci mai înţelept, ştii?

— Nu cred că funcţionează chiar aşa, spuse Kaye.

— Ba bineînţeles că da, o certă Lutie-loo. Cum altfel ar putea să funcţioneze?

Micuţa zână se agăţă de o rămurică subţire dintr-un tufiş pitic şi vorbi în continuare. Gristle a înghiţit cinci până să-l prindă.

Kaye nu îndrăzni să evidenţieze faptul că dacă aceste prăjiturele l-ar fi făcut mai înţelept ar fi trebuit să-i treacă prin cap să se oprească din mâncat după prima. Nu-i făcea moartea cu nimic mai puţin înfiorătoare.

— Probabil că l-ar fi lăsat să plece, dar ea avea nevoie de o pradă pentru vânătoare. De vreme ce a furat prăjiturile, ea a spus că el era prada perfectă. Vai, Kaye, a fost îngrozitor. Aveau câini şi cai şi l-au dat pur şi simplu de pământ. Roiben a fost cel care i-a venit de hac.

— Ce tot aveţi, mâi proştilor, de-i spuneţi atâta numele?

mârâi Spike.

Kaye scutură capul de uimire. Roiben îl omorâse pe Gristle ca distracţie? Pentru că furase nişte mâncare? Şi ea, care-l ajutase pe ticălos! I se făcea pielea ca la găină când îşi amintea cu ce lejeritate vorbise cu Roiben şi cum se gândise la el. Se întrebă ce anume ar putea face cu un nume, ce fel de răzbunare ar putea obţine cu adevărat.

Vrăjitoarea Scaieţilor ridică un ouşor.

— Haide, Kaye, suflă în ou şi apoi sparge-l. Te aşteaptă un secret înăuntru.

Kaye luă ouşorul albastru. Era atât de uşor, încât îi fu puţin teamă că se va sparge de la simpla presiune a mâinii ei.

Îngenunche lângă bolul Vrăjitoarei Scaieţilor şi suflă uşor în gaura oului. Un val vâscos de albuş şi gălbenuş alunecă din partea cealaltă în bol.

— Acum sparge-l.

Kaye apăsă cu degetul mare oul până ce coaja se rupse şi se mai ţinea doar într-o membrană subţire.

Spike şi Lutie se arătară surprinşi, dar Vrăjitoarea Scaieţilor doar dădu din cap.

— N-am făcut bine, spuse Kaye şi aruncă cojile în pârâu.

Spre deosebire de bărcile micuţe, oul acesta fu o ploaie de *confetti* pe apă.

— Hai să-ţi mai spun un secret, copilă, dacă acesta te nedumereşte. Dacă te gândeşti un pic, sunt sigură că vei recunoaşte şi tu că e ceva ciudat la tine. O ciudăţenie, nu doar în comportament şi în altceva. Mirosul, urma îi ţin departe de tine pe cei din Lumea de Fier, îi îndepărtează şi îi atrag în acelaşi timp.

Kaye scutură din cap, nefiind sigură unde avea să ducă toată povestea asta.

— Spune-i alt secret, o avertiză Spike. Ăsta doar o să facă lucrurile şi mai dificile.

— Eşti de-a noastră, îi spuse Vrăjitoarea Scaieţilor lui Kaye, cu ochii negri strălucind ca nişte nestemate.

— Poftim?

Auzise ce spusese, înţelesese, doar trăgea de timp până când creierul avea să-i funcţioneze din nou. Nu reuşea să tragă niciun pic de aer în plămâni. Erau grade diferite de imposibilitate, nivele, cel puţin, de ireal. Şi de fiecare dată când

Kaye credea că se află la nivelul cel mai de jos, pământul părea să se deschidă sub ea.

— Fetele muritoare sunt proaste şi încete, spuse Lutie. Tu nu trebuie să te mai prefaci de acum.

Scutura din cap, dar chiar în timp ce făcea asta ştia că era adevărat. Părea atât de adevărat, îi dezechilibra şi reechilibra lumea atât de clar, încât se întrebă cum de nu se gândise la asta până acum. La urma urmei, de ce să fie vizitată pur şi simplu de zâne? De ce să i se întâmple lucruri magice pe care nu le putea controla?

— De ce nu mi-aţi spus? vru Kaye să ştie.

— Era prea riscant, răspunse Spike.

— Şi acum de ce îmi spuneţi?

— Pentru că tu vei fi cea aleasă drept Jertfă. Vrăjitoarea Scaieţilor îşi încrucişă senină braţele. Şi pentru că e dreptul tău să ştii.

Spike fornăi.

— Poftim? Dar aţi spus că nu sunt... Se opri.

Nu-i ieşise niciun comentariu inteligent toată seara şi se îndoia că lucrul acesta avea să se schimbe prea curând.

— Ei cred că eşti om, spuse Spike. Şi acesta e un lucru bun.

— Nişte zâne nebune vor să mă omoare şi tu spui că acesta e un lucru bun? Hei, am crezut că suntem prieteni!

Spike nu se obosi nici măcar să zâmbească la auzul glumei slabe. Era total învăluit de planurile lui.

— Acolo va fi un cavaler de la Curtea Benefică. El poate să îţi scoată chipul de om. Va părea ca şi cum regina malefică ar fi vrut să sacrifice pe unul de-al nostru – genul de distracţie de care toată lumea ar crede-o în stare. Spike trase aer în piept. Avem nevoie de ajutorul tău.

Kaye îşi muşcă buza superioară, trecându-şi dinţii peste ea şi concentrându-se profund.

— Sunt tare derutată acum... Voi vă daţi seama de asta, nu?

— Dacă ne ajuţi, o să fim liiiiiberi, spuse Lutie. Şapte ani de libertate!

— Şi deci care-i diferenţa dintre Curtea Benefică şi Curtea Malefică?

— Sunt multe, multe curţi benefice şi malefice asemănătoare. Dar este de asemenea aproape mereu adevărat că cele malefice sunt mai rele şi că membrilor fiecărei curţi le place să conducă

peste popor şi încă şi mai mult peste zânele solitare. Noi, fiindcă nu aparţinem de niciuna, suntem la mila oricui conduce pământul de care suntem legaţi.

— Şi atunci de ce nu plecaţi pur şi simplu?

— Unii dintre noi nu pot, popoarele pădurii, de exemplu. Iar ceilalţi, unde să ne ducem? Altă curte poate fi mai rea decât aceasta.

— De ce zânele solitare îşi schimbă libertatea pe un sacrificiu uman?

— Unele o fac pentru sânge, altele pentru protecţie. Sacrificiul uman este o demonstraţie de putere. Putere cu ajutorul căreia ne-ar putea forţa să ne supunem.

— Dar atunci nu vă vor lua oricum înapoi cu forţa?

— Nu. Trebuie să respecte înţelegerea ca şi noi. Sunt legaţi de restricţiile ei. Dacă sacrificiul este anulat, atunci suntem liberi pentru şapte ani. Nimeni nu poate să ne comande.

— Ştiţi doar că o să vă ajut. V-aş ajuta să faceţi orice.

Zâmbetul larg de pe faţa lui Spike îi şterse toate grijile anterioare referitoare la îmbufnarea lui. Probabil că se temuse că ea va refuza. Lutie zbura fericită în jurul ei, ridicându-i şuviţe de păr, ori ca să le încâlcească, ori ca să le împletească; Kaye nu era sigură.

Kaye trase adânc aer în piept şi, ignorând ajutorul lui Lutie, se întoarse către Vrăjitoarea Scaieţilor.

— Cum s-a întâmplat una ca asta? Dacă sunt una de-a voastră, cum de locuiesc cu ma... cu Ellen?

Vrăjitoarea Scaieţilor se uită în râu, privirea ei urmărind bărcuţele firave din coji de ouă.

— Ştii ce e aia o înlocuire? Pe vremuri obişnuiam să furăm nou-născuţi şi să lăsăm în schimb în leagăn un lucru – bucăţi de lemn sau zâne muribunde – vrăjit să arate precum copilul furat. Rareori se întâmplă să lăsăm în urmă pe unul de-al nostru, dar când facem asta, natura de spiriduş a copilului devine din ce în ce mai greu de ascuns pe măsură ce creşte. Într-un final, toţi se întorc În Ţinutul Fermecat.

— Dar de ce? Nu de ce se întorc, ci de ce eu? De ce m-aţi lăsat?

Spike scutură din cap.

— Nu ştim să răspundem la asta, aşa cum nu ştim nici de ce ni s-a spus să te veghem.

Era groaznic pentru Kaye să-şi dea seama că era posibil să mai fie o altă Kaye Fierch, adevărata Kaye Fierch, pe undeva prin Ţinutul Fermecat.

— Ai spus… vrăjit. Asta înseamnă că eu nu arăt aşa?

— Ai un chip foarte puternic vrăjit. Cineva ţi l-a pus ca să dureze. Spike dădu din cap cu înţelepciune.

— Şi cum arăt, de fapt?

— Ei bine, eşti un spiriduş, dacă te ajută cu ceva. Spike se scărpină în cap. De obicei înseamnă că eşti verde.

Kaye închise strâns ochii.

— Şi cum pot să mă văd?

— Nu te-aş sfătui, spuse Spike. Odată scos chipul uman, nimeni dintre cei pe care-i cunoaştem noi nu îl poate pune la loc aşa de bine. Mai aşteaptă până la *Samhain*[5] – atunci e momentul Jertfei. Cineva ar putea să-şi dea seama ce eşti dacă te joci cu chipul tău acum.

— Se va termina totul în curând şi nu va mai trebui să te prefaci că eşti muritoare dacă nu vrei, ciripi Lutie.

— Dacă vraja asupra mea e atât de puternică, voi cum de v-aţi dat seama ce sunt?

Vrăjitoarea Scaieţilor zâmbi.

— Vraja ţine de iluzie, dar uneori, dacă este ţesută cu abilitate, poate fi mai mult decât pură deghizare. Buzunarele magice chiar pot să ţină lucruri în ele, o umbrelă imaginară te poate proteja de ploaie, iar aurul magic poate rămâne aur, cel puţin până când căldura mâinilor magicianului păleşte de pe monede. Vraja asupra ta, Kaye, este cea mai puternică pe care am putut s-o văd vreodată. Te protejează până şi de atingerea fierului, care arde trupul elfilor. Ştiu că eşti spiriduş pentru că te-am văzut când erai foarte mică şi locuiai pe tărâmurile celor benefici. Regina însăşi ne-a cerut să avem grijă de tine.

— Dar de ce?

— Cine poate înţelege capriciile reginelor?

— Şi dacă aş vrea cu adevărat să îndepărtez vraja? insistă Kaye.

Vrăjitoarea Scaieţilor făcu un pas spre ea.

— Multe sunt căile prin care pot fi îndepărtate magiile zânelor. Un trifoi cu patru foi, măceşe, să te uiţi la tine printr-o

[5] Samhain se referă la data de 1 noiembrie în culturile celtice şi desemnează sfârşitul secerişului şi simbolizează Anul Nou celtic.

piatră găurită de ape. Numai tu decizi.

Kaye trase adânc aer în piept. Avea nevoie de timp de gândire.

— Mă duc să mă bag înapoi în pat.

— Încă ceva, spuse Vrăjitoarea Scaieţilor în timp ce Kaye se ridică de pe mal şi se scutură de praf.

— Bagă de seamă avertismentul cojii sparte de ou. Unde vei merge, haosul şi discordia te vor însoţi.

— Şi asta ce înseamnă?

Vrăjitoarea Scaieţilor zâmbi.

— Timpul va vorbi. Ca întotdeauna.

○

Kaye stătea pe gazonul casei bunicii ei. Pe bolta întunecată, luna argintie nu mai părea antropomorfă, ci doar o piatră rece strălucind de lumină reflectată. În schimb, copacii golaşi păreau vii, iar crengile lor întortocheate erau săgeţi ascuţite care ar fi putut să-i străpungă inima.

Totuşi, încă nu putea intra în casă. Se aşeză pe iarba udă de rouă şi începu să rupă smocuri, aruncându-le în aer şi simţindu-se vag vinovată de asta. Poate trebuia ca un gnom să iasă din copac şi s-o certe pentru că tortura peluza.

Un spiriduş. Cuvântul părea atât de... atât de vesel. Zâmbi totuşi, la gândul că ar putea avea aripi ca Lutie sau degete iuţi ca ale sărmanului Gristle.

Totuşi stomacul i se strânse când se gândi la mama ei. Mama ei, pe care o pescuise de atâtea ori de prin toalete, unde-şi băga capul să vomite, cea care o târa din casă în casă şi din bar în bar în urmărirea unui miraj. Mama ei, care îi stricase odată lui Kaye discul preferat doar fiindcă „se săturase să o audă pe târfa aia netalentată". Mama ei, care nu îi spusese niciodată că era ciudată, care o încurajase mereu să gândească singură, o susţinuse, şi niciodată, dar niciodată nu îi spusese că este mincinoasă.

Ce-ar crede mama ei dacă şi-ar da seama că fiica ei nu era fata cu care trăise timp de şaisprezece ani? Nu, copilul lui Ellen fusese şutit de zâne cu degete iuţi.

Era prea încurcată treaba ca să se mai poată gândi la ea.

Şi dacă nu era Kaye Fierch, o muritoare ciudată, atunci cine era? Ştia că ei nu voiau ca ea să strice planul pentru Halloween, dar acum dorea pur şi simplu să vadă cum arăta cu

adevărat.

Pe gazon se aflau petice cu trifoi.

Aplecată peste peticul de trifoi maro pe jumătate ofilit, îşi întinse degetele şi începu să caute. Erau aşa de mulţi, chiar şi toamna, trebuia să fie vreunul cu patru foi.

Întunericul începu uşor să se lase, iar niciunul dintre trifoii pe care îi smulgea nu avea mai mult sau mai puţin de trei foi. Era atât de disperată, încât ar fi vrut să rupă una dintre frunzele în formă de inimă la mijloc ca să afle dacă chestia asta cu magia era mai mult simbolică sau întocmai. Şi totuşi, nu era ca şi cum trebuia să-l găsească, ci numai să-l atingă…

Oh, era prea stupid. Nu avea să meargă niciodată. Şi chiar dacă ar fi mers, tot stupid ar fi rămas.

Kaye se întinse pe pământ sperând că nu va trece pe acolo nicio maşină la ora aceea. Apoi se rostogoli peste petecul de trifoi. Pământul era rece, iar roua îngheţase. Se rostogoli ameţitor, cu mâinile ridicate deasupra capului. O umflă râsul cât făcea asta – toată chestia era absurdă şi o făcea udă şi foarte, foarte înfrigurată, dar era ceva în mirosul pământului şi în atingerea ierbii care o moleşea. Hohotele de râs îi ieşeau pe gură cu rotocoale calde de abur.

Nu se simţea schimbată, dar se simţea un pic mai bine. Rânjea ca o nebună, panica fiind înlocuită de prostie.

Întinsă pe spate, Kaye încercă să se imagineze ca o zână, toată strălucitoare şi cu părul mereu fluturând în vânt. Totuşi, singura imagine pe care putu s-o reconstituie fu cea a unei feţe verzi şi palide pe care i se păruse că o văzuse când părăsea baia restaurantului. Şi-o amintea atât de detaliat, încât părea mai puţin real decât o amintire. Poate era ceva dintr-un film.

Kaye se rostogoli să se ridice şi să intre în casă, când observă că îi atârna o bucată de piele de pe mână. Când o atinse cu un deget şovăielnic, se jupi ca pielea arsă de soare, dezvăluind o piele fină, verde. Kaye îşi linse degetul şi încercă să frece pigmentul. Nu ieşea; zona doar se lărgea. Mâna ei avea gust de pământ.

Kaye nu se mai mişcă. Îi era frică, tare frică, rău de frică, dar era şi calmă în acelaşi timp, calmă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. „Revino-ţi, îşi spuse, ai căutat-o cu lumânarea.”

O mâncau ochii şi se frecă la ei cu încheieturile degetelor. I

se luă ceva de pe degete. Parcă ar fi fost lentile de contact, dar când se uită văzu că era piele şi că odată cu frecatul se lua şi mai multă piele de pe mâinile ei.

Când se uită în sus i se păru că lumea devenise mai radioasă, strălucind de lumină. Pe iarbă dansau culori. Maroul copacilor era în mai multe nuanţe, cutele umbrelor erau la fel de adânci ca secretele nou descoperite şi frumoase.

Întinse braţele cât de larg putu. Simţea mirosul pătrunzător de verdeaţă al ierbii pe care călca în timp ce se ridică. Simţea răcoarea ascuţită a aerului în timp ce se învârtea, un aer poluat de maşini, cu miros de frunze mototolite sau de fum de la vreo grămadă îndepărtată de frunze arzând. Simţea putreziciunea pădurii uscate sau mucegaiul alimentelor strânse de furnici pentru iarnă. Auzea agitaţia termitelor, zgomotul electricităţii din casă, vântul suflând o mie de frunze uscate ca hârtia.

Simţea gustul chimicalelor din aer – fier, fum şi alte lucruri pe care nu le putea numi. Se jucau pe limba ei într-o armonie întunecată.

Era prea mult. Era copleşitor. Erau atât de multe senzaţii care se aglomeraseră peste ea, prea multe ca să le mai poată percepe. Nu putea să intre aşa în casă, dar asta îşi dorea; voia să se ghemuiască sub pături şi să aştepte zorii ca să şteargă totul. Nu era pregătită pentru aşa ceva – fusese o dorinţă, o simplă curiozitate.

Oare cum arăta cu adevărat?

Ar trebui să se întoarcă acum, înapoi în mlaştină, pentru ca Vrăjitoarea Scaieţilor să-i poată explica ce îşi făcuse. Kaye se strădui să ia câteva guri de aer fără să se gândească ce gust aveau. Se simţea bine, mai mult decât bine, era a dracului de supranaturală. Tot ce trebuia să facă era să se întoarcă în mlaştină şi să nu-şi mai atingă pielea în niciun fel.

Dar odată ce începu, ştia că nu putea merge. Alerga. Alerga prin curţile din spate ale caselor auzind câinii lătrând şi simţindu-şi picioarele ude de la iarba care nu fusese tunsă. Alerga printr-o parcare aproape goală, unde un băiat care împingea cărucioare se opri să se uite la ea, şi prin terenul din spatele parcării, simţind mirosul dulce de gunoi, unde se opri, gâfâind, la marginea dealului. Acolo erau pâlcul mic de copaci şi firul de apă ce curgea printre ei.

— Spike! Lutie! strigă Kaye speriată de gâfâitul fără suflare

ce se simţea în vocea ei. Vă rog…

Numai tăcerea îi răspunse.

Kaye o luă clătinându-se la vale, cu ghetele cufundate în noroi. Cojile de ouă dispăruseră. Rămăsese doar duhoarea de apă clocită. Sticlele sparte străluceau ca bijuterii zimţate prin ochii ei noi. Se opri, copleşită de frumuseţe.

— Vă rog, Lutie, cineva…

Niciun răspuns.

Kaye se aşeză în noroiul rece. Putea aştepta. Trebuia să aştepte.

Kaye se întinse şi se întoarse. Frunzele de pe ea se mişcară şi fură suflate de vântul de dimineaţă. Picături de apă rece îi atingeau obrazul, apoi braţul şi apoi pleoapa unui ochi. Kaye se ridică în picioare. Îşi simţea ochii grei şi buzele dureroase şi umflate.

Pielea ei avea o strălucire străvezie când îşi întoarse braţul spre lumina soarelui. Degetele ei păreau prea lungi şi se îndoiră cu uşurinţă, cu o a patra încheietură, şerpuind ca melcii când strânse mâna în pumn. Ridică cealaltă mână, unde, sub pielea de om, care începuse să se desprindă cu o seară în urmă, se întrezărea adevărata ei piele, de un smarald-închis.

Nu venise nimeni. Încă o picătură îi căzu pe piciorul gol şi ea sări în picioare. Cămaşa de noapte era murdară şi ei îi era frig, chiar dacă mai avea şi un pulover.

Înghiţindu-şi lacrimile, Kaye îşi încrucişă braţele şi începu să meargă. Nu putea să se ducă acasă – nu încă, nu când ştia că locul ei de fapt nu era acolo – dar trebuia să iasă cumva din ploaie. Cel puţin de data asta Janet nu o va mai putea numi mincinoasă.

Se opri într-o parcare şi întoarse oglinda unei maşini spre ea ca să-şi studieze chipul. Părul îi era încâlcit cu rămurele, ud de rouă, şi observă că pielea ei avea o nuanţă întunecoasă de verde precum muşchiul de pădure. Nu ca şi cum ar fi fost pătată, ci ca şi cum un văl de verde ar fi acoperit-o. Urechea îi era mai lungă şi ieşea de sub păr înspre vârful capului. Obrazul îi era scobit şi ascuţit, iar ochiul, oblic şi negru, un negru lucios, cu o pupilă albă mică. Arăta ca un ochi de pasăre sau ca o mărgică.

Întinse mâna şi-şi atinse faţa. Pielea se jupui cu uşurinţă, scoţând la iveală o dungă de piele verde ca iarba.

Lovi oglinda cu mâna, crăpând-o, gest care o surprinse chiar şi pe ea. Începu să fugă, ignorând durerea din mână şi arsura udă de sânge de pe încheieturile degetelor.

○

Corny se uită pieziş. O fată machiată strident cu verde alerga de-a lungul străzii. Ajunsese sub acoperişul benzinăriei. Fata ridică privirea, iar lui i se păru că o ştie de undeva, dar când se apropie nu mai fi aşa de sigur.

— Mă duceam pe la Janet, spuse ea cu vocea lui Kaye. Dar tocmai mi-am amintit că e la şcoală.

De aproape, fata nu arăta deloc precum Kaye. De fapt, nu arăta deloc ca nimeni altcineva. Ochii ei îndreptaţi în sus erau negri ca smoala. Era prea slabă. Nişte urechi înalte îi ieşeau prin păr de o parte şi de alta a capului. Pielea părea să i se jupoaie, dezvăluind petice de verde dedesubt.

— Kaye? întrebă Corny.

Fata îi zâmbi, dar zâmbetul ei era prea înfricoşător. Pielea i se rupse pe buza inferioară.

El îngheţă, holbându-se la ea.

Kaye o zbughi pe lângă el în birou, întinzându-şi degetele ei ca nişte rămurele. El îşi înăbuşi un scheunat, încercând să-şi ţină privirea concentrată pe aparatul de încasat cu cardul, pe hârtiile murdare, pe deodorantele de cameră laminate, pe toate lucrurile acelea familiare. Îi simţea mirosul, o combinaţie ciudată de ace de pin, muşchi şi mormane de frunze. Îl ameţea.

Ea se aşeză pe podea, pe hârtii şi pe cutii de fast-food.

— Ce dracu ţi s-a întâmplat?

Kaye ridică mâna şi o înclină uşor în lumină.

— Sunt bolnavă, spuse ea. Sunt foarte bolnavă.

El se aplecă şi se uită iar la ea. Avea o luminiscenţă la piele, un fel de strălucire care îi făcea ochii să lucească arzător. Şi forma corpului avea ceva ciudat, umerii erau cocoşaţi şi spatele uşor umflat.

El ridică o bucăţică de lemn cu o cheie atârnată.

— Hai la baie. E mai lumină acolo şi poţi să speli mizeria asta de pe tine.

Ea se ridică de pe jos.

— Aş putea să te duc la spital, spuse el.

Ea nu răspunse, iar el nu insistă. Ştia şi el că nu era genul acela de urgenţă care se putea vindeca la spital – simţi pur şi

simplu că trebuia să propună.

Baia era murdară. Corny nu-şi amintea cu siguranţă ca cineva să fi făcut altceva decât să schimbe hârtia igienică de când lucra el colo. Gresia, care fusese odată albă, era acum crăpată şi cenuşie, abia dacă încăpeau doi oameni acolo, dar Kaye se strecură ascultătoare lângă toaletă şi îşi dădu jos puloverul.

— Dă jos tot. Ai ceva pe spate.

Ea îi aruncă o privire gânditoare şi păru să delibereze dacă îi aşa sau nu. Îşi scoase ghetele, trase puloverul de tot de pe ea şi apoi cămaşa de noapte, până rămase în chiloţi.

Corny făcu ghem cămaşa de noapte şi o udă bine sub robinet, folosi materialul ca să îndepărteze ce mai rămăsese din pielea ei din culoarea părului. Pielea de pe spate îi era subţire ca hârtia creponată şi i se crăpă în timp ce el freca energic cocoaşa dintre merii ei.

Un fluid subţire şi albicios îi ţâşni dintre omoplaţi.

— Ahhh! sări Corny de lângă ea.

Kaye se uită la el, iar faţa ei spunea că nu mai putea să suporte atâta ciudăţenie. Bineînţeles că era greu de spus dacă el îi citea corect ochii bizari.

— E în regulă, spuse el cât de suav putu.

Auzi o maşină parcând la benzinărie. O ignoră.

— Ce s-a întâmplat?

Se mişca ceva pe suprafaţa corpului ei, ceva lucios şi iridescent.

— Stai aşa, spuse el.

Lichidul gros se scurgea de tot, dezvăluind o transparenţă cu vene albe pe tot spatele ei. Ceva ieşi brusc afară, ridicându-se în aşa fel încât aproape că-l lovi pe Corny înainte să cadă ud pe spatele ei.

— O, Doamne, spuse Corny. Ai aripi!

Chestiile acelea umede se mişcară slab.

în ciuda fricii, vederea lor îi provocă lui Corny un fior de încântare. Era pe bune treaba.

— Haide! spuse el. La mine acasă.

6

„Jos în deal am coborât şi am uitat
obiceiurile oamenilor, fiindcă ale
nopţii miresme, îmbătătoare,
ude şi reci m-au adus la extaz.”

Sara Teasdale,
August Moonrise,
„Flacără şi umbră”

Kaye se aşeză cu grijă pe marginea canapelei, astfel încât aripile să-i atârne în afară şi să nu le strivească în caz că se mişca brusc sau se lăsa pe spate.

Purta o pereche de blugi de-ai lui Corny, strânşi cu o curea şi îndoiţi la bază, şi o bluză de trening neagră, cu glugă. Corny tăiase cu foarfecele o bucată mare din spate ca să-i scoată aripile afară. Pielea îi era atât de sensibilă, încât îşi imagina că simte particule plutind prin aer.

Corny îşi turnă un pahar de Mountain Dew.

— Poţi să bei suc?

— Cred că da, spuse Kaye. Cel puţin înainte puteam.

Mai turnă nişte suc într-o cană şi i-o dădu. Ea nu bău – avea aceeaşi culoare ca pielea ei.

Simţea mirosul sucului, miros de coloranţi verzi şi de acid. Simţea mirosul lui Corny, acidul transpiraţiei lui şi acreala respiraţiei lui. Aerul pe care-l respira avea gust de ţigări, de pisici, de plastic şi de fier într-un mod pe care-l nu mai observase până atunci – aproape că se îneca la fiecare gură de aer.

— Încep să mă obişnuiesc, spuse Corny. Aproape că mă pot uita la tine fără să îmi vină să mă dau cu capul de toţi pereţii.

— Nu prea ştiu cum să-ţi explic. A început acum mult timp. Nu cred că-mi mai amintesc chestii semnificative.

— Spune-le pe alea recente atunci.

Corny se aşeză pe canapea. Se holba la ea cu o combinaţie de fascinaţie şi repulsie.

— M-am rostogolit prin trifoi.

Ea râse de absurditatea explicaţiei ei.

— Poftim?

Corny nu râdea deloc. Era foarte serios.

— Pentru că Vrăjitoarea Scaieţilor mi-a spus că asta era una dintre căile prin care pot să mă văd exact cum sunt. Vezi – ţi-am spus eu că devine ridicol de tot.

— Şi deci aşa arăţi tu de fapt?

Kaye dădu din cap cu grijă.

— Presupun că da.

— Şi vrăjitoare asta a boscheţilor? Cine-i?

— Vrăjitoarea Scaieţilor, îl corectă Kaye.

Şi apoi îi spuse. Îi povesti că le cunoştea pe zâne dintotdeauna, că Spike se cocoţa pe tăblia patului când era ea mică şi-i spunea poveşti despre spiriduşi şi uriaşi, în timp ce Lutie zbura prin cameră ca o luminiţă agitată. Îi povesti cum Gristle o învăţase să facă un fluier dintr-un fir de iarbă şi cum Vrăjitoarea Scaieţilor ghicea în coji de ouă.

În tot acest timp, Corny se holba cu nişte ochi lacomi.

— Cine mai ştia de prietenii aceştia?

Kaye ridică din umeri.

— Mama, bunica – bănuiesc că, de fapt, nu sunt rudă în niciun fel cu ele... Se opri brusc. Vocea îi suna şovăielnic, chiar şi pentru ea, şi luă o gură mare de aer. Toată lumea din clasa întâi. Tu. Janet.

— Şi toţi oamenii aceştia vedeau zânele?

Kaye scutură din cap.

Corny îşi întoarse privirea către perete, încruntându-se de concentrare.

— Şi nu poţi să-i chemi?

Kaye mai scutură o dată din cap.

Mă găsesc ei când vor – aşa a fost mereu. Tocmai asta e problema. Nu pot sta aşa şi nici nu ştiu cum pot întoarce vraja.

— Şi nu ai unde să-i cauţi?

— Nu, spuse Kaye vehement. Ţi-am mai spus o dată că nu. Mlaştina era singurul loc şi am fost acolo toată noaptea.

— Dar şi tu eşti un fel de zână. Nu ai şi tu ceva puteri?

— Nu ştiu, spuse Kaye gândindu-se la Kenny.

Clar nu era o chestie despre care voia să vorbească acum. Deja o durea capul de-i pocnea.

— Nu poţi să arunci vreo vrajă?
— Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu! Nu pricepi că nu ştiu nimic?
— Hai cu mine în spate. Să căutăm pe net.
Merseră în camera lui Corny, iar acesta deschise calculatorul. Ecranul se făcu albastru, după care se încărcă imaginea de fundal. Era un vrăjitor cocoşat deasupra unei table de şah unde cele două regine se luptau, una toată neagră, iar cealaltă albă.
Kaye se trânti pe cearşafurile mototolite din patul lui cu burta în jos şi aripile în sus.
Corny apăsă câteva taste, iar modemul lui mârâi.
— Bine. Z-â-n-ă. Să vedem. Hmm. Chestii de homosexuali – nu umbla acolo.
Ea chicoti oricum.
— Gata. Copii nemţi înlocuiţi de spiriduşi. Poze. Poezia lui Yeats.
— Se pare că sunt un spiriduş, adăugă Kaye. Dă clic pe chestia cu înlocuitul, totuşi.
— Interesant.
El trecu prin pagină, iar ea încerca să citească din unghiul uşor prea îndepărtat în care se afla.
— Ce?
— Zice că să le arunci în foc să-ţi iei copilul înapoi... Asta, sau să le bagi pe gât un vătrai fierbinte.
— Excelent. Mai departe.
— Gata, am găsit. Spiriduş. Face diferenţa dintre bine şi râu, urăşte căpcăunii şi poate atinge între treizeci şi şaizeci de centimetri înălţime... Începu să râdă. Face *praf de spiriduşi*[6].
— Căpcăuni? întrebă Kaye. Îşi schimbă poziţia, dându-şi brusc seama că era greu de distins care anume dintre muşchi îi făceau aripile să tresară. Păreau să se mişte independent de voinţa ei şi separat una de alta, ca două insecte moi care aterizaseră pe spatele ei.
Corny nu se putea opri din râs.
— Praf de spiriduşi. Cum îngerii fac praf de îngeri. Traficanţi internaţionali de droguri prind serafimi şi-i scutură bine. Preoţii care mătură biserici pun chestia aia în pungi cu fermoar.
Ea râse.
— Eşti un idiot, ştiai?

[6] Praf de spiriduşi, praf de îngeri – denumiri argotice pentru droguri.

— Mă străduiesc să fiu, spuse el încă râzând.

— Bine, încearcă să cauţi „Curtea Malefică”.

După câteva clicuri, Corny spuse:

— Se pare că acolo poposesc băieţii răi din Tărâmul Basmelor. Ce legătură are asta cu tine?

— Este acolo un cavaler care s-ar putea să vrea sau să nu vrea să mă omoare. Prietenii mei vor să mă prefac că sunt om pentru că există chestia asta care se numeşte Jertfă... E complicat...

Corny se ridică din nou.

— Şi de ce nu mi-ai povestit?

— Ţi-am povestit partea aia care avea logică.

— Bine. Corny dădu din cap. Acum spune-mi partea aia lipsită de logică.

— Nu prea ştiu eu exact cum stă treaba, dar în principiu există zâne solitare şi zâne care aparţin de anumite curţi. Roiben este un elf de curte şi l-am cunoscut în pădure după ce a fost străpuns de o săgeată. E din Curtea Malefică.

— Ok. Până aici înţeleg, mai mult sau mai puţin.

— Spike şi Lutie-loo mi-au trimis un mesaj într-o ghindă prin care mă avertizau că Roiben e periculos. Mi-a ucis un alt prieten, pe Gristle.

— Un mesaj într-o ghindă?

— Vârful se detaşa. Era goală.

— Bine. Sigur că da.

— Ha, ha. Caută, „jertfă” acum, da? Din câte ştiu eu, sacrificiul acesta le face pe zânele care nu fac parte din nicio curte să se supună în continuare celor de la curte. Trebuie să mă prefac om pentru ca ei să pretindă că mă sacrifică.

Corny tastă cuvântul cheie.

— Nu-mi dă decât chestii de Hristos. Prostii de genul dă-mi zece la sută din banii tăi ca să cumpăr o cuşcă de câine cu aer condiţionat. Sacrificiul acesta – cât de sigur e? Vreau să zic, cât de bine îi cunoşti pe oamenii ăştia?

— Am încredere oarbă în ei...

— Dar... interveni Corny.

Ea zâmbi mâhnită.

— Dar nu mi-au spus niciodată adevărul. Au ştiut în tot acest timp şi nimic, nici măcar un indiciu.

Kaye îşi privi gânditoare încheieturile degetelor. De ce le-ar

face o încheietură în plus atât de îngrozitoare? Şi totuşi le făceau – o deranja când le îndoia.

Corny bătu din palme, pocnindu-şi degetele ca un răufăcător.

— Mai spune-mi o dată povestea, încet şi de la începutul începuturilor.

○

Kaye se trezi confuză, neştiind exact unde se afla. Se mişcă până simţi o siluetă solidă care mormăi şi o împinse. Corny. Se uită la el şi se frecă la ochi. În cameră era întuneric, singurele fâşii de lumină strecurându-se pe lângă marginile draperiilor grele de culoare maro. Auzi voci de undeva din rulotă, voci care acopereau sunetul distant al râsetelor de la televizor.

Se întoarse din nou, încercând să mai adoarmă. Noptiera era în raza ei vizuală. O carte, *Antichităţi*, un flacon de ibuprofen, un ceas cu flăcări desenate pe faţă şi un cavaler de şah negru de plastic.

— Corny, spuse ea zguduind ce credea ea că era umărul lui. Trezeşte-te. Ştiu ce avem de făcut. Ştiu ce putem face.

Corny îşi dădu cuvertura de pe cap. Ochii îi erau ca nişte crăpături ude din mormanul de cearşafuri.

— Sper să merite osteneala, mormăi el.

— Kelpie. Ştiu cum să chem un kelpie.

El dădu la o parte cuvertura şi se ridică, trezit brusc.

— Corect. Aşa este.

Alunecă din pat, scărpinându-se în părţile intime prin chiloţii care cândva fuseseră albi, şi se aşeză la calculator. Screensaverul dispăru când mişcă mouseul.

Kaye auzea clar vocea lui Janet în hol, plângându-se mamei sale că nu avea cum să-şi ia permisul de conducere dacă Corny nu îi împrumuta maşina.

— Cât e ceasul? întrebă Kaye.

Corny se uită la ceasul de pe ecran.

— E trecut de cinci.

— Pot să dau un telefon?

El dădu din cap.

— Sună acum. Nu poţi să-l foloseşti cât sunt online. Avem o singură linie.

Telefonul din dormitorul lui Corny era o copie a telefonului de urgenţă a lui Batman, de un roşu aprins, aşezat pe jos sub un capac de plastic. Avea până şi un beculeţ mic în el, iar Kaye

îşi imagină că se aprindea când suna cineva. Kaye se aşeză turceşte pe jos, scoase capacul şi formă numărul de acasă.

— Alo? răspunse bunica lui Kaye.

— Bunico?

Îşi târî degetele pe cercurile sintetice ale carpetei pe care stătea. Ochii îi căzură pe degetele lungi şi verzi de la picioare, cu ojă roşie sărită pe unghiile zimţate, neîngrijite.

— Unde eşti?

— La Janet, spuse Kaye dând din degete, în încercarea de a accepta că erau ale ei. Îi era greu să vorbească acum cu bunica ei. Singurul motiv pentru care bunica ei le suporta pe ea şi pe Ellen era faptul că erau din familie, iar sângele apă nu se face.

— Am vrut doar să-ţi spun unde sunt.

— Unde ai fost azi-dimineaţă?

— M-am trezit devreme, spuse Kaye. A trebuit să mă văd cu nişte prieteni înainte de şcoală.

Ceea ce era destul de adevărat, pe de o parte.

— Păi, şi când vii acasă? Ah, am două mesaje pentru tine. A sunat Joe de la Amoco în legătură cu un loc de muncă – sper că nu te bate gândul să te angajezi la o benzinărie – şi a mai sunat un băiat pe nume Kenny, de două ori.

— De două ori?

Kaye nu reuşi să-şi înăbuşe un zâmbet care îi ridica în sus colţurile gurii, pe care ea încerca din răsputeri s-o ţină neclintită.

— Da. Vii la cină?

— Nu, mănânc aici, spuse Kaye. Pa, bunico, te iubesc.

— Cred că mamei tale i-ar plăcea să vii la cină. Vrea să vorbiţi despre New York.

— Trebuie să închid. Pa, bunico.

Kaye închise telefonul înainte ca bunica ei să mai înceapă altă frază.

— Poţi să te loghezi acum, spuse ea.

Câteva minute mai târziu, Corny scoase un sunet.

Ea îşi ridică privirea.

— Planul tău are o mică problemă.

— Nu au toate?... Nu, spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Kelpilor le place în mare parte să înece oameni şi să-i mănânce cu totul, în afară de intestine. Nu trebuie să te urci la ei în spate, bla, bla, bla, sunt ai naibii de ticăloşi, bla, bla,

bla, bla, ca să nu mai vorbesc de capacitatea lor de metamorfozare. Oh, da, şi poţi să-i îmblânzeşti dacă reuşeşti să le pui căpăstru. Slabe şanse să poţi face asta.

— Oh.

— Te-ai întrebat vreodată dacă siteurile astea sunt făcute de zâne? Oare dacă mai caut, dau de vreun grup sau vreun hub sau ceva de genul ăsta?

— Deci dacă nu stăm pe spatele lui suntem în siguranţă?

— Ce? A... habar n-am.

— Păi, ai găsit acolo ipostaze în care îneacă şi oameni care nu-i stau pe spate?

— Nu, dar apoi nu e chiar aşa de explicit.

— O să încerc. Mă duc să vorbesc cu el.

El ridică privirea de la calculator.

— Nu te duci nicăieri fără mine.

— Ok, spuse Kaye. M-am gândit doar că ar putea fi periculos.

— Asta-i viaţa adevărată, spuse el puţin şoptit, şi nu am de gând să pierd nicio secundă. Nici să nu te gândeşti să fugi.

Ea ridică amândouă mâinile, în semn ironic de capitulare.

— Vreau să vii cu mine. Pe bune, bine?

— Nu vreau să mă trezesc undeva cu mintea varză şi cu nimeni care să mă creadă. Înţelegi?

Faţa lui Corny ardea.

— Haide, Corny, ori mama ta ori Janet o să te audă şi o să intre aici. Nu te las.

Kaye îl privi cum se calma, gândindu-se că ar trebui să înceteze să mai anticipeze ce urma să se întâmple. Adevărul este că, la urma urmei, când te aflai deja pe un teren alunecos, nu îţi puteai permite să presupui că lucrurile vor merge şnur de acolo înainte.

○

Metalul maşinii îi dădu o stare de greutate, somnolenţă şi greaţă, genul de stare pe care ţi-o provoacă otrăvirea cu monoxid de carbon înainte să te omoare de tot. Kaye îşi sprijini obrazul de geamul rece al portierei. Gâtul îi era uscat şi capul îi pulsa. Era ceva cu aerul din maşină care părea să-i ardă plămânii când îl respira. Spre bucuria lui Kaye, drumul era scurt şi, când Corny îi deschise portiera, ea practic se prăbuşi afară.

La lumina zilei erau uşor de distins şiruri de case în spatele

copacilor, iar Kaye se întrebă cum de pădurea i se păruse atât de mare în noaptea aceea. Râuleţul, când îl găsiră, era gros de gunoi. Corny se aplecă şi dădu mizeria de pe o sticlă maro ce nu părea să fi fost de la bere. Arăta de parcă ar fi trebuit să conţină ulei de şarpe de la vreun vânzător de medicamente miraculoase sau altă chestie de genul ăsta.

— Sticlă de vaselină, spuse el. Multe dintre chestiile astea sunt chiar vechi. Cred că ar merge vândute. Mai împinse o altă sticlă cu piciorul. Deci, cum chemăm chestia aia?

Kaye luă de jos o frunză maro.

— Ai ceva ascuţit la tine?

Corny băgă mâna în buzunar şi scoase un briceag pe care îl deschise dintr-o mişcare abilă a degetului mare de la mâna stângă.

— Ţine minte ce scria pe site – să nu te urci nici în ruptul capului pe spatele lui.

— Am văzut şi eu pagina, bine? Nu trebuie să-mi tot aminteşti. Kelpie egal cal malefic de apă care îneacă oamenii ca să se distreze. Am înţeles.

— Am zis şi eu ca să fii sigură.

Îi dădu briceagul. Kaye îşi crestă cu el buricul degetului mare. Ţâşni o picătură de sânge de un roşu intens, iar ea murdări frunza cu el.

— Şi acum ce facem?

Deşi vorbele lui se voiau ironice, abia dacă mai respira când le rosti.

Kaye lăsă frunza să cadă în râu, cu partea murdărită de sânge în jos, aşa cum mai făcuse şi altădată.

— Mă numesc Kaye, spuse ea încercând să-şi aducă aminte cuvintele. Nu sunt din nicio Curte, dar am nevoie de ajutorul tău. Te rog să mă asculţi.

Urmă un moment lung de linişte după aceea, când Corny reuşi să respire. Kaye vedea că el începea să creadă că nu avea să se întâmple nimic, iar ea era sfâşiată între dorinţa de a demonstra că ştia ce făcea şi teama de ce avea să urmeze.

Un moment mai târziu îndoielile i se risipiră, când un cal negru se ridică din apă.

Ori din cauză că era zi, ori din cauza noii vederi a lui Kaye, creatura arăta diferit. Nu mai era atât de neagră, ci mai degrabă de un smarald atât de profund, că părea negru. Şi

ochii sidefaţi străluceau ca perlele. Totuşi, când aceasta se uită la Kaye, ea nu se putu abţine să nu se gândească la informaţiile pe care le găsise Corny pe internet. Era destul de înfricoşător.

Kelpie păşi pe mal şi-şi scutură coama imensă, stropindu-i pe ea şi pe Corny cu picături strălucitoare de apă din băltoacă. Kaye ridică mâinile, dar gestul nu-i fu de mare ajutor.

— Ce cauţi? rosti calul cu o voce suavă, dar profundă.

Kaye trase adânc aer în piept.

— Trebuie să ştiu cum să îmi pun chipul uman şi cum să-mi controlez puterile. Poţi să mă înveţi?

— Şi tu ce-mi dai în schimb, fetiţo?

— Ce vrei de la mine?

— Aş vrea ca băiatul acela să urce pe spatele meu. O să te învăţ numai dacă-l laşi pe el să vină cu mine.

— Ca să-l omori? Nici gând.

— Mă întreb cum o fi moartea, eu, care poate nu o voi cunoaşte vreodată. Arată ca o stare de extaz după felul cum deschid gurile când se îneacă, felul cum degetele lor se înfig în pielea ta. Ochii lor sunt mari şi speriaţi şi se zvârcolesc în mâinile tale ca dintr-un exces de pasiune.

Kaye îşi scutură îngrozită capul.

— Nu poţi să mă învinovăţeşti, adăugă kelpie. Aşa mi-e felul. Şi aşa este de foarte mult timp.

— Nu o să te ajut să omori oameni.

— Ar mai putea fi ceva care m-ar tenta, dar nu-mi vine acum în minte. Îţi dau ţie şansa să găseşti ceva.

Kaye oftă.

— Ştii unde să mă găseşti.

Şi acestea fiind spuse, kelpie îşi făcu drum din nou în ape.

Corny stătea încă împietrit pe mal.

— Chestia aia voia să mă omoare.

Kaye dădu din cap.

— Ai de gând să cauţi ceva ce vrea?

Kaye dădu iar din cap.

— Mda.

— Nu prea ştiu ce să cred despre asta.

— Ai citit pe site. Ştiai că urma să fie aşa.

— Presupun că da. E totuşi diferit să-i vezi... să-i auzi.

— Vrei să plecăm?

— Ei, pe dracu’.

— Ai vreo idee ce şi-ar putea dori şi care să nu meargă în două picioare?

— Păi, spuse el după un moment de gândire, de fapt sunt o grămadă de oameni pe care nu m-ar deranja să-i dau de mâncare chestiei ăleia.

Ea râse.

— Nu, pe bune, spuse el.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sunt destui oameni pe care nu m-ar deranja să-i văd înecaţi. Serios. Cred că aşa ar trebui să facem.

Kaye îşi ridică privirea spre el. Nu părea foarte afectat de propunerea lui.

— Nici gând, spuse ea.

Corny ridică din umeri.

— Spre exemplu, prietenul lui Janet. Ce nenorocit!

— Kenny? ţipă Kaye.

— Uite, nu trebuie neapărat să fie el. Pot să mai numesc o grămadă de alte persoane. Partea cea mai bună este că sunt toţi aşa de proşti, încât nu aş avea nicio dificultate în a-i convinge să vină aici şi să încalece calul. Mă gândesc că prostia are şi ea consecinţele ei. Haide, putem să plivim oleacă rasa umană.

Îşi încruntă sprâncenele.

— Nu, spuse ea. Gândeşte-te la altceva în afară de oameni pe care să-i dăm.

— Ovăz? spuse el vag. O cutie imensă de fulgi de ovăz? Un abonament la revista *Pasionaţi de călărie*? Fân şi alte bălării?

— Nu omorâm oameni, aşa că las-o baltă.

Începuse să se sature să audă oftatul lui Corny.

Paria că numele lui Roiben ar fi fost un preţ rezonabil. La urma urmei, creatura probabil că nu făcea parte din nicio curte, fiind aşa de legată de râuleţul de acolo. Paria că el va fi considerat chiar un preţ bun. Şi nu va schimba faptul că şi ea ştia numele.

Ar fi o răzbunare pe cinste pe el pentru că l-a ucis pe Gristle.

Dar apoi îşi imagină că kelpie îi va ordona lui Roiben pur şi simplu să-i aducă oameni pe care să-i înece. Şi el ar face-o.

Ce altceva ar putea fi de târguit cu un kelpie?

Se gândi la păpuşile de la ea din cameră, dar tot ce-şi putea imagina era o fetiţă urmând o potecă făcută din ele până la

malul râului. La fel şi cu orice instrument muzical. Trebuia să se gândească la ceva ce i-ar plăcea numai unui kelpie… Haine? Mâncare?

„Un partener”, îi trecu brusc prin cap… Un partener care nu s-ar îneca niciodată. Ceva căruia să-i poată vorbi şi care să-l poată admira. Calul de la carusel.

— Oh, Corny, spuse Kaye, ştiu exact ce trebuie să-i aducem.

○

Ultimul lucru pe care Kaye voia să-l facă era să urce din nou în maşină, dar o făcu, alunecând pe bancheta din spate cu cămaşa peste gură ca şi cum materialul ar fi putut filtra fierul din aer.

— Ştii drumul, da? întrebă ea, fără să ştie dacă el înţelegea sau nu cuvintele, înăbuşite de material.

— Mda.

Îşi lăsă capul să alunece pe scaunul de plastic şi văzu cu coada ochiului cum o aripă i se smuceşte, împrăştiind curcubeie luminiscente prin membrana subţire, curcubeie care dansau pe piciorul ei la fiecare lumină pe lângă care treceau. Totul se îngusta din cauza lor. Nu mai era Corny pe scaunul din faţă, nici cântecul bârâind de la radio, nici maşini pe drum, nici case, nici malluri, nici alte chestii reale care s-o protejeze de modelele strălucitoare de pe şoldurile ei verzi ca iarba.

Nu existau cuvinte care să descrie ce simţea, nici sunete, nimic. Nu exista un cuvânt care să numească ce era ea, nicio explicaţie care să poată opri întunericul amorţitor şi tăcut. Simţi cum ameţeala ameninţă să o copleşească.

— Poţi să deschizi, te rog, geamul? întrebă ea. Nu pot să respir.

— Dar al tău ce are?

Se aplecă peste scaunul din faţă şi întinse mâinile cu palmele în sus, ca un cerşetor.

— De câte ori pun mâna pe mâner mă arde. Uite. Îi arătă mâna, iar el văzu că aceasta se înroşise puternic. Degetele i se bălăngăneau. Asta-i de la mâner.

— La naiba!

Corny trase aer în piept, dar nu părea să-l mai poată da afară. Deschise fereastra lui.

Sărurile din aerul care intra pe fereastra deschisă o făcură pe Kaye să se simtă mai bine, dar nu reuşi să scape de starea

de greaţă.

— Trebuie să cobor din maşina asta.

— Aproape am ajuns.

Corny opri la semafor.

Câteva minute mai târziu, parcă maşina în faţa clădirii mari. Era ciudată, privită la lumina zilei. Cerul întunecat făcea ca pereţii imobilului să pară şi mai murdari.

— Te simţi bine? întrebă Corny, şi întoarse capul să se uite la ea pe bancheta din spate.

Kaye scutură din cap. Avea să vomite, chiar acolo, chiar peste cutiile goale de suc şi peste cutiile de mâncare turtite. Băgă mâna în buzunarul bluzei de trening şi deschise portiera.

— Kaye! Ce faci?

Pe jumătate căzând, pe jumătate târându-se pe asfaltul parcării, Kaye se chinui să ajungă la marginea gazonului înainte să înceapă să verse. Nu avea mare lucru în stomac, vomita numai acid gastric şi salivă.

— Dumnezeule!

Corny se ghemui lângă ea.

— Sunt bine, spuse Kaye ridicându-se ameţită în picioare. E de la atâta miros de metal.

El dădu din cap, uitându-se la maşină şi apoi în jurul lui, sceptic.

— Poate ar trebui s-o lăsăm baltă.

Kaye trase adânc aer în piept.

— Nu. Haide.

Alergă prin spate, urmând acelaşi drum pe care-l făcuse cu Janet.

— Dă-mi jacheta ta, spuse ea. E sticlă pe acolo.

Totul arăta altfel la lumina zilei.

Sus pe scări era el, mai murdar acum că-i vedea mai bine, dar tot frumos. Culoarea crem de pe părţi era mai degrabă un maro, iar coama aurie era în mare parte jupită. Lui Kaye i se păru că buzele îi erau sculptate într-un rânjet dispreţuitor, şi zâmbi la vederea lor.

Târâră împreună calul pe podea, apoi pe scări. Aplecat în faţă, toată greutatea lui se lăsa pe Corny în timp ce-l coborau treaptă cu treaptă. Abia dacă avea loc pe casa scării.

La parter, Kaye sări pe fereastră iar Corny îl împinse cu grijă pe geam afară.

Odată ieşiţi, Corny începu să intre în panică. Calul nu avea cum să încapă în portbagaj. În plus, acesta era plin de cutii de cărţi vechi şi unelte ciudate.

— O să ne vadă cineva!

— Trebuie să găsim o cale să-l legăm deasupra.

— La dracu! La dracu! La dracu! Corny scormoni prin maşină şi reuşi să găsească o bucată de elastic, două pungi de plastic şi nişte sfoară.

— Sfoara aia e foarte subţire, spuse Kaye sceptică.

Corny o înfăşură în jurul creaturii de lemn şi apoi prin interiorul maşinii.

— Du-te pe partea cealaltă. Poate ne vede cineva. Grăbeşte-te!

Îi aruncă frânghia, ea o înfăşură în jurul calului, după care o aruncă iar la el. Corny îi făcu nod.

— Bine. E suficient. Hai s-o ştergem de-aici!

Corny sări înăuntru pe partea lui, iar Kaye ocoli maşina şi urcă, înfăşurându-şi haina lui Corny în jurul mâinii ca să poată închide uşa. Băiatul porni maşina călcând pedala atât de puternic, încât cauciucurile scârţâiră când o luară din loc.

Kaye era convinsă că orice maşină care oprea în spatele lor era una de poliţie sau că se vor trezi cu calul zburând pe drum şi lovind o altă maşină. Dar reuşiră să ajungă la destinaţie întregi.

Traseră pe dreapta şi începură să târască animalul prin pădure, către râu.

Ar face bine să-i placă chestia asta creaturii ăleia. O să am bătături în palme o săptămână.

— O să-i placă!

— Şi mai trebuie să-mi şi îndrept capota maşinii.

— Ştiu. Şi te-aş ajuta dacă aş putea pune mâna pe ea, bine?

— Am zis şi eu aşa. Ar face bine să-i placă.

— O să-i placă!

Aşezară calul ciung pe malul noroios, punându-l în aşa fel încât să stea relativ drept fără susţinerea lor. Kaye se uită prin jur după o altă frunză, iar Corny scoase briceagul din buzunar din proprie iniţiativă.

— E în regulă. Dau doar puţin crusta la o parte.

El se strâmbă, dar nu spuse nimic.

— Kelpie, spuse Kaye lăsând frunza în apă, am ceva care

cred că o să-ţi placă.

Calul se ridică din adâncuri şi se holbă la calul şchiop de carusel. Tropăi nechezând pe mal.

— Nu are picioare, spuse el.

— E frumos şi aşa, răspunse Kaye.

Kelpie înconjură chestia de lemn, fornăind evaluator.

— Mai frumos, cred. Chestiile invalide sunt mereu mai frumoase. Defectul scoate la iveală frumuseţea.

Kaye rânji. Reuşise. Chiar reuşise.

— Şi acum mă înveţi?

Creatura se uită la Kaye şi apoi se metamorfoză, iar în locul unde era ea stătea acum un tânăr gol, ud leoarcă, cu părul încâlcit de plante. Se uită de la Kaye la Corny.

— Pe ea o să o învăţ, dar tu trebuie să faci să merite osteneala dacă vrei să te învăţ şi pe tine. Vino şi stai lângă mine.

— Nimic nu merită una ca asta, spuse Kaye.

Omul-kelpie zâmbi, dar ochii lui erau aţintiţi spre Corny în timp ce îi trasa un model pe piept. Corny abia dacă mai respira.

— Nu, spuse Corny atât de încet, încât fu greu de auzit.

Creatura se transformă din nou, energia întortocheată şerpuind până când luă forma lui Kaye.

— Eşti gata să începem? spuse kelpie cu vocea lui Kaye ieşind din gura lui Kaye. Şi apoi zâmbetul, care nu avea nimic de a face cu cel al lui Kaye, deveni viclean. Am multe să te învăţ. Şi băiatul ar face bine să asculte. Magia nu este numai apanajul lumii fermecate.

— Parcă ai spus că el trebuie să merite timpul pe care-l pierzi.

— Frica lui valorează ceva deocamdată. Am parte de aşa puţină alinare. Kelpie se uită la ea cu ochii ei negri, iar ea privi buzele acelea, atât de asemănătoare cu ale ei, şoptind:

— A trecut atâta timp de când nu am mai vânat.

— Cum aşa? o luă pe Kaye gura pe dinainte.

— Noi, care nu suntem conducători, trebuie să ne supunem celor care sunt. Muritorii sunt o ameninţare pentru nobilime, dar nu şi pentru cei ca mine sau ca tine. Decât dacă, bineînţeles, nu vor ei asta.

Kaye dădu din cap încercând să digere informaţia.

— Ştii cum este să construieşti energie magică? întrebă

kelpie. Se simte ca o înţepătură. Concentrează-te să construieşti energia în căuşul palmelor tale. Ce simţi?

Kaye făcu ce i se spuse şi îşi imagină că aerul din mâini se îngroaşă şi străluceşte de energie. După o clipă, ridică surprinsă privirea.

— Parcă îţi amorţeşte mâna şi apoi o mişti. Înţeapă, cum ai spus tu, ca şi cum ar trece prin ea şocuri mici de energie.

— Mişc-o înainte şi înapoi în mâini. Acolo o să simţi magia în forma ei brută, gata să devină ce vrei tu să devină.

Kaye dădu din cap, legănând energia ce părea să fie o mână de urzici, lăsând parte din ea să-i scape printre degetele depărtate. Era un sentiment cunoscut, care îi şerpuia uneori prin stomac sau îi înţepa buzele ori de câte ori urma să se întâmple ceva ciudat.

— Acum zi-mi cum ai reuşit să ridici energia. Ce ai făcut?

Kaye scutură discret capul.

— Nu ştiu... Mi-am imaginat-o pur şi simplu, după care m-am uitat la mână.

— Ţi-ai imaginat-o. Acesta este cel mai uşor dintre simţuri. Acum trebuie să înveţi să o auzi, să o miroşi, să o guşti. Numai atunci magia ta va deveni reală. Şi bagă de seamă; uneori până şi o vrajă simplă poate fi văzută de cineva cu coada ochiului. Creatura făcu cu ochiul. Kaye dădu din cap.

Pentru a face vrăji trebuie să parcurgi două etape: concentrarea şi abandonarea. Abandonarea este partea pe care mulţi nu o înţeleg.

Pentru a face vrăji trebuie să te concentrezi pe ceea ce vrei să faci, apoi să dai drumul energiei şi să ai încredere că-ţi va îndeplini porunca.

Închide ochii. Acum imaginează-ţi energia din jurul tău. Imaginează-ţi, spre exemplu, un inel pe unul dintre degetele tale. Apoi mai detaliat. Imaginează-ţi aurul cercului, apoi piatra preţioasă, culoarea, claritatea, cum va reflecta lumina... Aşa. Exact aşa.

Ochii ei clipiră repede când Corny icni.

— Kaye! Chiar ai un inel pe deget! Un inel imaginar real. Îl văd.

Kaye deschise ochii şi-l văzu acolo, pe degetul arătător, exact aşa cum şi-l imaginase, argintul având forma unei fete, iar smaraldul strălucitor fiind poziţionat în gura ei deschisă. Îl

întoarse spre lumină, şi chiar dacă ştia că îl fabricase ea, văzu că inelul era tare ca piatra.

— Dar cum fac să… repar lucrurile? întrebă Kaye.

Kelpie lăsă capul pe spate şi râse, cu dinţii strălucind în întuneric.

— Ce-ai făcut?

— Am fermecat pe cineva să… mă placă, spuse Kaye încet.

Corny se uită la ea surprins şi chiar puţin enervat. Nu avea să-i placă faptul că mai era o parte de poveste pe care ea nu i-o spusese.

Kelpie rânji şi cloncăni cu limba.

— Trebuie să-i îndepărtezi farmecul în acelaşi fel în care înlături o vrajă. Să simţi reţeaua vrăjii, să întinzi mâna şi să o rupi. Exersează cu inelul.

Kaye se concentra, lăsând energia să se învârtească în jurul ei, simţind-o cum îi curge prin vene. Părea să fie ca fluxul şi refluxul cu fiecare bătaie a inimii sale.

○

Se întorceau înapoi cu maşina, când Kaye arătă spre deal.

— Uite-te la luminile acelea. Mă întreb cine-i acolo.

— Eu nu văd nimic, răspunse Corny, şi o privi tăios în oglinda retrovizoare.

Dealul Cimitirului era abrupt, iar partea înclinată dădea spre autostradă. Pe panta aceea nu erau nici morminte, nici cavouri, iar iama copiii se dădeau bucuroşi cu sania, aruncând mănuşile şi fularele pe monumente. Un mausoleu abandonat, pe jumătate construit, se ridica uşor înclinat. Avea două etaje, dar nu şi acoperiş, iar vârful era invadat de copăcei şi plante agăţătoare, în jurul lui fuseseră ridicate numeroase monumente, cavouri şi pietre de mormânt.

— Crezi că acolo e Curtea Malefică? întrebă ea încet. Vreau s-o văd.

Corny intră cu maşina în cimitir.

Parcară pe cărarea pietruită. Kaye privi prin parbrizul din spate la luminile fulgerătoare, în timp ce aştepta să vină Corny ca să-i deschidă portiera.

— Alea sigur sunt zâne, spuse Kaye.

— Eu nu văd nimic.

Era o urmă de panică în vocea lui Corny.

Kaye se luă după lumini. Erau orbitoare şi aprinse, şi zburau

atât de aproape de faţa lui Kaye, că nu le putea vedea clar. Mări pasul, iar ghetele scoteau un scârţâit în contact cu iarba îngheţată. Erau atât de aproape, că ar fi putut pur şi simplu să smulgă una din aer.

— Kaye! strigă Corny, iar ea se întoarse. Nu mă lăsa dracului în urmă, să mă faci să mă întreb după aia pentru tot restul vieţii dacă nu sunt cumva un nenorocit de nebun!

— Nu te las! încerc să prind o chestie din astea.

Apăru deodată o explozie incredibilă de licurici, strălucind printre copaci. Era mult trecut de miezul nopţii şi oricum era deja prea frig pentru ei. Cu toate astea, insectele licăreau în jurul lor: fiecare lucea câteva secunde lungi, apoi se stingea pentru a luci din nou puţin mai târziu. Kaye le studie mai atent. Erau creaturi înaripate în miniatură, chiar mai mici decât cele pe care încercase ea să le prindă. Una dintre ele zbură aproape de ea şi-şi arătă dinţii.

Kaye ţipă.

— Ce e? spuse Corny.

— Nu sunt insecte... Sunt zâne micuţe şi obraznice.

Corny încercă să prindă una, dar aceasta ţâşni din pumnul lui.

— Nu văd nimic. Astea sunt chestiile... pe care le-ai văzut de pe drum?

Ea scutură din cap.

— Nu. Luminile acelea erau mai mari.

El se aşeză pe vine, respiraţia ieşindu-i de pe buze în forma unor pufuri de vapori albi.

— Le mai vezi şi acum?

Kaye scutură din nou din cap.

— Lutie a spus ceva de genul că intrarea ar fi într-un petic maro de iarbă, dar practic tot dealul este acoperit de iarbă maro.

— Poate peticul este deja pustiu.

Kaye îngenunche lângă Corny şi-şi puse urechea pe pământ. Se auzea o muzică slabă.

— Ascultă. Auzi şi tu.

El merse lângă ea şi puse urechea pe pământ.

— Muzică, spuse el. Parcă sunt fluiere.

— E frumoasă, spuse Kaye zâmbind înainte să-şi aducă aminte că locul în care încercau să pătrundă nu era unul bun.

— Hai să înconjurăm dealul. O să căutăm amândoi vreun petic care pare mai ciudat.

Corny se ridică şi aşteptă ca ea să o ia înainte.

Cimitirul era ciudat de liniştit. Luna era cu siguranţă mai plină şi mai grasă decât fusese când o văzuse ultima oară. Părea nefirească; parcă era pictată pe cer, iar Kaye se gândi iar la soarele sângerând până la moarte în timp ce luna creştea plină de lumina devorată.

Pietrele de mormânt mai noi, din granit, erau ciudat de lustruite, ca nişte oglinzi, şi-i reflectau pe ea şi pe Corny când treceau pe acolo. Cele mai vechi erau din marmură palidă, lăptoasă, lumina lunii decolorând peticele de iarbă care le năpădiseră şi care păreau acum palide ca părul lui Roiben.

— Hei, ce zici de asta? arătă Corny spre un petic de iarbă care chiar părea de o nuanţă diferită de maro.

Îngenunchind lângă el, Corny trase de un colţ ca şi cum ar fi fost clapa unui cort de iarbă. Apoi se aplecă să intre.

— Nu, spuse Kaye, trebuie să intru singură.

— Dar vreau şi eu, spuse Corny. Ai spus că nu mă laşi în urmă.

— Probabil că nu e prudent nici pentru mine să intru. Mă întorc cât de repede pot, promise Kaye, şi se strecură prin intrarea aceea.

Muzica se auzea mai tare acum, fluierele şi râsetele intensificându-se în noaptea tăcută.

— Numai tu ai parte de toată distracţia, îl auzi Kaye pe Corny spunând, în timp ce urma cântecul dinăuntru.

7

„Ascultând greierele încarcerat
tremurându-şi muzica îngrozitor
de tăcută în dealul de granit.”

Louise Bogan,
Oamenii iubeau cu totul dincolo de înţelepciune

Kaye alunecă în scobitura din deal.

Chiar şi aerul părea gros de dulce, iar respiratul era dezorientant. Mese lungi şi joase erau încărcate cu pere aurii, castane, boluri de pâine înmuiate în lapte untos, rodii tăiate în patru, petale de violete pe farfurii de cristal şi tot felul de delicatese ciudate. Cupe albe de argint stăteau ţanţoşe pe mese, şi drepte şi răsturnate, în număr egal. Zâne cu rochii stacojii treceau pe lângă bărbaţi cu haine rupte, şi curtenii dansau cu bătrânele.

Petrecăreţii dansau şi cântau, beau şi leşinau. Costumele erau variate şi total diferite de hainele medievale. Păreau mai degrabă parte dintr-o modă organică trăsnită. Gulerele erau ridicate ca nişte aripi mari de peşte. Vestimentaţia le era compusă exclusiv din petale sau frunze. Margini colţuroase încheiau rochii minunate.

Urâte, ciudate sau minunate ca luna de pe cer, niciuna nu era banală.

— Curtea Malefică, spuse ea cu glas tare.

Se aşteptase să vadă altceva, o peşteră, poate, plină cu oase umane în putrefacţie şi zâne prizoniere. Ceva simplu. Privind adunătura de cheflii, Kaye nu mai ştia ce să creadă.

Încăperea în care pătrunsese era masivă, atât de mare încât Kaye nu era sigură ce se afla în partea cealaltă. În colţul îndepărtat al camerei, o creatură uriaşă şedea lângă un podium. Fiecare pas părea să o conducă pe Kaye într-o nouă direcţie, plină de splendori. Un lăutar cânta la un instrument ciudat, cu câteva gâturi şi atât de multe corzi, încât lăutarul se apleca sălbatic înainte şi înapoi deasupra lor. O femeie cu nasul

mare, pistrui şi urechi ca ale unui şacal jongla cu nişte conuri de brad. Trei bărbaţi cu păr roşcat şi rânduri duble de dinţi ascuţiţi îşi înmuiau capetele într-o grămadă de carne, sugând sângele. O creatură imensă cu aripi de liliac şi membre ca nişte catalige stătea în vârful unei mese şi se bălăcea într-un bol subţire de cupru plin cu frişcă. Creatura şuieră la Kaye când aceasta trecu pe lângă el.

Deasupra, tavanul arcuit era pictat cu rădăcini în relief.

Kaye luă un pocal de pe masă. Era decorat şi foarte greu, dar părea curat. Turnă un lichid roşu subţire din carafa de argint din mijlocul mesei. Seminţe mici pluteau la suprafaţă, dar băutura mirosea plăcut şi nu cu totul ciudat, aşa că luă o înghiţitură. Era şi dulce şi amăruie, şi i se urcă imediat la cap, ceea ce o obligă pentru o clipă să se ţină de masă.

Luă un măr argintiu dintr-o grămadă ciudată de fructe ţepoase, îl studie o vreme, după care muşcă prudentă din el. Era roşu pe dinăuntru şi avea gust de miere. Era atât de bun, încât Kaye îl devoră cu cotor cu tot, până când îşi linse mâna de suc. Următorul măr pe care îl luă era maro şi părea putrezit, dar, când muşcă din el, pulpa, deşi nisipoasă, avea gust de lichior tare şi dulce.

Simţi că o ia o ameţeală molipsitoare. Aici, nimic din ceea ce făcea nu era ciudat. Putea să se învârtească şi să danseze, şi să cânte.

Îşi dădu seama dintr-odată cât de mult înaintase în mulţime. Mersese la întâmplare, aşa că acum nu mai ştia cum să se întoarcă la Corny.

Încercă să refacă drumul parcurs. Trei femei trecură pe lângă ea cu trenele rochiilor lor argintii târându-se în urma lor ca ceaţa subţire. Croiala joasă a rochiilor identice le dezvăluia spatele scobit. Kaye întoarse privirea după ele: aveau spate concav, fin ca un castron gol. Kaye încercă să-şi vadă de drum. Un bărbat scund – un pitic oare? — cu brăţări împletite de argint şi bucle negre până la umeri îi aruncă o privire lacomă în timp ce muşca dintr-o piersică.

Fiecare clipă devenea din ce în ce mai supranaturală.

Un băiat înaripat ţopăi până la ea, rânjind.

— Miroşi a fier, spuse el, şi întinse un deget ca s-o înghiontească.

Kaye se feri din calea lui, şi acesta izbucni în râs. Ochii ei

priveau cu interes verdele de lăcustă al aripilor de insectă ataşate de corpul băiatului.

Îşi făcu loc prin mulţime, croindu-şi drum printre dansatori, care săreau în cercuri complexe încâlcite. Se feri la timp de o gheară care încerca să o apuce de gleznă de sub o faţă de masă grea de culoare stacojie, apoi trecu pe lângă ceva ce părea a fi un joc de şah depravat în mărime naturală.

Un satir cu barba creaţă şi nas ca de fildeş era cocoşat deasupra, rupând concentrat aripa unei zâne mici prinse în pumnul lui cărnos. Chestia mică ţipa, lovind disperată cu cealaltă aripă degetele care o ţineau prizonieră. Picături de sânge de un verde palid se scurseră peste degetele omului-ţap. Kaye se opri uimită şi îngreţoşată să vadă cum satirul aruncă micuţa creatură în aer.

Aceasta zbură în cercuri disperate, învârtindu-se spre podeaua de pământ.

Înainte ca Kaye să ajungă mai aproape să prindă zâna, gheata omului o călcă, strivind-o în praf.

Kaye se întoarse, împingând lumea la o parte în graba de a scăpa de acolo. Făcându-şi loc prin mulţime, se gândea că fusese inconştientă să vină în acel loc. Acolo era Curtea Malefică. Acolo, cele mai înrăite creaturi din Tărâmul Basmelor veneau să bea până la epuizare.

Trei bărbaţi în smochinguri de un verde strălucitor, cu mâinile şi picioarele lungi şi subţiri ca un băţ de mătură, împingeau un băiat cu ochi de iepure şi picioare verzi. Acesta încerca s-o zbughească, dar de fiecare dată era luat pe nepregătite de câte o smucitură bruscă sau de un ghiont.

— Lăsaţi-l în pace! spuse Kaye tăindu-le calea.

Băiatul îi amintea prea mult de Gristle ca să poată trece nepăsătoare.

Bărbaţii, toţi trei identici, se întoarseră să se uite la ea. Băiatul încercă să se strecoare printre ei, dar unul îşi puse braţul în jurul gâtului lui.

— Ce-i asta? întrebă unul dintre slăbănogi.

— Îţi dau ceva în schimbul băiatului, spuse Kaye, încercând să născocească un plan.

Unul dintre bărbaţi chicoti, iar altul scoase un cuţitaş cu mâner de fildeş şi lamă de metal, care mirosea a fier neprelucrat. Al treilea îşi înfipse mâna în părul băiatului,

trăgându-i capul înapoi.

— Nu! ţipă Kaye, în timp ce pumnalul de fier pătrunse în ochiul stâng al băiatului.

Ochiul pocni ca o boabă de strugure, iar un amestec de lichid incolor şi sânge i se scurgea pe faţă în timp ce urla. Carnea sfârâia acolo unde fierul o atingea.

— E mult mai bine cu public, rosti unul dintre slăbănogi.

Kaye se împiedică înapoi, ajunse la o masă apropiată şi găsi doar un pocal. Îl luă ca pe o bâtă mică, neştiind exact ce urma să facă cu el.

Unul dintre slăbănogi trecu lama de fier peste obrazul băiatului, spre gât, în timp ce băiatul tremura şi urla ca din gură de şarpe, cu ochiul sănătos învârtindu-i-se slab în cap. Fierul lăsase o linie subţire şi roşie pe unde trecuse, pielea umplându-se de băşici albe.

— Ai de gând să-l salvezi, păpuşico? o întrebă pe Kaye unul dintre cei trei.

Lui Kaye îi tremurau mâinile, iar pocalul nu părea să fie mai mult decât o chestie grea pe care o ţinea; în orice caz, numai armă nu era.

— Nu vrem să-l omorâm, spuse bărbatul care-l ţinea de păr pe băiat.

— Doar îl îmblânzim puţin, completă cel care ţinea cuţitul.

O cuprinse un val de furie. Pocalul zbură din mâna ei, lovindu-l în umăr pe omul cu cuţitul şi pătându-i haina de vin, înainte să cadă pe pământ, unde se roti neajutorat în cercuri.

Unul dintre bărbaţi râse, iar un altul se întinse după ea. Ea se pierdu în mulţime, dând la o parte o femeie graţioasă şi furişându-se prin spatele ei.

Apoi se opri brusc. Pe jumătate ascuns de trei creaturi cu pielea ca de broască râioasă aplecate asupra unui joc de zaruri se afla Corny.

Stătea nemişcat, lipit de o masă întoarsă, cu un pocal răsturnat în mână. Se legăna înainte şi înapoi cu ochii închişi. O băltoacă de vin îi uda pantalonii, dar lui nu părea să-i pese.

Chefliii erau strânşi grămadă în jurul ei, aşa că se strecură sub masă.

— Corny? spuse Kaye respirând greu.

Corny era chiar în faţa ei, dar nu părea să o audă.

Ea îl scutură.

El observă şi se uită într-un final la ea. Părea beat sau chiar mai mult decât beat. Parcă ar fi fost băut de ani de zile.

— Te ştiu de undeva, spuse Corny cu un glas gros.

— Eu sunt, Kaye.

— Kaye?

— Ce cauţi aici?

Au spus că nu era pentru mine.

— Ce nu era pentru tine?

Mâna cu pocalul se mişcă uşor.

— Vinul?

— Nu pentru mine. Aşa că l-am băut. Eu vreau tot ce nu este pentru mine.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Asta, spuse el, şi-şi schimonosi faţa în ceva ce ar putea trece drept zâmbet. L-am văzut.

Se uită repede înapoi în mulţime.

— Pe cine ai văzut?

Corny arătă spre un podium ridicat, unde elfi înalţi şi palizi vorbeau între ei şi beau din cupe de argint.

— Băiatul tău. Robin cu păr alb. Cel puţin, cred că era el.

— Ce făcea?

Corny îşi scutură capul. Îi atârna moale de gât.

— Simţi că-ţi vine rău? spuse ea.

El o privi direct în ochi şi zâmbi.

— Îmi este deja rău.

Începu să cânte, încet şi fals, *Regele durerii*. Se uita în gol şi zâmbea pierdut, cu o mână jucându-se absent cu un nasture de la cămaşă. Părea că ar vrea să-l încheie.

— *E un rege pe un tron cu ochii scoşi. E un om orb care caută o umbră de îndoială. Oh, oooh, regele durerii, mereu am să fiu, regele durerii.*

— Mă duc să-l caut, spuse Kaye.

Se uită la Corny, care mormăia, ştergând interiorul pocalului cu un deget pe care îl duse apoi la buze.

— Aşteaptă-mă aici, da? Să nu pleci nicăieri.

El nu răspunse, dar ea se îndoia că putea măcar să se ridice în picioare. Arăta de-a dreptul epuizat.

Kaye se amestecă din nou în mulţime, croindu-şi drum către locul pe care îl indicase Corny.

O femeie cu cosiţe groase stacojii stătea pe un tron înalt de

lemn cu marginile terminate în vârfuri şi turle uzate. Era perforat de găuri de termite, făcându-l să pară ca un grilaj. La picioarele ei se zbenguiau nişte spiriduşi.

Roiben merse spre tron şi se aşeză într-un genunchi.

Kaye trebuia să se apropie. Nu vedea nimic. Apoi observă că era o mică nişă în perete unde se putea ascunde, suficient de aproape cât să vadă ce avea să se întâmple. Voia să privească şi să găsească o cale ca să-l facă să plătească pentru faptele sale.

○

Rath Roiben Rye merse prin mulţime, pe lângă masa unde un gnom se agita în strânsoarea unui căpcăun, poate de plăcere, poate de groază. Roiben cel dinainte s-ar fi oprit cu siguranţă. Lama lui de argint era la şold, dar stăpâna lui îl aştepta, iar el învăţase să fie un sclav neînsemnat şi supus, aşa că trecu mai departe.

Lady Nicnevin, regina Curţii Malefice, stătea cu supuşii adunaţi în jurul ei. Părul de culoare bordo flutura în jurul unei feţe cu ochi de safir, iar el se trezi din nou înlemnit de frumuseţea ei de gheaţă. Patru spiriduşi se jucau lângă ea. Unul o trăgea de fuste ca un bebeluş. Rath Roiben Rye căzu în genunchi şi-şi plecă fruntea în aşa fel încât părul lui ca de plumb atinse podeaua bătătorită. Cavalerul sărută pământul în faţa ei.

Nu voia să fie acolo în seara aceea. Simţea încă o durere acută în piept şi nu voia decât să stea întins, cu ochii închişi. Dar când închidea ochii, îşi reamintea chipul plin de şoc şi groază al acelei fete, când o aruncase pe podeaua murdară a restaurantului.

— Poţi să te ridici, spuse stăpâna. Apropie-te! Am o sarcină pentru tine.

— Sunt la dispoziţia Majestăţii Tale, spuse Rath Roiben Rye, ştergându-şi pământul de pe buze.

Ea schiţă un zâmbet.

— Chiar eşti? Şi mă serveşti la fel de bine cum ai servit-o şi pe sora mea?

El ezită înainte de a răspunde.

— Mai bine, poate, pentru că Majestatea Sa mă pune la încercări mai grele.

Zâmbetul i se şterse de pe chip.

— Faci glume cu mine?

— Să mă ierte Majestatea Sa. Nu am vrut să fiu lipsit de respect. Doar că rareori mă puneţi la vreo treabă plăcută.

Ea râse la auzul acestor vorbe, râsul ei rece, argintiu ridicându-i-se din gât ca un stol de păsări.

— Nu prea ai bune maniere, cavalere. Şi totuşi încă îmi placi. Cum se face?

— Poate Majestatea Sa se distrează? se aventură el.

Ochii reginei erau tari şi uzi ca sticla albastră de apă, dar zâmbetul îi era mai mult decât fermecător.

— Şi cu siguranţă nici înţelepciune nu ai. Ridică-te. Am înţeles că trebuie să-i mulţumesc unei muritoare pentru prezenţa ta aici în seara asta.

Se ridică în picioare, încercând să aibă un aer grav. N-ar fi fost indicat să-şi arate surprinderea.

— Am fost neglijent.

— Ce fată bună trebuie să fie! Spune-ne, te rugăm, mai multe despre ea.

Câţiva dintre nobilii Curţii Malefice care o înconjurau zâmbiră larg, urmărind discuţia entuziasmaţi de parcă ar fi privit un duel.

El era atent la ce spunea, atât de atent, că nicio tresărire nu-l trăda. Vocea trebuia să-i fie obişnuită; cuvintele lui nu trebuiau să pară cântărite cu grijă.

— A spus că le cunoaşte pe zânele solitare. Avea Vederea. O fată isteaţă şi bună la suflet.

Regina zâmbi la auzul acestor vorbe.

— Dar nu cumva o zână solitară te-a săgetat, cavalere?

El dădu din cap şi nu se putu abţine să nu zâmbească uşor.

— Presupun că nu sunt toţi aşa de apropiaţi, Majestatea Ta.

Oh, asta nu-i plăcuse. Îşi dădea seama.

— Am o idee, atunci, spuse regina, ridicând un deget delicat la buzele ei zâmbitoare. Adu-ne-o pe fata asta. Jertfa pentru zânele solitare le va întări loialitatea. O fată tânără înzestrată cu o a doua vedere va fi o candidată excelentă.

— Nu! spuse el.

Fu un lătrat ascuţit, un ordin, iar capetele curtenilor se întoarseră la auzul lui. Îşi simţi stomacul ridicându-i-se în gât. Nu fusese o mişcare prea inteligentă. Nu era prea isteţ.

Lady Nicnevin îşi arcui buzele într-un zâmbet de triumf.

— Aş putea foarte bine să evidenţiez faptul că dacă zânele

într-adevăr o cunosc pe fata asta, Jertfa le va aminti că nu trebuie să-mi strice jucăriile, spuse Majestatea Sa.

Nicio vorba despre răbufnirea lui.

Strecurase o ironie la adresa lui – jucăria ei –, dar el abia dacă o băgă în seamă. Şi-o imagina pe fata aceea murind. Îşi imagina cum buzele ei îi blestemau deja numele.

— Lăsaţi-mă să vă găsesc alta, se trezi el vorbind.

Pe vremuri, reginei i s-ar fi părut amuzant faptul că el se străduia să găsească o nevinovată care să ia locul altei nevinovate.

— Nu prea cred. Adu-mi fata în două zile! Poate după ce o văd mă mai gândesc. Nephamael tocmai a venit de la curtea surorii mele cu un mesaj. Poate-l convingem să te ajute s-o găseşti.

Privirea lui Roiben se mută de la regină la celălalt cavaler, care părea să vorbească cu o poetă cu picioare de capră şi să ignore conversaţia lor. Lui Roiben i se făcu rău numai când privi cercul de fier care ardea pe fruntea lui. Se spunea că şi atunci când îl scotea cicatricea uscată i se vedea neagră şi adâncă în carne. Purta o manta brăzdată de spini. Dacă era cineva pe care să-l urască la Curtea Benefică atunci acesta era Nephamael. Observase cât de des regina benefică îl trimitea pe noul ei cavaler înapoi în Curtea Malefică pentru vreo sarcină uşoară sau alta.

El făcu o plecăciune suficient de joasă ca genunchiul şi fruntea să-i atingă pământul, dar atenţia ei fu deja captată în altă parte.

Roiben merse prin mulţime şi trecu de masa unde văzuse căpcăunul. Nu mai rămăsese nimic din cei doi, cu excepţia a trei picături din sângele roşu ca cireaşa şi pudra strălucitoare a aripilor gnomului.

Promisiunea făcută îl ardea ca fierul încins.

○

Kaye îl privi pe Roiben părăsind podiumul, încercând să lupte împotriva sentimentelor care păreau să o invadeze cu forţa. „O fată isteaţă şi bună la suflet.” Cuvintele acelea simple îi acceleraseră bătăile inimii într-un mod care nu-i plăcea deloc.

Oare el îşi dăduse seama că vocea i se înmuiase când vorbise de ea?

„Este atât de imprevizibil, încât nici propria regină nu poate

avea încredere în el. E suficient de amabil încât să te omoare.”

Dar amintirea buzelor lui pe pielea ei nu voia să pălească. Chiar dacă freca bine locul. Chiar dacă-l zgâria.

Kaye se ridică în timp ce un alt cavaler se apropie de regină şi făcu o plecăciune joasă ca să-şi atingă buzele de poala rochiei ei.

— Ridică-te, Nephamael, spuse regina. Am înţeles că ai venit să-mi transmiţi un mesaj.

Silueta lui silfidă se ridică în acelaşi mod graţios şi formal ca Roiben. Cavalerul acesta purta un cerc de metal pe frunte; pielea din jurul cercului era înnegrită, ca şi cum ar fi fost arsă. Ochii lui galbeni i se părură lui Kaye oarecum familiari.

— Acesta este mesajul pe care stăpâna mea ar vrea să-l auziţi. Zâmbetul lui scotea în evidenţă aluzia la neloialitate. Stăpâna mea a spus că deşi s-a făcut o înţelegere în privinţa războiului, se întreabă cum rămâne cu influenţa asupra muritorilor. Are nişte preferaţi care vă trec graniţele şi caută o cale care să le asigure o trecere sigură prin tărâmurile voastre. Mi s-a ordonat să aştept un răspuns. Nu părea să creadă că trebuie să mă grăbesc la întoarcere. Trebuie să recunosc că îmi pare bine să fiu acasă în vremea Jertfei.

— Doar atât a spus?

— Într-adevăr, deşi una dintre curtezanele reginei m-a rugat să întreb de fratele ei. Se pare că nu are veşti de la el de când a intrat în curtea Domniei Voastre. O dulceaţă de fată. Are un păr lung şi alb – cineva ar putea chiar ţese un frâu din el dacă ar vrea. Seamănă foarte tare cu cavalerul cu care tocmai aţi vorbit. Urmă un alt zâmbet viclean. Voia să ştie de ce nu-l folosiţi niciodată ca mesager.

Şi regina zâmbi.

— E bine să te avem acasă, Nephamael. Poate îmi ajuţi cavalerul să ne aducă sacrificiul.

— Aş fi onorat. De fapt, cred că am auzit de o candidată foarte potrivită – se cunoaşte deja cu un membru al curţii Domniei Voastre.

Cineva o trase pe Kaye brusc de braţ. Scheună.

— Nu ai ce căuta aici.

Tonul lui Roiben era foarte rece, iar mâna lui îi ţinea strâns braţul.

Kaye trase aer în piept şi-i întâlni privirea.

— Am vrut doar s-o aud pe regină.

— Dacă unul dintre ceilalţi cavaleri te-ar fi observat spionând pe aici, s-ar fi bucurat cu siguranţă să te dea drept exemplu. Nu-i de joacă, spiriduşo! E prea periculos pentru tine aici.

„Spiriduşo?" Apoi îşi aminti. Ceea ce vedea el era piele verde, ochi negri, aripi. Nu o cunoştea sau cel puţin nu ştia că o cunoaşte. Expiră fără să îşi fi dat seama că îşi ţinuse răsuflarea.

— Nu-i treaba ta ce fac eu, spuse ea răsucindu-se în strânsoarea lui.

Era convinsă că avea să-i dea drumul, dar în acelaşi timp cuvintele lui Spike îi răsunau în minte. Îl văzu pe Roiben pe un cal negru cu ochi albi strălucitori, cu faţa stropită de sânge şi de pământ, cu ochii lucind de turbare, doborându-l pe Gristle.

— Ei, nu mai spune? în loc să-i dea drumul, el începu să o târască prin mulţime. Din unghiul în care privea ea, era uşor de observat că oamenii nu doar îi făceau loc, ci se călcau în picioare unii pe alţii pentru a-i permite să treacă. Sunt cavalerul jurat al reginei Nicnevin. Poate ar trebui să îţi pese mai mult de ceea ce am să-ţi fac, decât de ceea ce aş putea să fac pentru tine.

Ea tremură.

— Şi ce vei face?

Cavalerul oftă.

— Nimic. Doar că mă voi asigura că vei părăsi locul acesta imediat.

— Nimic? Nu ştiuse la ce să se aştepte din partea lui, dar dezgustul pe care i-l citi pe chip o luă prin surprindere. Nu era nebunie cea care sclipea în adâncurile ochilor acelora palizi.

Dar Kaye nu putea pleca şi nici nu-i putea spune că prietenul ei foarte uman dormea în partea cealaltă a dealului. Trebuia să iasă din încurcătura în care se băgase.

— Nu am voie aici? Nu pare să existe o listă de oaspeţi.

Ochii lui Roiben se întunecară la auzul acestor vorbe.

— Curtea Malefică se bucură să găzduiască spioni dintre zânele solitare. Avem atât de rar voluntari pentru distracţiile noastre, spuse el aproape şoptit.

Teren periculos, totuşi. Tristeţea se evaporase, iar trăsăturile lui erau total inexpresive. Stomacul lui Kaye se întoarse pe dos. „Se bucură... să ne distrăm". Ea nu ignorase aluzia la participarea lui.

— Poţi să pleci pe aici, spuse el arătându-i un tunel de pământ care nu era acelaşi prin care intrase.

Acesta era ascuns de un scaun şi părea mai aproape de uriaş.

— Dar trebuie s-o faci repede. Acum. Înainte ca cineva să mă vadă vorbind cu tine.

— De ce? întrebă Kaye.

— Pentru că ar putea presupune că am prins drag de tine. Apoi ar putea presupune că ar fi amuzant să-mi vadă chipul în timp ce te rănesc foarte tare.

Vocea lui Roiben era rece şi inexpresivă. Vorbele păreau să-i cadă din buze ca şi cum nu ar fi însemnat nimic, ca şi cum ar fi fost simple cuvinte căzute în întuneric.

Kaye îşi simţi mâinile reci când îşi aminti scena din restaurant. Cum ar fi să fii o marionetă? Cum ar fi să vezi cum propriile mâini îţi încalcă ordinele?

Furia o învălui din nou ca un nor întunecat. Nu voia să înţeleagă cum putuse Roiben să-l omoare pe Gristle. Nu voia să-l ierte. Şi, mai presus de toate, nu voia să-l dorească.

— Acum, spiriduşă, spuse el, fugi!

— Nu ştiu dacă ar trebui să te cred, spuse ea. Sărută-mă!

Se gândea numai la buzele lui, aşa că poate gustul lor avea să o facă să se simtă mai bine. La urma urmei, dacă din curiozitate a ucis pisica, numai satisfacţia a adus-o înapoi.

— Nu e vreme de jocurile tale viclene de spiriduş, spuse el.

— Dacă vrei să plec repede, ai face bine să fii rapid!

Fu surprinsă la auzul propriilor vorbe, gândindu-se la neruşinarea lor.

Fu şi mai surprinsă când buzele lui se atinseră de ale ei. Un sentiment brusc de şoc o străfulgeră înainte ca el să se îndepărteze.

— Pleacă, spuse el, dar o spuse în şoaptă, ca şi cum sărutul l-ar fi lăsat fără suflare. Ochii îi era întunecaţi.

Kaye o luă la fugă prin tunel înainte să-şi dea seama ce făcuse. Şi cu siguranţă înainte să-şi dea seama ce legătură avea asta cu răzbunarea.

Afară era frig şi lumină. Deşi părea imposibil, noaptea trecuse. Vântul făcu ultimele frunzele să tremure pe crengile lor, iar Kaye îşi încrucişă braţele să păstreze toată căldura corpului, în timp ce alerga de-a lungul dealului. Ştia unde fusese peticul de iarbă maro. Trebuia să intre înapoi pe acolo.

Dacă rămânea lipită de perete, probabil că putea trece neobservată. Corny trebuia să fie şi el acolo, iar de data aceasta ea avea să fie mai atentă şi să marcheze în vreun fel ieşirea.

Iarba nu era mai maro într-un loc decât în altul. Îşi amintea destul de bine locul respectiv. Era lângă un ulm şi lângă o piatră de mormânt pe care scria ADELAIDE. Căzu în genunchi şi săpă, înfigându-şi frenetic ghearele în pământul pe jumătate îngheţat. Era doar pământ, mult pământ bătătorit, ca şi cum nu ar fi existat niciodată un pasaj secret către un palat subteran.

Corny! strigă ea, deşi îşi dădea seama că el nu avea cum să o audă din adâncurile pământului.

8

„Pentru că frumuseţea nu este altceva
decât începutul terorii pe care abia o
mai putem suporta, şi o admirăm aşa
pentru că ne dispreţuieşte
cu calm şi vrea să ne distrugă.”

Rainer Maria Rilke,
Prima Elegie, „Elegie din Duino”

Corny se trezi pe deal la auzul clopotelor. Tremura de frig. Îi clănţăneau dinţii în gură, îşi simţea capul greu, şi până şi cea mai mică mişcare îi făcea stomacul să se revolte. Iar jacheta lui dispăruse.

Zăcea pe un deal într-un cimitir şi nu avea habar cum ajunsese acolo. Îşi văzu maşina pe marginea drumului; farurile încă pâlpâiau. Un val de ameţeală îl lovi. Se rostogoli uşor pe o parte şi vărsă.

Gustul vinului pe care-l vomită îi aminti de gura unui bărbat lipită de a lui, mâna unui bărbat mângâindu-l. Şocat fiind, încercă să asocieze un chip cu gura aceea şi mâinile acelea, dar capul îl durea prea tare ca să-şi mai poată aminti ceva.

Se chinui să se ridice în picioare încercând să-şi controleze senzaţia de greaţă pe măsură ce se poticnea pe deal până la maşină. Chiar dacă luminile rămăseseră aprinse toată noaptea, motorul se trezi la viaţă când învârti cheia în contact. Corny porni căldura la maximum şi stătu acolo prăjindu-se în jetul de aer fierbinte. Corpul lui tremură de plăcere.

Ştia că avea un flacon de aspirină pe sub toate ambalajele acelea de mâncare şi pe sub cărţile aruncate. Nu reuşea să se mişte, îşi lăsă capul pe spate şi aşteptă ca valul de căldură ce i se strecura în oase să-l relaxeze şi să-i alunge greaţa. Apoi se gândi la Kaye, cum stătea pe bancheta din spate, şi fu copleşit brusc de amintirea grea a acelei seri.

Pielea crăpată şi jupuită a lui Kaye, prima fâlfâire a aripilor ude, noua sa identitate, muzica… apoi singur pe deal, amintiri

încurcate una peste alta. Auzise poveşti de genul acesta – bărbaţi şi femei trezindu-se pe deal, visându-se o noapte într-un Tărâm Fermecat. Dealul nu se mai deschisese niciodată pentru ei. Se întrebă cu furie dacă oare Kaye mai era acolo, dansând la auzul muzicii îndepărtate de flaut, uitând că fusese şi el alături de ea.

I se strânse stomacul când găsi o altă explicaţie pentru prezenţa lui pe deal. Era într-adevăr o amintire, Kaye aplecată peste el şoptindu-i „O să-l găsesc. Aşteaptă-mă aici".

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi amintea mai mult părţile violente. Ţipătul îndepărtat pe care nu-l putea localiza, imaginea unora dintre cheflii, dinţi roşii de sânge şi bărbatul, bărbatul cu mantaua de spini care îl găsise zăcând beat pe pământ şi...

Scutură din cap. Era greu să-şi amintească detaliile, doar gura aceea moale şi zgârieturile spinilor. Mâinile îi fluturară până la mânecile cămăşii, suflecându-le. Rănile roşii violente de pe braţe stăteau drept dovadă indiscutabilă despre cum îşi petrecuse noaptea.

Numai atingerea lor îl umplea de o dorinţă atât de intensă, că îi venea rău.

○

Kaye intră în casă pe uşa din spate. O privire rapidă la cifrele roşii de pe cuptorul cu microunde o anunţau că era dimineaţa târziu.

Încercă să simtă mişcarea şi urzeala de magie din degetele ei şi îşi dădu seama că era epuizată. Simţea magia ca pe o coardă întinsă la maximum, uzându-se pe măsură ce era trasă. Căutase ore în şir, dar nu găsise nicio cale de întoarcere în deal. Poate se deschidea numai la lăsarea serii. Trebuia să se întoarcă în seara aceea, să reia drumul şi să aştepte.

Simţurile îi erau exagerat de ascuţite; vraja subţire pe care o purta acum pe chip nu semăna deloc cu cea dinainte. Simţea încă agitaţia discretă a aripilor pe spatele ei, încă simţea mirosul de gunoi de sub chiuvetă, chiar şi mirosuri distincte – boabe de cafea, coji de ouă, o bucată de brânză mucegăită, detergenţi, un fel de otravă sub formă de sirop folosit la momit gândacii de bucătărie. Aerul fremăta de o energie pe care o ignorase până atunci. Ar fi vrut să facă asta în continuare – nu era pregătită să renunţe la chipul ei uman.

— Kaye? Tu eşti? Bunica ei veni din cealaltă cameră. Purta un halat şi papuci de casă, iar părul ei subţire şi gri era prins în bigudiuri. Acum te-ai întors?

— Bună, bunico, spuse Kaye căscând.

Se îndreptă spre masa din bucătărie, dădu la o parte un teanc de ziare şi de hârtii şi-şi puse capul în mâini. Aproape că era o uşurare să o lase pe bunica ei să ţipe iar la ea, ca şi cum totul s-ar fi întors la normalitate.

— Am sunat la şcoală azi-dimineaţă.

Kaye se abţinu să nu geamă.

— Ştiai că nu ai voie să renunţi la şcoală fără permisiunea în scris a unui părinte? Potrivit foii tale matricole, tu nu ai mai fost la şcoală de la paisprezece ani!

Kaye dădu din cap.

— Ce vrei să spui cu asta? Că nu?

— Ştiu că nu am mai fost la şcoală, spuse Kaye dezgustată de cât de copilăroasă îi suna propria voce.

— Păi, foarte bine că ştii domnişorico, dar eu vreau să ştiu ce anume ai făcut. Unde te tot ascunzi?

— Nicăieri, spuse Kaye încet. Pur şi simplu nu am vrut să afli. Ştiam că o să te superi.

— Şi atunci de ce nu te-ai înscris iar la şcoală? Chiar vrei să fii un nimeni toată viaţa?

— O să-mi dau examenele ca să iau o diplomă, spuse Kaye.

— Examenele? Ca un traficant de droguri? Ca o adolescentă gravidă? Vrei să ajungi să stai într-un gunoi de rulotă ca prietena aia a ta?

— Tacă-ţi gura! ţipă Kaye cu capul în mâini. Crezi că ştii totul despre tot, nu? Crezi că lumea este atât de uşor de priceput? Ei bine, nu mă cunoşti deloc – nu ştii nimic despre mine! Cum poţi să ştii totul despre Janet, când tu nu ştii nimic despre mine?

— Nu-ţi permit să ţipi la mine în casa mea! Nu eşti mai brează decât maică-ta! Crezi că ajunge să-ţi doreşti ceva. Crezi că dacă îţi doreşti cu putere o să obţii totul în mod miraculos.

În mod miraculos. Kaye simţi cum pe chip i se conturează un zâmbet superior.

— Numai munca asiduă te ajută să-ţi faci un rost. Şi nici atunci oamenii nu obţin ce-şi doresc. Oamenii pur şi simplu suferă şi nimeni nu ştie din ce cauză se întâmpla aşa. Oameni talentaţi – ca mama ta – nu reuşesc, în ciuda talentului, şi apoi

ce poţi face? Nu te poţi baza pe noroc. De unde ştii că tu eşti norocoasă?

Kaye fu surprinsă să audă că bunica ei credea că mama ei era talentată.

— Nu mă bazez pe noroc, spuse Kaye ameţită.

— Ei, nu mai spune. Şi atunci ce faci?

— Nu ştiu, spuse Kaye.

Era obosită şi simţea că în vocea ei se strecurase un ton de disperare. Se temea că avea să înceapă să plângă şi, dacă începea să plângă, nu era sigură că avea să se poată opri. Mai rău decât atât, ştia că părea supărată numai că fusese prinsă. Bunica ei nu era departe de adevăr.

— Aveam nevoie de bani, adăugă ea.

Bunica ei se uită la ea îngrozită.

— Ce bani?

— Tu asta crezi? Nici măcar să nu vorbeşti cu mine, spuse Kaye ascunzându-şi faţa în braţele încrucişate. Am lucrat la un nenorocit de restaurant chinezesc, bine? În oraş. Cu normă întreagă. Aveam nevoie de bani. Bunica ei o privi confuză. Aici încă nu am o slujbă, continuă Kaye, dar m-am gândit că aş putea lucra la benzinăria unde lucrează fratele lui Janet. Mi-am depus un CV acolo.

— Te duci la liceu, domnişoară, şi chiar dacă nu te-ai duce, o benzinărie tot nu e locul potrivit pentru o fată. Cel fel de băiat s-ar uita la una ca tine?

— Cui îi pasă de băieţi? spuse Kaye. Ştii ce, mama o să-mi semneze orice formular ca să-mi dau examenele alea.

— Ba nu o va face! o repezi bunica ei. Ellen!

— Ce? se auzi un strigăt enervat de sus.

— Vino jos să auzi ce zice fiică-ta! Ştii ce are de gând să facă? Ştii ce a făcut în tot acest timp?

— Câteva minute mai târziu, mama lui Kaye era în bucătărie, cu un batic din piele roşie pe cap. Purta un tricou negru şi pantaloni de trening.

— Ce-ai mai făcut?

— Nu am făcut nimic, spuse Kaye. Trebuia să-şi închipuie că avea să urmeze cearta asta, dar acum se simţea indiferentă, ca şi cum ar fi privit-o de departe, de foarte departe. Nu m-am dus la şcoală şi nu i-am spus bunicii că fac asta.

— Nu face pe deşteapta cu mine, spuse bunica lui Kaye.

Ellen se sprijini de pragul uşii de la bucătărie.

— Uite ce e, nu mai contează ce a făcut, pentru că o să plecăm la New York la începutul săptămânii viitoare. O să fiu solistă la Meow Factory.

— Şi Kaye şi bunica ei îi aruncară lui Ellen priviri aproape identice de groază. Ellen ridică din umeri, trecând pe lângă ele ca să umple cafetiera cu apă.

— Aveam de gând să-ţi zic aseară, dar nu ai venit la cină.

— Eu nu merg la New York, spuse Kaye dezgustată de cât de copilăroasă îi era vocea.

Oare era aceeaşi fată care îl insultase pe cavalerul preferat al reginei Curţii Malefice? Care reuşise să se înţeleagă cu un kelpie?

— Ellen, nu pot să cred că nu-ţi pasă că singura ta fiică nu a mai mers la şcoală.

Buzele bunicii lui Kaye erau strânse într-o linie subţire.

Ellen ridică iar din umeri.

— Kaye e fată isteaţă, mamă. Poate să hotărască şi singură.

— Tu eşti mama ei. E treaba ta să te asiguri că ia deciziile cele mai bune.

— A mers vreodată asta la mine? Mereu ai încercat să decizi în locul meu şi uite unde am ajuns. Nu o să fac aceeaşi greşeală cu Kaye. Şi ce dacă nu vrea să se ducă la şcoală? Şcoala era aiurea când am fost eu şi nu-mi imaginez că s-a schimbat ceva între timp. Kaye ştie să scrie şi să citească – şi cu asta se laudă şi majoritatea celor în ultimul an de liceu – a citit probabil mai multe cărţi decât majoritatea fetelor de vârsta ei.

— Nu fi proastă, Ellen. Ce-o să muncească? Ce viitor are? Nu vrei ceva mai bun pentru Kaye decât ai tu?

— Vreau să aibă viitorul pe care şi-l doreşte ea.

Kaye se strecură afară din cameră. Cele două femei aveau să se certe o bună bucată de timp, aşa că nu o să observe că ea plecase sau nu o să le pese, o perioadă. Tot ce voia era să doarmă.

○

Telefonul sună aproape de capul ei, acolo unde-l lăsase. Kaye mormăi şi apăsă pe buton.

— Alo, spuse ea morocănoasă.

Nu reuşise să doarmă decât în reprize, foindu-se şi întorcându-se de pe o parte pe alta. Păturile erau prea calde,

dar, odată ce le dădu jos, se simţi neprotejată, vulnerabilă. Visele îi erau prea pline de arătări cu ochii înguşti care o înghionteau cu degetele cu gheare.

— La naiba! Eşti acolo!

Recunoscu vocea lui Corny. Părea şocat şi foarte uşurat.

— Corny! Am fost dată afară. Nu am mai găsit drumul către tine. Se uită la ceas. Era ora unu după-amiaza. Mă gândesc că poate dealul este deschis doar noaptea.

— Vin la tine.

Ea dădu din cap şi apoi, dându-şi seama că el nu o vedea, rosti gândul cu voce tare.

— Da. Sigur. Vino. Eşti bine?

Telefonul se închise şi ea îşi trecut mâna agitată prin pâr înainte să-şi lase capul să-i cadă înapoi pe pernă.

○

— Arată bine chipul tău vrăjit, fu primul lucru pe care-l rosti Corny când intră la ea în cameră. Apoi se uită prin jur. Hei, ai hamsteri!

Ea clipi în sus la el.

— Cum ai reuşit să ieşi? Te-am căutat de nebună. Dacă m-ar fi văzut poliţiştii, ar fi zis că sunt vreun jefuitor de morminte care încearcă să dezgroape cadavrele cu mâinile goale.

M-am trezit azi-dimineaţă în afara dealului. M-am gândit că mi-ai tras clapa şi că aveam să păţesc o fază de genul *Rip Van Winkle*[7] şi să descopăr că sunt în anul 2112 şi nimeni nu a auzit vreodată de mine.

Se încruntă afectat.

— Roiben m-a dat afară. Iartă-mă! Nu voiam să te las, dar m-am temut că dacă îi spun de tine o să-şi dea seama cine sunt de fapt.

Corny zâmbi.

— Adică el nu ştia?

Ea dădu din cap şi tremură.

— Deci, ce părere ai despre Curtea Malefică?

Un zâmbet larg şi viclean i se întipări pe chip.

— Oh, Kaye! răsuflă el. A fost minunat! A fost perfect!

Ea îşi îngustă privirea.

---

[7] Personajul principal din nuvela cu acelaşi nume scrisă de autorul american Washington Irving, care adoarme la umbra unui copac, se trezeşte după douăzeci de ani si se întoarce în satul lui, unde nu îl cunoaşte nimeni.

— Omorau chestii, Corny! De distracţie. Chestii ca noi.

El păru să nu o audă pentru că ochii lui se uitau pe lângă ea, la fereastra luminoasă.

— Era un cavaler, nu al tău... El a... Corny tremură şi păru că schimbă abrupt sensul propoziţiei sale. Avea o mantie plină de spini.

— L-am văzut vorbind cu regina, spuse Kaye.

Corny îşi dădu jacheta jos de pe umeri. Avea zgârieturi mari de-a lungul braţelor.

— Ce ţi s-a întâmplat?

Zâmbetul lui Corny se lărgi, dar privirea îi era închisă într-o amintire. Îşi mută privirea către ea din nou.

— Păi, evident că am ajuns şi eu în ghearele mantiei.

Ea strâmbă din nas.

— Ce eufemism. Ţi-a făcut ceva rău?

— Nu mai mult decât am vrut eu să-mi facă, spuse Corny.

Lui Kaye nu-i plăcea ce auzea şi nici felul în care arăta el când spunea lucrurile acelea.

— Dar tu, Kaye? Te-ai răzbunat pe Robin cu Plete Dalbe?

Kaye nu-şi putu ascunde roşeala care îi urcă în obraji.

— Ce? întrebă el.

Kaye îi povesti, îmbujorându-se şi mai tare. Spusă cu voce tare, aventura ei părea şi mai patetică.

— Deci vrei să spui că l-ai făcut să te pupe iar?

Kaye se uită la el, dar nu-şi putu stăpâni un chicotit.

— Nu ştiu dacă să îţi zic că eşti o şmecheră sau să mă tem foarte tare de ce ai de gând să faci în viitor cu numele acela al lui. Chiar poţi să-i ordoni aşa la nesfârşit?

Kaye se întinse să-l pocnească în glumă.

— Dar tu şi cavalerul tău? Vreau să spun, uite-te la braţele tale; ţi se pare normal aşa ceva?

— Tremur de fiecare dată când le ating, spuse Corny cu seriozitate.

— Cel puţin ne speriem unul pe altul.

— Mda, în fine, trebuie să mă duc acasă. Deci ce urmează în programul basmelor?

Kaye ridică din umeri.

— Păi, cred că sunt sacrificată.

— Minunat. Când va fi asta?

Kaye dădu din cap.

— Ce n-aş da să ştiu şi eu. De Samhain, adică de Halloween, nu? Probabil noaptea.

Corny se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

— Mai sunt două zile până la Halloween.

— Ştiu, spuse Kaye. Dar nu e ca şi cum trebuie să facem noi ceva. Trebuie doar să ţip şi să urlu şi să mă prefac o vreme că sunt om.

— Şi dacă se enervează că au fost traşi pe sfoară?

Kaye ridică din umeri.

— Nu ştiu. Nu mă priveşte pe mine, nu? Tot ce trebuie să fac este să fiu o victimă bună, nu?

— Mda, să sperăm că nu vei fi o victimă prea bună.

— Spike şi Lutie nu m-ar pune în pericol cu adevărat.

— Mda, bine. Asta-i bine.

— Ce, tu crezi că ar face-o?

— Cred că sună periculos. Ce am văzut până acum din lumea basmelor pare destul de periculos.

— Adevărat, spuse Kaye.

— A, îşi aminti Corny. M-a văzut Jimmy când am trecut pe lângă casă. A spus că dacă vrei slujba poţi să începi diseară la şase. E tura de după mine, aşa că văd că nu mă dă afară până la urmă.

Ea zâmbi.

— Deci presupun că ne vedem diseară. Mă bucur că eşti bine.

— Aş fi şi mai bine dacă aş fi încă acolo, spuse Corny, şi toate grijile se năpustiră ca un val asupra ei.

— Corny…

El zâmbi, cu zâmbetul acela ciudat pe care-l căpătase sub deal, iar ea vru să-l scuture de umeri. Ceva trebuia să-l rupă din fantezia aceea.

— Ne vedem diseară, spuse el, punându-şi jacheta.

Tresări când materialul i se frecă de braţe, iar Kaye spera că era din cauză că zgârieturile îl dureau.

După ce Corny plecă, Kaye se uită la bileţelele roz lipite pe spatele uşii. Erau mesajele pe care mama ei le preluase pentru ea. Unul era de la Jimmy – probabil în legătură cu slujba – iar toate celelalte erau de la Kenny.

Kaye se aşeză pe salteaua de pe jos, luă telefonul şi formă numărul de pe primul bileţel cu mesaje de la Kenny. Se gândi

să-i spună unde o putea găsi în seara aceea. Era un loc public. Dacă venea s-o vadă acolo, ea putea să rupă vraja şi apoi totul cu Janet putea să revină la normal.

— Hei, răspunse o voce de bărbat.

Pe fundal se auzeau nişte bâzâituri metalice vagi şi alte sunete stridente.

— Ăă... Salut, se bâlbâi ea. Am crezut că eşti la şcoală.

— Ai sunat pe mobil, spuse Kenny. Sunt în clasă.

— Kaye la telefon.

Se simţi prost din nou, ca şi cum câteva vorbe de la el ar fi fost vreun fel de binecuvântare de care ea nu era demnă.

— Ştiu. Vorbeşte repede că o să facă profa atac. Vreau să te văd. Diseară.

— Lucrez. Poţi veni la...

— La ce oră? spuse el întrerupând-o.

Kaye se simţea ciudat; era foarte atentă la fiecare cuvânt rostit, aşteptând ca el să înceapă să o tachineze şi fiind absurd de recunoscătoare când el nu o făcu.

— La şase.

— Ne vedem după ore. Ştii care e maşina mea?

— Nu. De ce nu vrei să vii la mine la serviciu? Încercă ea să preia din nou controlul asupra discuţiei.

— La intrare atunci. Cea mare. Trebuie să te văd.

Kaye ezită, dar nu avea niciun motiv real să nu se întâlnească cu el. La urma urmei, avea nevoie de o singură clipă ca să îi îndepărteze vraja. Indiferent de ce se va întâmpla după aceea, era mai bine să fie un loc din care să poată pleca.

— Bine.

— Foarte bine.

Închise telefonul. Discuţia lor îi lăsase o senzaţie de parcă ar fi băut cafea veche de două zile pe stomacul gol. Nervii îi erau pe jar. Când ridică o mână, nu fu surprinsă să vadă că vibra uşor, asemenea corzilor de chitară abia atinse. Închise ochii şi trase adânc aer în piept, după care se dezbrăcă de hainele măcelărite ale lui Corny şi se îmbrăcă cu ale ei. Hainele îi veneau bine peste iluzia unui spate neted, dar simţurile ei duale puteau simţi bumbacul moale al tricoului peste aripi.

○

Era ciudat să stea în faţa şcolii, când de fapt ar fi trebuit să fie în clasă, la oră. Unii dintre copii i se păreau cunoscuţi, îi ştia

din gimnaziu. Cei mai mulţi arătau ca nişte străini, dar asta şi erau.

„Fiinţe umane, şopti mintea ei. Sunt toţi fiinţe umane şi tu nu.”

Scutură din cap. Nu-i plăcea firul pe care-l urmau gândurile ei. Era destul de ciudat că nu fusese la şcoală de ani de zile. Uneori, ca de exemplu acum, îi ducea dorul. Urâse şcoala primară. Ea şi Janet fuseseră prietene de nevoie. Copiii o tachinau pe Janet pentru hainele ei la mâna a doua, iar pe Kaye pentru poveştile ei. În oraş, în schimb, nimeni nu o cunoştea pe Kaye, şi în plus, acolo erau o grămadă de copii ciudaţi. Dar tocmai când lucrurile la şcoală se îmbunătăţiseră, plecase.

— Hei! spuse Kenny.

Purta ochelari de soare şi un tricou gri pe sub o haină grea de marină. Îşi scoase ochelarii când se apropie de ea. Avea cearcăne.

— De ce nu m-ai sunat ieri? Ţi-am lăsat un milion de mesaje acasă. Mama ta a spus că eşti la Janet, dar am verificat şi nu erai acolo.

— Iartă-mă, spuse ea. Am fost plecată.

Kenny arăta atât de serios, încât lui Kaye i se păru brusc că toată situaţia era oarecum amuzantă. Magia îi veni uşor acum, urcându-i-se în degete şi înţepând-o pe limbă, dar ea nu făcu nimic să ridice vraja.

— Kaye, eu... Începu el, apoi păru că se gândeşte mai bine la ceea ce avea de gând să spună. Nu pot să dorm. Nu pot să mănânc. Nu fac decât să mă gândesc la tine.

— Ştiu, spuse ea dulceag.

Copiii care treceau pe lângă ei îi aruncau lui Kenny priviri piezişe. Kaye înţelese brusc de ce îl lăsase să o sărute la restaurant, de ce îl voia totuşi.

Voia să-l controleze.

El era imaginea fiecărui iubit arogant care o tratase rău pe mama ei. El reprezenta fiecare băiat care îi spusese că era o ciudată, care râsese de ea sau care nu voia decât să se sărute cu ea. Era de o mie de ori mai puţin real decât Roiben.

Faţa i se desfăcu într-un rânjet larg. Nu avea de gând să se mai prefacă, nu avea de ce să-şi demonstreze cât valora cu ajutorul lui Kenny, nu mai dorea să ştie cât de diferite erau buzele unui băiat popular de ale altuia.

— Te rog, Kaye, spuse el apucând-o de încheietura mâinii, ţinând-o strâns, trăgând-o spre el.

De data aceasta se trase brusc, nu-l lăsă să o strivească de el, nu-l lăsă îndeajuns de aproape încât să o sărute din nou. În schimb, îşi răsuci mâna ca să şi-o elibereze din strânsoarea lui şi sări pe marginea de ciment a scărilor.

— Vrei ceva? îl ironiză Kaye.

Copiii se opriră pe alee să privească.

— Pe tine, spuse Kenny întinzându-se să o prindă din nou.

Dar ea fu de departe mult mai rapidă. Râse, dansând afară din strânsoarea lui.

— Nu poţi să ai ce nu poţi să prinzi, îl provocă ea, înclinându-şi capul.

Nebunia îi făcu sângele să îi clocotească în vene. Cum îndrăznea el să o facă să se simtă ciudat? Cum îndrăznea să o facă să-şi măsoare cuvintele?

El se repezi să o ia de mână, dar ea o trase cu uşurinţă, învârtindu-se de-a lungul zidului de ciment.

— Kaye! spuse el.

Ea sări jos cu picioarele desfăcute şi bărbia îndreptată spre el.

— Mă adori, Kenny?

— Da, spuse el frenetic.

— Eşti nebun după mine? Mori să mă ai?

— Da!

Ochii lui Kenny se întunecaseră de dorinţă şi patimă. În spatele lui, elevii râdeau şi-şi şopteau lucruri la ureche unul altuia.

Râse şi Kaye. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

— Spune-mi din nou ce ai face ca să mă ai.

— Orice, spuse el fără ezitare. Dă-mi o şansă! Pune-mă să fac ceva!

Râsul i se stinse în gât. Îi smulse vraja, dispersându-i iţele cu mâna, ca şi cum ar fi măturat pânzele de păianjen.

— Las-o baltă, spuse ea, furioasă fără motiv.

Furioasă şi brusc ruşinată.

Kenny privi în jurul lui, de parcă abia atunci îşi aducea aminte unde era. Kaye putea să vadă cum roşeaţa începe să urce pe gâtul lui tatuat. El se uita la ea cu groază în priviri.

— Ce naiba mi-ai făcut?

— Spune-i lui Janet să mă sune, spuse ea, fără să-i pese că nu avea nicio logică, fără să-i pese de nimic decât că trebuia să scape de acolo înainte să-şi piardă controlul de tot.

Nu-i aruncă nici măcar o privire când traversă parcarea elevilor şi se îndreptă spre casă.

Jimmy o aştepta în biroul benzinăriei. Îi înmână o jachetă albastră inscripţionată cu Amoco în colţ. Kaye nu-l văzuse niciodată pe Corny purtând-o. Se îmbrăcă ascultătoare cu ea în timp ce el îi explică ce avea de făcut.

Veniră câteva maşini, iar ea mânui pompa cu atenţie, având grijă la metal.

Simţea cum o îneacă gazele nocive ale benzinei şi gândurile îngrozitoare la ceea ce făcuse. Se simţise atât de bine, i se păruse absolut corect să se joace cu Kenny în felul în care o făcuse. Iar acum, că ştia de ce era în stare, oare era posibil să uite sau era doar o chestiune de timp înainte să-şi poată folosi iar puterile?

Se auzi un foşnet în apropiere, iar Kaye se uită îngrijorată înspre pădure. Era Noaptea Relelor, iar Jimmy o avertizase că s-ar putea să vină nişte copii să umple locul cu hârtie igienică.

În schimb, silueta care se ivi avea părul negru ca uleiul, iar mantia de pe umerii lui se dădu în spate scoţând la iveală spinii din interior, aşezaţi ca un pat de cuie. În afară de albul pielii lui, singura chestie palidă deschisă la culoare pe care o purta era o piatră albă atârnând de un lanţ lung.

— Tu? spuse ea. Tu eşti cavalerul Curţii Benefice de care mi-a zis Spike.

Îl văzuse vorbind cu Nicnevin la petrecere. Părea loial reginei. Oare făcea parte din plan?

— Eşti pe mâini bune acum, spuse Nephamael.

— Tu i-ai făcut lui Corny semnele pe braţe.

— Chiar aşa. Este delicios!

Văzuţi de aproape, ochii îi erau galbeni. Privindu-l bine, Kaye îşi dădu brusc seama de ce îi păreau atât de familiari. Îi văzuse în bar, în noaptea când Lloyd îşi pierduse controlul.

— Tu! spuse Kaye. Tu i-ai făcut ceva lui Lloyd, nu-i aşa?

— Trebuia să facem ceva ca să te întorci acasă, Kaye.

Cavalerul îşi atinse piatra de la gât, iar Kaye simţi cum vraja se strecoară în jurul ei, instalându-se pe corpul ei cu o greutate opresivă. Pentru o clipă se simţi sufocată, în timp ce mirosurile

deveniră vagi, iar vederea îngreunată.

— Adu-ţi aminte că trebuie să facem să pară real, spuse el în timp ce ea se îneca.

— Ce-mi faci? reuşi Kaye să spună.

Totul părea amorţit şi ciudat.

— Vraja pe care o purtai nu păcălea pe nimeni. Pur şi simplu ţi-o înapoiez pe cea pe care ar fi trebuit s-o porţi.

— Dar Halloween e abia mâine, protestă Kaye.

Simţea o înţepătură ciudată de-a lungul mâinilor. De data aceasta nu părea ca şi cum ar fi venit din interiorul ei. Se întâmpla ceva. Inima începu să-i bată cu putere şi simţi... ceva, o ciudăţenie. Apoi o formă întunecată se repezi din nori.

Ceva urlă asupra lor.

Kaye îşi acoperi chipul cu mâinile. Încercă să ţipe, dar când deschise gura nu reuşi să articuleze niciun cuvânt.

Nişte mâini o apucară de cămaşă, de picioare şi de păr, ridicând-o şi aducând-o în mijlocul unei mulţimi de creaturi. Ea dădea din picioare şi muşca, sfâşiindu-le părul lung ca mătasea de porumb şi rupându-le aripile prăfuite. Chipuri ascuţite ca de felină şuierau în timp ce nişte degete o pişcau, dar zburau în continuare într-un şir lung de monştri, iar ea era cu ei.

9

„Tu, cea pe care n-am
putut-o salva, Ascultă-mă!”

CZESLAW MlLOSZ,
Dedicaţie

Kaye răguşise de la atâta ţipat. Gheare ascuţite i se înfigeau în încheieturi, în timp ce aripi de lilieci, păsări şi insecte se mişcau scoţând mai puţin zgomot decât rufele pe sârmă la uscat. Zburau pe străzi pe nesimţite. Ea ţipă, dar păreau că se mişcau între lumea aceasta şi cea de dincolo, pentru că nimeni nu se uita în sus şi nimeni nu vorbea, şi nimeni nu făcea altceva decât cel mult să tremure sau să tresară puţin în timp ce o hoardă de monştri făceau boltă în cer deasupra lor. Kaye muşcă şi zgârie, şi se agită până când furia cu pene a aripilor ei străluci peste cei care o ţineau captivă. Nu slăbiseră strânsoarea nici măcar o dată. Constituiau o singură fiinţă întortocheată din care ea era o parte infimă şi fără voie, şi tot ce putea face era să ţipe.

Apoi se năpustiră jos, căzând prin cer atât de repede, încât lui Kaye i se tăie respiraţia. Dealul Cimitir se deschise să-i întâmpine sosirea. Aerul îi împinse ţipetele cu forţa înapoi pe gât, iar ea le înghiţi.

Kaye se sprijini pe mâini şi pe genunchi când căzu, dar îşi scrânti şi glezna. Pentru o clipă îi fu imposibil să respire. Monştrii cădeau cu uşurinţă în jurul ei, chicotind şi sărind pe pământ. Fiecare tăietură şi vânătaie păru că se trezeşte la viaţă, pulsând cu patimă. Oasele îi păreau sărite din încheieturi.

Zeci de creaturi o priveau cu ochi negri şi strălucitori ca ai ei. Ceva o apucă de păr şi îi trase capul în spate. Privirea ei întâlni nişte ochi aurii, ca de bufniţă.

— Şoricel gustos!

Când vorbea, buzele groase şi întunecate ale arătării se mişcau. Vocea ei amintea de frunzele uscate sfărâmate.

Kaye închise gura. Se mai înghesuiau şi alţii înăuntru, apăsând cu feţele lor mult prea aproape. Zelul lor înfometat îi provoca ameţeli. Dădu din mâini ca să-i ţină la distanţă. Mici creaturi înaripate zburătăceau prin jurul ei şi-şi arătau dinţii.

— Ne distrăm pe cinste, spuse femeia cu ochi de bufniţă, trăgând-o de păr atât de tare, încât Kaye resimţi durerea în tot corpul.

Creatura îi dădu drumul şi Kaye căzu pe genunchii ei deja juliţi.

— Las-o în pace! spuse Nephamael, ridicând-o în picioare.

Era ca şi cum ceva ar fi tăiat dealul la bază şi l-ar fi ridicat pe nişte piloni groşi. Ciuperci palide ca nişte cadavre, fiecare de dimensiunea pumnilor ei, stăteau smocuri pe pământ. Dedesubtul tavanului de pământ, un popor fantastic petrecea ca într-un cort.

Degetele lui Nephamael îi apăsau umerii ca şi cum ar fi fost hotărât să-i lase vânătăi. Spinii din vârful fiecărui deget înmănuşat îi zgâriau pielea cu fiecare pas împiedicat pe care-l făcea.

O conduse către podiumul înalt de pământ, iar ea fu nevoită să tragă adânc aer în piept de mai multe ori pentru a nu cădea pradă groazei care ameninţa să o copleşească. Regina era aşezată pe tronul ei; nişte băieţi gemeni cu picioare de ţap stăteau în genunchi de o parte şi de alta, unul din ei cântând nepăsător la un flaut. Roiben stătea în stânga ei şi era îmbrăcat cu nişte haine de un argintiu-închis care păreau din cârpă şi din metal în acelaşi timp.

Perle de apă zimţate îi înconjurau gulerul şi manşetele, amintindu-i de nişte dinţi. Arăta măreţ, strălucind ca luna însăşi.

Era şi la fel de departe ca luna, aspru şi lipsit de expresie.

În partea dreaptă a reginei mai erau doi cavaleri, unul îmbrăcat în haine de un roşu atât de întunecat încât părea maro, iar al doilea în albastru fumuriu. Ceva mai departe pe podium, ascunsă în mare parte de tron, se afla o creatură cu chip de vulpe care purta o bonetă de o formă ciudată. În gheare ţinea o perie şi o foaie lungă şi curbată de scoarţă de mesteacăn, care îi folosea drept pergament.

Kaye fu obligată să îngenuncheze. Îl simţi pe Nephamael îngenunchind în spatele ei.

Regina Curţii Malefice privi în jos la ea şi schiţă un zâmbet. Părul ei roşu ca sângele era împletit în cosiţe groase şi pline de bijuterii, iar griul întunecat al rochiei îi făcea pielea să pară şi mai palidă şi mai cremoasă. Era inuman de frumoasă, dar în zâmbetul ei nu era pic de bunătate. Pe Kaye o tulburau ochii aceia albaştri şi nemiloşi, în care căuta un semn de bunăvoinţă.

Aerul era gros de un miros dulce de polen care o făcea pe Kaye să se simtă ameţită şi lipsită de concentrare. Era greu să tragă în piept o gură sănătoasă de aer. Lui Kaye i se părea că ochii reginei erau prea limpezi, prea albaştri. Păreau falşi. Apoi o lovi ameţeala.

— Kaye Fierch, Curtea Malefică doreşte să-ţi acorde o mare onoare. Cuvintele reginei îi căzură în minte, fiecare dintre ele răsunând separat, fără să aibă vreun sens puse unul lângă altul. Te vei supune acesteia?

Kaye ştia că i se pusese o întrebare şi că era foarte important să răspundă. Încercă să-şi adune gândurile împrăştiate. Ochii albaştri îi fixau pe ai ei. Ar fi vrut să închidă ochii. Ar fi vrut să oprească fiorul care se extindea înăuntrul ei, întinzându-i-se din piept şi umplând-o cu un dor tremurător. Nu reuşi decât să clipească încet.

— Poate că şi tăcerea ei este un răspuns.

Vocea lui Roiben părea să vină de undeva de foarte departe. Apoi Kaye auzi râsete înfundate.

— Vino mai aproape, micuţă muritoare. Regina se aplecă în faţă, întinzând o mână albă ca un crin şi, înainte ca Kaye să se mai gândească, se trezi târându-se înainte să o atingă. Regina îşi trecu degetele prin părul lui Kaye, ciufulindu-l şi apoi aranjându-l la loc.

— Vrei să ne faci pe plac, nu-i aşa, micuţo?

— Da.

Chiar voia. Nu îşi mai dorise niciodată ceva atât de mult.

Nicnevin zâmbi la auzul acestor vorbe, un zâmbet care îi schimonosi chipul.

— De fapt, singura ta dorinţă este să ne faci nouă pe plac, nu-i aşa?

— Da.

Kaye tremură de încântare când mâna reginei îi atinse obrazul.

Ne vei mulţumi foarte mult, copilă, dacă eşti ascultătoare şi

veselă şi nu pui la îndoială lucrurile pe care le vei găsi ciudate. Înţelegi?

— Da.

— Cerem să ne onorezi cu participarea ta la Jertfă. Accepţi povara onoarei acesteia?

Ceva din formularea acestei întrebări părea ciudat, dar Kaye ştia ce răspuns să dea.

— Da.

Zâmbetul reginei era orbitor. Văzu cu coada ochiului privirea urâtă a lui Roiben şi se întrebă care să fi fost motivul. Nu era el oare mulţumit că Majestatea Sa era mulţumită?

— Cavalerul meu te va pregăti şi te va înveşmânta. Nu trebuie să te străduieşti prea tare să-i fii pe plac. Te chinuieşti degeaba.

Regina dădu din cap aproape imperceptibil.

Roiben fu imediat lângă Kaye, trăgând-o în picioare. Mirosea a trifoi ars.

○

Rath Roiben Rye stătea în stânga Majestăţii Sale, la locul lui de onoare, cu pumnii încleştaţi atât de strâns, încât simţea inciziile în formă de semilună pe care unghiile i le făceau în palme. Fata răspundea fatal, cu vocea ei delicată ca cenuşa. Nu făcuse nicio mişcare să-i spună numele, iar acum era mult prea târziu pentru asta.

Făcu un efort de voinţă ca să-şi relaxeze mâinile. Nu voia ca regina lui să îşi dea seama ce riscuri îşi asumase. Faptul că o lăsase pe fata aceea să-i afle numele – să aibă putere absolută asupra lui – fusese o dovadă de nebunie. La început îşi spuse că se testa pe sine, dar motivele păreau mult mai complexe de atât. Devenea din ce în ce mai confuz pentru el – un şir de fapte fără nicio legătură, fără nicio continuare pe care s-o poată înţelege.

Scrută cu privirea mulţimea. Cunoştea Curtea Malefică, cunoştea scopurile nobililor, conflictele dintre ei, dorinţele şi obiceiurile lor. Îi cunoştea aşa cum numai o persoană din exterior putea, iar Majestatea Sa preţuia acest lucru. Dar pe lângă faptul că îl preţuia, regina se şi amuza pe socoteala lui, distrându-se să-l vadă cum suferă.

Totul era pus în balanţă. Totul era ritual. Totul era durere.

Zânele solitare se adunaseră precaute la marginile aşezării.

Roiben ştia că majoritatea nu aveau nicio intenţie să fie legate de Curtea Malefică şi pentru o clipă se întrebă dacă s-ar putea cumva să refuze sacrificiul. Dar vedea de unde stătea că beau vinul tradiţional extras din urzică. Veniseră să accepte servitudinea. Într-adevăr, servitudinea le putea oferi protecţia pe care independenţa nu putea să o facă.

Un sunet delicat îi întoarse din nou ochii spre Kaye. Observă vânătăile şi semnele vagi care arătau ca nişte zgârieturi. Fata se uita la regină cu o adorare care îl îngreţoşa. Oare tot aşa se uitase şi el la regina benefică atunci când îi jurase credinţă? Îşi aminti că atunci când Majestatea Sa Luminoasă se uita la unul dintre cavalerii ei, soarele părea să strălucească numai pentru acel cavaler. Lui îi fusese atât de uşor să rostească jurământul şi toate promisiunile acelea învăluite în expresii formale. Şi încă se mai supunea poruncilor sale, nu? În timp ce o fixa pe Kaye cu privirea, văzând-o cum îl aştepta fericită să o ducă în peşterile Palatului Malefic, unde lumina soarelui nu ajungea şi să o facă frumoasă pentru propria moarte, Roiben se întreba dacă durerea lui valora ceva.

— Vino, spuse el.

Roiben păşi din cort înspre coridoarele luminate de minerale cristalizate, din tavanele cărora atârnau rădăcini. Lumina era difuză, iar din lumânări se scurgea ceara pe ziduri. Auzi zgomotul surd şi sacadat făcut de ghetele ei grele în timp ce-l urma şi vru să se uite în urmă, să-i dea alinarea unui zâmbet cel puţin, dar un zâmbet însemna o minciună şi la ce avea să-i fie de folos?

Trecură pe lângă livezi de copaci albi ca oasele şi încărcaţi cu fructe mov. Trecură prin peşteri din cuarţ şi opal. Trecură pe lângă şiruri de uşi, fiecare dintre ele având un alt chip sculptat pe ele. Deasupra tuturor, tavanul strălucea cu o lumină rece.

— Poţi să mă întrebi ce vrei. Condamnările reginei nu sunt şi ale mele.

Roiben speră că indiferent cu ce vrajă o învăluise regina pe Kaye, aceasta putea să îi reziste.

— Îmi pare rău, să ştii, spuse ea suav.

Ochii îi erau hipnotizaţi, cu pleoapele pe jumătate închise. Îşi plimba una din mâini de-a lungul peretelui strălucitor de minerale, mângâindu-l ca şi cum ar fi fost burta vreunui animal.

— Îţi pare rău? repetă el prosteşte.

— La restaurant, spuse ea legănându-se uşor, dar fără să-şi ia mâna de pe perete, nu mi-am dat seama ce ţi-am cerut.

El tresări la auzul acestor vorbe. Puterea ei asupra lui era mai mare decât orice alt jurământ – era în adevăratul sens al cuvântului la mâna ei – iar ea îşi cerea iertare pentru isteţimea ei. Dar poate şi asta făcea parte din vrajă, să-i ţină mintea departe de gândul de a supravieţui.

Mâna îi încremeni pe perete şi îşi plecă ochii în podea.

Roiben trase adânc aer în piept.

— A fost bine gândită. Poate vei găsi încă o cale s-o foloseşti.

Nu era prea înţelept din partea lui să-i dea idei. Nici măcar nu ştia de ce o rugase să-i tragă săgeata din piept, de vreme ce acum părea că se străduieşte din răsputeri să ajungă în aceeaşi situaţie.

Ea începu să râdă din senin, iar râsul ei părea a fi cel al unui spiriduş din neamul lui.

— Chiar ai de gând să-mi aduci o rochie?

El dădu din cap.

— Este o cusătoreasă care poate să ţeasă păianjeni înapoi din mătase. Ea va avea grijă să ai o rochie... Se opri în mijlocul frazei, neştiind exact cum s-o termine. Asta nu era rochie de bal, ci giulgiu. O rochie frumoasă, termină el sec, şi iată că o spusese.

Kaye râse din nou de încântare, răsucindu-se delicat pe un picior, improvizând un dans clătinat în timp ce-l urmă prin coridorul lucitor, repetând cuvintele lui.

— Păianjeni înapoi din mătase...

○

Camerele lui Skillywidden erau aşezate departe în adâncimile cavernoase ale palatului, acolo unde Roiben avea rar motive să ajungă. În camera prost luminată se aflau aruncate pe podea role de satin strălucind în culori calde de vară şi auriu, mătăsuri care puteau trece cu uşurinţă prin urechea unui ac, brocarturi grele pline de animale mişcătoare ciudate. O masă lungă de lemn era acoperită de boluri de argint de mărimi diferite în care se aflau ace, papiote de aţă şi dantele – piei de şoricei, picături de rouă strălucitoare, frunze nemuritoare şi multe alte lucruri mai puţin plăcute.

Roiben ştia că cele mai fantastice lucruri din încăpere erau

cele care păreau cele mai obişnuite. Războiul de ţesut, care putea să ţească zânele în tapiţerie, legându-le acolo până când termenul era împlinit, nu părea să fie nimic mai mult decât un război de ţesut vechi şi uzat. Fusul arăta ca un fus de tors obişnuit, din lemn neted şi dur, dar el ştia că firul lung şi negru era împletit din păr de om.

Cusătoreasa însăşi era o creatură micuţă cu membre fusiforme, lungi şi bizare. Era îmbrăcată cu o pânză de un negru strălucitor care îi ascundea jumătate de chip şi braţele lungi, în aşa fel încât aproape se târa pe jos. Roiben făcu o plecăciune superficială în timp ce ochii aceia de un negru strălucitor îl priviră.

Muncitoarea îşi şuieră salutul şi se apropie de ei ca să ridice braţele subţiri ale lui Kaye, strângându-le între degetul mare şi arătător ca să le măsoare. Când ochii căprui ai lui Kaye îi întâlniră pe ai lui, Roiben putu observa scânteia de teamă din ei, chiar dacă trupul îi rămânea nemişcat.

— Excelent, spuse Skillywidden cu un glas răguşit. Ce-ţi dau pe ea? Aş putea să-ţi fac o tunică cu miros de flori de măr. Asta ţi-ar aminti de casă, nu?

Kaye tremură.

— Am venit pentru rochie, nu pentru târg, spuse Roiben încercând şi el să-şi controleze un tremurat. Regina ar dori s-o vadă mai bine îmbrăcată pentru că ea este – şi din nou îi fu greu să găsească vorbele potrivite să nu sperie fata – invitată de onoare.

Skillywidden chicoti şi începu să caute prin baloturile ei de material. Ameţeala vrăjită a lui Kaye părea să o împiedice să-şi amintească faptul că această cusătoreasă o speria şi că atingea o bucată de material care îşi schimba culoarea la fiecare atingere.

— Întinde braţele, cloncăni cusătoreasa, aşa ca nişte aripi de pasăre. Aşa.

Kaye ţinu braţele în sus în timp ce vrăjitoarea o acoperea cu material şi şoptea lucruri fără sens. Băbuţa apucă brusc bărbia lui Kaye şi i-o smuci în jos, după care se duse la castroanele ei şi începu să sape prin ele. Roiben nu avea altceva de făcut decât să aştepte.

Florile de măr nu-i mai aminteau lui Roiben de casă, deşi Curtea Benefică era puternic parfumată de ei. Nu, mirosul de

flori de măr îi amintea de o femeie a pădurii, al cărei chip maro era senin ca pământul, în ciuda faptului că era departe de copacul ei. Fusese profetesă, dar refuzase să facă profeţii pentru regina malefică. Lui i se ordonase s-o convingă.

Totuşi, ce-şi amintea el cel mai mult acum erau ultimele ei cuvinte, rostite în timp ce degetele îi zgâriau obrazul, iar seva groasă curgea din multele tăieturi din trupul ei.

„Tu eşti cel care moare”, spusese ea.

○

— Cavalere? spuse Skillywidden, ridicând un ghem de mătase subţire şi albă. E bună asta?

— Trimite rochia în apartamentul meu, spuse Roiben smulgându-se din gândurile lui. Regina doreşte ca fata să fie adusă îmbrăcată la ea în peşteră în seara aceasta.

Skillywidden se uită în sus de la colecţia pe care o asambla, clipi ca o bufniţă, după care mormăi ceva. Roiben se mulţumi cu acest răspuns; nu avea de ce să o grăbească mai mult pe cusătoreasă. Lui Kaye cu siguranţă îi prindea bine orice întârziere.

— Vino, spuse Roiben, iar Kaye îl urmă supusă.

Părea îmbătată de farmece.

Parcurgând din nou drumul prin Palatul Termitelor, Roiben se opri în sfârşit în faţa unei uşi de lemn cu un unicorn grosolan sculptat pe ea. O deschise cu o cheie de argint şi o lăsă pe Kaye să intre prima. O privi cum se opreşte să se uite la cărţile ce acopereau măsuţa joasă, trecându-şi degetele peste volumele cartonate subţiri scrise de Yeats şi de Milton, stăruind asupra unui volum legat în piele şi cu catarame de argint. Era o carte cu cântece vechi, dar nu avea titlul scris pe coperta prăfuită, iar ea nu o deschise să se uite pe pagini. Pe perete se afla aceeaşi tapiserie veche pe care o făcuse bucăţi cândva într-o noapte. Se întrebă dacă nu cumva camera lui avea să i se pară o celulă. Nu avea cum să fie ceea ce se aştepta ea, după toate lucrurile minunate pe care le văzuse peste tot.

Kaye privi tapiseria, analizând ce mai rămăsese din ea.

— E frumoasă. Cine e?

— Regina mea, spuse el.

Voia să se corecteze, dar pur şi simplu nu putu.

— Nu cea a Curţii Malefice? Cealaltă?

Kaye se aşeză pe cuvertura cenuşie de pe patul lui, înclină

capul şi privi portretul. El nu trebui să se uite ca să vadă pictura ce îi înfăţişa părul negru căzând ca o mantie pe rochia de smarald, o rochie frumoasă, dar simplă. Un muritor o ţesuse, un bărbat care, trăgând cu ochiul la regina benefică, îşi petrecuse cât îi mai rămăsese din viaţă ţesându-i imaginea. Murise de foame, sângerând, pătând cu degetele roşii tapiseria. Multă vreme Roiben îl invidiase pentru devotamentul lui desăvârşit.

— Cealaltă, fu el de acord.

— Am citit-o pe asta – arătă Kaye spre *Paradisul Pierdut* – mă rog, o parte din ea.

— *Şi-s măcinate gândurile-i turburi. / De-ngreţoşare şi de bănuială / Şi se învâltorează-n el tot Iadul / În veci purtat în sine şi în juru-i. / Şi neputând scăpa din el cu-n pas / Aşa cum nu putea fugi de sine / Chiar locul dacă şi-l schimba întruna*[8], cită el.

— Era într-una dintre antologiile acelea imense, dar nu am vorbit propriu zis despre ea la oră. Am păstrat cartea după ce m-am lăsat de şcoală – tu ştii ce e liceul?

Vocea îi părea moleşită, dar conversaţia decurgea relativ normal. Chiar dacă vraja stăruia asupra ei, nu părea să o mai copleşească. Roiben îşi permise să vadă semnul acela ca pe unul pozitiv.

— Ştim despre lumea voastră, cel puţin superficial. Zânele solitare ştiu mai multe. Ele sunt cele care stau grămadă pe sub ferestre şi se uită la televizor printre jaluzele. Am văzut un baton de ruj schimbat între nimfe pe o sumă scandaloasă.

— Păcat că nu m-au lăsat să-mi aduc geanta. Le mituiam ca să scap de aici.

Kaye chicoti, întinzându-se de tot pe pat.

Se trase până la tăblia patului, cu blugii negri roşi la glezne acolo unde se întâlneau cu ghetele scofâlcite. Era doar o fată. O fată care nu ar trebui să fie aşa de curajoasă. În jurul încheieturilor, o brăţară de cauciuc îi intra în came, iar modelele şterse de cerneală albastră încă se mai vedeau. Nu avea inele pe degete. Unghiile erau roase din carne. Lucruri pe care el ar fi trebuit să le observe.

Arăta obosită. Roiben ştia atât de puţin despre cum era viaţa

---

[8] John Milton, *Paradisul pierdut*, trad. Aurel Covaci, Biblioteca pentru toţi, Ed. Minerva, București, 1972.

ei înainte ca el să i-o dea peste cap. Îşi aminti încruntându-se de cămaşa ruptă pe care ea o rupsese şi mai tare ca să-i lege rana.

— Cel puţin credem că ştim ceva despre lumea voastră. Totuşi, nu ştiu nici pe departe cât ar trebui să ştiu despre tine.

— Nici eu nu ştiu mare lucru despre lume, spuse Kaye. Ştiu ceva doar despre oraşul acela împuţit în care am crescut şi despre oraşul acela şi mai împuţit în care ne-am mutat după aceea. Nici măcar nu am fost în altă ţară. Mama îşi doreşte să fie o cântăreaţă faimoasă, dar de cele mai multe ori ajunge să se îmbete şi să urle cât de proaste sunt celelalte soliste. Doamne, ce deprimant sună!

Roiben se gândi la ce s-ar întâmpla dacă sacrificiul nu ar avea loc, dacă ar reuşi Kaye să evadeze cumva. Zânele solitare ar fi libere timp de şapte ani. Îşi imagină haosul pe care l-ar instaura lucrul acesta.

Aproape că-i mulţumea.

— Nu cred că am fost chiar vesel nici eu, dragă Kaye.

Ea oftă, zâmbi, după care îşi lăsă capul să cadă pe spate, părul blond ciufulit împrăştiindu-se ca o aură peste pernele lui. Roiben se gândi absent că i-ar plăcea să-i împletească părul aşa cum îl împletise odată pe al surorii lui.

— Am fost o vreme la liceu, continuă ea absentă, şi apoi m-am dezobişnuit. Oamenii cred de obicei că sunt cam ciudată, ceea ce e amuzant deocamdată. Poate amuzantă nu e cuvântul potrivit.

El stătea la capătul patului şi asculta pur şi simplu. Credeam că să fii ciudat e un lucru bun. Nu în sensul defensiv totuşi. Credeam că e ceva ce trebuia cultivat. Mi-am pierdut mult vremea prin baruri, instalând echipamentele, dezinstalându-le, încărcând camionetele, adunând-o pe mama de prin toalete – lucruri pe care alţi copii nu le-au făcut. Şi uneori se întâmplau chestii pur şi simplu, chestii magice pe care nu le puteam controla. Dar totuşi, toate astea, şi mai ales tu… este atât de greu de acceptat că tu eşti cât se poate de real.

Ultima frază o rostise cu o stimă pe care el nu o merita.

Şi totuşi, părea atât de normală. În conversaţie. Ba chiar părea normală, aşezată prea confortabil pe patul unui străin.

— Încă mai vrei să îmi faci pe plac?

Zâmbetul ei fu surprins, puţin nedumerit.

— Bineînţeles că da.

— Ar fi mai bine dacă nu ai face-o, spuse el ezitând, încercând să caute o cale să o scoată din vraja aceea. Nu putea să facă nimic pentru ea dacă era în starea aceasta atunci când ceremonia propriu zisă avea să înceapă.

— Ar fi mai bine dacă te-ai purta conform propriilor dorinţe.

Ea se ridică şi se uită atentă la el.

— Chiar crezi asta? Tu nu vrei să te întorci acasă?

— La Curtea Benefică? Îşi permise să o spună cu glas tare. Preţ de câteva secunde se gândi la ce îl întrebase, după care scutură din cap. Cândva, nu-mi doream nimic mai mult. Acum cred că nu aş mai fi bine-venit printre ei şi nici nu cred că ne-am mai înţelege.

— Nu eşti aşa cum zic toţi că eşti, spuse Kaye, uitându-se la el cu atâta intensitate că el nu-i putu susţinu privirea. Ştiu că nu eşti.

— Nu ştii nimic despre mine, spuse el.

Voia să o pedepsească pentru încrederea pe care o citea pe faţa ei, să i-o anihileze acum, ca să nu fie nevoit mai târziu să-i înfrunte privirea care îl acuza de trădare.

Voia să-i spună că o găsea imposibil de fermecătoare, cel puţin aşa, pe jumătate vrăjită, cu corpul plin de vânătăi şi zgârieturi, fără să aibă habar că nu va mai prinde zorii zilei. Se întrebă ce ar spune ea dacă ar şti lucrul acesta.

În schimb, încercă să schiţeze un zâmbet.

— Permite-mi să-ţi mai explic o dată. La Curtea Malefică există mulţi cărora nu le pasă să verse sânge şi să ucidă pentru a se distra. Dar asta înseamnă mai mult decât un măcel. Nicnevin domneşte peste secrete antice, îngropate în măruntaiele animalelor şi ale mlaştinii. Amurgul ascunde tot atâtea adevăruri ca şi zorii, poate chiar mai multe, de vreme ce sunt percepute cu mai puţină uşurinţă. Nu, nu cred că aş fi bine-venit înapoi, acum că văd toate acestea.

— Dar ei... începu Kaye şi ridică o mână pentru a-şi susţine obiecţia.

— Grupuri micuţe de vietăţi, dintre care zânele fac parte cu siguranţă, au nevoie de duşmani pentru a-şi justifica existenţa.

— Gândeşte-te la îngerii lui Milton. Nu a fost oare Dumnezeul lui înţelept când le-a dat un diavol cu care să se lupte?

Kaye tăcu pentru o clipă.

— Bine, deci tu spui tu că cei benefici trebuie să-i urască pe cei malefici. Dar asta înseamnă că tu crezi că ei nu sunt răi deloc?

— Nu-mi vine în cap nicio insultă atât de puternică încât să se potrivească reginei malefice, dar pot să spun că am văzut şi bunătate în unele părţi din Curte. Mai multă bunătate şi înţelepciune decât m-aş fi putut aştepta vreodată.

— Şi atunci ce adversar are Curtea Malefică?

— Şi din nou, comparaţiile cu diavolii tăi sunt uimitoare. Se luptă cu propria plictiseală. Este o luptă care necesită de cele mai multe ori diversiuni foarte nemiloase.

Kaye tremură.

— Şi tu?

Roiben ridică din umeri. Aproape că uitase cum era să stai pur şi simplu să vorbeşti cu cineva.

— Eu sunt altceva, nici nu aparţin de vreo curte, dar nici solitar nu sunt. Există prea mulţi stăpâni ai sufletului meu.

Kaye se ridică în genunchi şi se întinse ca să-i ia de mână.

— Doar aşa, ca să ştii, eu am încredere în tine.

— Nu ar trebui, spuse el automat.

Cu toate astea, se trezi că nu mai voia să o pedepsească pentru încrederea ei oarbă. În schimb, dorea să fie demn de ea. Voia să fie cavalerul care fusese cândva. Doar pentru o clipă.

O privi cum ia o gură de aer, pregătindu-se poate pentru următorul subiect al conversaţiei. El îşi dădu seama că nu mai putea suporta.

Roiben se aplecă în faţă înainte să se răzgândească şi puse un sărut pe buzele ei uscate. Gura ei se deschise cu un val de respiraţie caldă, iar braţele ei îi mângâiară umerii oprindu-se uşor, aproape ezitant, pe gâtul lui.

Limba lui îi atinse buzele, căutând să scape de fior. Se simţea insuportabil de bine.

„Şi se învâltorează-n el tot Iadul/În veci purtat în sine şi în juru-i. /Şi neputând scăpa din el cu-n pas/Aşa cum nu putea fugi de sine.” Fermecată. Săruta o fată fermecată. Se trase în spate. Kaye părea puţin ameţită şi îşi trecu limba peste buza inferioară, dar nu rosti niciun cuvânt.

Roiben se întrebă ce va crede ea despre toate astea când mintea nu îi va mai fi încătuşată de vrajă. Dar apoi îşi aduse aminte că pentru ea nu mai exista ziua de mâine. Exista numai

prezentul şi, dacă el voia să o sărute, ei bine, nu mai era timp pentru consecinţe.

Kaye se dădu uşor în spate, strângându-şi genunchii la piept.

— Oare asta ar scoate-o din sărite?

Şi, din nou, nu fu nevoie să o întrebe la cine se referea.

— Nu, spuse el frecându-şi faţa cu o mână şi râzând scurt.

— Din contră. Fără îndoială că ar amuza-o.

— Dar pe cealaltă... cealaltă regină?

Roiben închise ochii din reflex ca şi cum i s-ar fi aruncat ceva în faţă. Se întrebă cum de era îndrăgostit de o fată care putea să-I descoase cu un comentariu ciudat, să-I dezechilibreze cu o întrebare inutilă şi serioasă.

— Poţi să mă săruţi dacă vrei, spuse ea încet, direct, înainte ca el să găsească un răspuns. Se părea că vraja se evaporase pentru că ochii ei erau acum limpezi şi luminoşi. Ar trebui pur şi simplu să încetez să-ţi mai pun întrebări idioate, adăugă Kaye.

El se aplecă în faţă, dar apoi se auzi brusc o bătaie în uşă, discretă, dar insistentă. Pentru o clipă nu se mişcă. Voia să-i spună ceva despre ochii ei, să-i pună poate o întrebare mai bună despre farmecele ei sau cel puţin una care să implice un răspuns mai bun. Să-i spună că putea să-l întrebe tot ce voia. Şi voia s-o sărute, voia cu atâta ardoare, că abia reuşi să se ridice în picioare, să meargă la uşă şi s-o deschidă.

Skillywidden găsise pe undeva un soldat care să-i facă livrarea în locul ei. Acesta stătea în prag, puţind a sânge coagulat şi a hoit. Zâmbetul îi dezvălui nişte dinţi ascuţiţi când se uită la fata întinsă în pat.

Roiben smulse haina albă din mâinile lui.

— Sper că e curată.

— Majestatea Sa vrea să ştie dacă ai terminat cu ea.

Rânjetul libidinos de pe chipul soldatului făcea să fie evident cum interpretase cuvintele acelea.

Roiben se umplu de o furie care-l înecă atât de neaşteptat, încât se temea că tremură tot din cauza ei. Trase aer în piept de două ori. Spera ca mesagerul să nu observe. Soldaţii nu ţineau aşa mult la detalii.

— Poţi să-i spui că nu am terminat încă, spuse el schiţând un zâmbet şi o plecăciune, în timp ce închise uşa, dar o să termin în scurt timp.

Când se întoarse spre ea, faţa lui Kaye era inexpresivă.

Roiben înghiţi emoţia pe care o simţea fără să se deranjeze s-o identifice.

— Pune-o pe tine, spuse el aspru, fără să încerce să-şi controleze mânia din voce, lăsând-o să creadă că era direcţionată către ea.

Aruncă rochia către Kaye, pe care o privi cum tresare când mătasea lunecoasă căzu pe marginea patului şi cum se apleacă tăcută să o ridice.

La urma urmei, fata nu avea încredere în el. Foarte bine.

— A venit timpul, spuse el.

10

„Un cuvânt a murit îndată ce a fost rostit se spune.
Eu spun că abia atunci începe să existe pe lume.”

Emily Dickinson, VI.
Un Cuvânt

Corny se scufundă mai adânc în apa caldă şi plină de nămol, când Nephamael intră cu viteză în cameră. Femeia zână care îl tunsese şi-i masase pielea cu ulei termină şi plecă fără ca el să-i ceară acest lucru.

— Te-ai făcut chiar drăguţ, spuse Nephamael, ochii lui galbeni reflectându-se în lumina pâlpâitoare a lumânării.

Corny se mişcă uşor jenat. Uleiul îi făcuse pielea ciudată la atingere, chiar şi sub apă. Îl mânca gâtul acolo unde şuviţe din părul tuns se lipiseră de la ulei.

— Să mă faci pe mine să arăt bine e ca şi cum ai încerca să transformi plumbul în aur, murmură el, sperând că păruse spiritual.

— Ţi-e foame? întrebă Nephamael cu vocea lui puternică.

Corny vru să întrebe de Kaye, dar îi fu atât de greu atunci când cavalerul începu să meargă spre el cu paşi înceţi şi calculaţi.

Corny dădu din cap. Nu avea încredere în vocea lui. Încă nu-i venea să creadă că Nephamael îl adusese aici, scoţându-l din viaţa lui ridicolă şi mizerabilă.

— În ţara aceasta există fructe care au gust mai bun decât toată carnea din lumea ta.

Buzele lui largi se răsuciră într-un rânjet.

— Am voie?

— Sigur, sigur. Nephamael arătă spre o grămadă de haine, îmbracă-te şi am să-ţi arăt.

Corny fu şi recunoscător şi dezamăgit când Nephamael îl lăsă să se îmbrace singur. Trăgând repede pe el tunica albastră de catifea şi pantalonii strâmţi, Corny ignoră că pielea îi era udă leoarcă.

Nephamael aştepta pe hol. Îşi trecu degetele prin părul lui Corny, netezindu-l.

— Sunt sigur că un compliment ar fi nepotrivit.

Cu mâinile acelea pe el, Corny nu putu să dea un răspuns.

— Vino, spuse Nephamael, iar Corny îl urmă.

Ceara lumânărilor se scurgea pe pereţi deasupra lor, imitând stalactitele. De departe se auzeau râsete şi muzică. Merseră prin uşi deschise din iederă argintie până când ajunseră într-o grădină unde mere argintii îngreunau crengile copacilor până aproape de pământ. O alee îngustă din pietre albe şerpuia printre copaci şi înapoi prin grădină. Deasupra livezii, tavanul curbat strălucea ca şi cum ar fi fost zi, iar ei nu s-ar mai fi aflat sub deal. Corny simţea miros de pământ proaspăt săpat, de iarbă cosită şi fructe putrede.

— Haide, spuse Nephamael arătând spre copaci. Mănâncă ce vrei.

Corny nu mai ştia sigur dacă îi era foame. Dar, vrând să fie politicos şi să evite să-l supere pe cavaler, merse şi culese un măr dintr-un copac. Fructul i se rostogoli cu uşurinţă în mână. Coaja argintie era caldă la atingere, ca şi cum ar fi curs sânge pe sub ea.

Corny se uită la Nephamael, care părea să observe cu atenţie o pasăre albă cocoţată pe unul dintre copaci. Corny luă cu grijă o gură de măr.

Avea gust de plenitudine, de dor şi de dorinţe deşarte, aşa că o singură înghiţitură îl lăsă golit. Nephamael zâmbi superior în timp ce-l privea pe Corny lingând fructul zdrobit, devorându-i pulpa, căzând în genunchi şi sugând sâmburele palid.

Câteva dintre Gazde se adunară să-l privească înfulecând, feţe frumoase cu trăsături pline şi ochi ca lacrima se întoarseră spre el ca nişte flori. Râdeau de fapt. Tot ce putea Corny să facă era să mănânce. Abia dacă-l observă pe Nephamael râzând în hohote. O femeie cu antene subţiri şi curbate îi aruncă o prună lovită. Căzu pe jos, iar Corny se aruncă să-i devoreze pulpa cu pământ cu tot. Linse pământul după ce fructul se termină, tânjind după vreo picătură murdară.

Furnici negre se târau pe fructele lipicioase căzute pe jos, iar el le mâncă şi pe acelea, căutând orbit fiecare fărâmă.

După o vreme, Nephamael se apropie şi duse un biscuite la buzele lui Corny. El îl luă fără să stea pe gânduri. Avea gust de

rumeguş, dar totuşi îl înghiţi.

Îl simţi solid în stomac, iar foamea copleşitoare se potoli. Râmase trântit sub un copac, treaz şi conştient. Se uită la mâinile lui murdare, la hainele pătate, la Poporul râzând în hohote şi se îneca încercând să se abţină să nu plângă, ca un copil total neajutorat.

— Gata, gata, spuse Nephamael mângâindu-l pe umăr pe Corny.

Acesta se ridică în picioare cu pumnii încleştaţi.

— Bietul de tine, Corny. Arăţi atât de fragil, încât mă tem că o să-ţi cedeze inima.

Tonul cavalerului sugera amuzament.

Corny simţi că reacţionează la vocea aceea bogată şi suavă, simţi ruşinea şi jena potolindu-se, până când nu le mai dădu importanţă.

— Vino aici, animăluţul meu. Uite în ce hal arăţi.

Nephamael îşi ridică mâna, făcându-i semn să vină la el.

Fu suficientă o privire în ochii aceia galbeni şi Corny se topi pe loc. El păşi în cercul făcut de braţele lui Nephamael, ghemuindu-se la atingerea spinilor.

În seara aceea, chefliii erau mai liniştiţi. Nu mai erau lăutari care să se dueleze şi nici dansuri violente. Nu mai erau grămezi de fructe sau prăjituri cu miere. În schimb, erau şoapte şi râsete domolite. Singura lumină provenea din găurile din cortul de pământ şi de la spiriduşii micuţi care zburau peste adunare.

Lui Kaye îi era greu să gândească. Înainta cu picioarele îngheţate pe pământul bătătorit. Ameţeala provocată de vrajă se ridicase uşor, dar cu cât se simţea mai puţin fermecată, cu atât mai îngrozită era.

Urma să moară. Nu mai conta dacă picioarele îi erau reci.

Cu spatele la ea, Roiben o conducea prin mulţime.

Nu avea să moară, îşi aminti. Era un joc. Numai un joc.

Un deget i se ridică inconştient către gura ciudat de moale şi umflată. Îşi amintea prea bine apăsarea buzelor lui, moliciunea lor, iar apoi îşi aminti expresia feţei lui când se retrăsese – groază, poate, sau dezgust. Kaye scutură din cap să şi-l limpezească, dar nimic nu voia să fie limpede.

Unii dintre cei pe lângă care trecea o priveau cu ochi strălucind de lăcomie, iar ea se întrebă cum aveau zânele solitare să-şi împartă rămăşiţele ei.

Kaye luă o gură mare de aer rece de toamnă şi apoi încă una. Situaţia era departe de a fi amuzantă.

Mâna lui Roiben îi strânse braţul, conducând-o printre creaturi, unele frumoase, altele groteşti. Pământul era ud sub picioarele ei goale, iar ea se concentră asupra acestui lucru, încercând să se liniştească.

Regina stătea în centrul a ceva ce părea să fie un ring de dans mare şi argintiu. Era compus din mai multe părţi – fiecare gravată cu imagini cu elfi şi oameni legaţi – lipite împreună ca un puzzle. În centru, Kaye vedea cu uşurinţă nişte cătuşe decorate ataşate unor lanţuri scurte şi masive. Spre deosebire de bază, cătuşele şi lanţurile erau negreşit din fier. Îi simţea mirosul.

Straturile rochiei negre şi diafane a lui Nicnevin fluturau în bătaia vântului. Cel mai lung strat, trena, era susţinut în trei locuri de slujitori spiriduşi. Gulerul îi era ţeapăn, ridicându-se la ceafă ca o aripă de un negru translucid. Kaye îşi lăsă privirea să poposească pe buclele din cosiţe roşcate adunate pe capul reginei. Voia să evite ochii aceia de un albastru fatal.

Roiben se lăsă într-un genunchi, iar ea nu trebui împinsă de la spate să facă acelaşi lucru.

— Ridicaţi-vă, spuse regina.

Kaye şi Roiben se ridicară.

Regina îi făcu lui Roiben un semn nerăbdător cu mâna să plece. El ezită pentru o clipă, după care se apropie de regină, lăsându-se din nou într-un genunchi.

— Aş da orice pentru eliberarea ei, spuse Roiben atât de încet, încât Kaye fu sigură că numai cei care erau foarte aproape auziseră.

Ţinea capul plecat, iar Kaye nu-şi dădea seama dacă el se uita la podeaua de pământ ori la piciorul încălţat al reginei.

Sinceritatea din vocea lui o sperie. Nu era deloc prudent să spună aşa ceva. Oare credea că trebuie să facă asta pentru a se achita de o datorie pe care îşi imagina că o are faţă de ea? Oare credea că trebuie să facă asta pentru că o sărutase?

Nicnevin îl mângâie pe Roiben pe cap. Vocea ei era la fel de suavă ca a lui, dar ochii îi străluceau de o plăcere fatală. Privea pe lângă el, în întunecimea de dincolo de peşteră.

— Nu eşti încă slujitorul meu în toate? Mai este ceva din tine ce nu e al meu deja?

El îşi ridică privirea şi se uită în ochii albaştri ai reginei Curţii Malefice, iar Kaye vru să strige un avertisment, ceva, dar clipa fu îngheţată şi ea nu putu face nicio mişcare.

— Aş putea să vă ofer în schimb entuziasmul meu, spuse el. Mereu v-aţi plâns că-mi lipseşte.

Buzele reginei se arcuiră slab într-un zâmbet imperceptibil, dar nu părea deloc amuzată.

— Cred că o să refuz. Am descoperit că te plac aşa încăpăţânat.

— Trebuie să fie ceva, insistă Roiben.

Nicnevin îşi duse arătătorul la buzele ei roşii şi bătu uşor. Când vorbi, vocea îi sună suficient de tare încât să se audă în amfiteatrul natural al peşterii din deal.

— Tragedia este atât de captivantă! M-ai înduioşat să mă ofer să te atrag într-un joc. Ce părere ai?

— Sunt recunoscător, Majestatea Ta, spuse Roiben cu capul încă plecat.

Regina îşi întoarse privirea către Kaye.

— Ei bine, copilă, se pare că până la urmă i-ai făcut pe plac cavalerului meu. Răspunde la o ghicitoare şi Curtea Malefică te va dărui lui.

Se auzi un murmur în mulţime.

Kaye dădu din cap, neştiind exact ce anume însemna să fii a cuiva la curtea zânelor.

În vocea reginei se simţi o urmă de amuzament, atunci când vorbi.

— Taie-mă şi plâng lacrimi roşii cum este carnea mea, dar inima mi-e de piatră. Te rog spune, fată muritoare, ce sunt?

„Eşti tu însăţi.” Kaye îşi muşcă buza ca să-şi potolească râsul isteric ce ameninţa să o podidească. Bine – piele roşie, inimă de piatră – ce se potrivea descrierii? Îşi amintea vag o poveste veche despre nişte persoane ale căror inimi se transformaseră în pietre şi apoi reveniseră la normal prin lacrimi, dar nu ştia de unde anume îi venise. Nu, ghicitorile aveau de obicei răspunsuri simple, la mintea cocoşului, formate dintr-un singur cuvânt. Mereu păreau evidente odată ce aflai răspunsul.

Carne. Poate vreun fel de fruct? Şi piatra să fie sâmburele? Oh – o cireaşă. Oare trebuia să fie amuzant?

Kaye îşi muşcă buza. Dacă răspundea corect la ghicitoare, putea să plece de acolo, lucru pe care şi-l dorea cu disperare.

Îşi aruncă ochii de o parte şi de alta a reginei, căutându-i pe Spike sau pe Lutie, dar, chiar dacă se aflau în mulţime, privirea ei fugară nu-i descoperi. Să plece de acolo nu făcea parte din plan. În acel moment nu era sigură dacă îi păsa foarte mult de plan.

Îşi muşcă buza şi mai tare când îşi dădu seama cât de mult se îndepărtase Roiben de ea. Realizaseră Lutie şi Spike că s-ar putea să aibă nevoie de protecţie în timp ce era prizoniera Curţii Malefice? Dacă diversele comentarii pe care le auzise în seara aceea sugerau ceva, atunci Roiben era reţinut – în mod clar un cavaler al Gazdei putea face ce voia cu un prizonier om. Dar, ştiind toate astea, dacă Spike credea că Roiben era un nenorocit, de ce o convinsese să meargă înainte cu planul şi o lăsase în mâinile lui?

Nu, avea să răspundă la întrebare înainte ca lucrurile să scape de sub control. Avea să răspundă la întrebare, să-i spună totul lui Roiben – mai ales cât de râu îi părea – şi nu-i rămânea decât să spere că el va înţelege. Apoi îl va căuta pe Spike şi va obţine nişte răspunsuri adevărate.

— O cireaşă! spuse Kaye cât de hotărâtă putu.

Roiben expiră scoţând un şuierat ascuţit, deşi rămase în genunchi. Kaye se întrebă de cât timp îşi ţinea el respiraţia.

— Majestate, nu puteţi... începu secretarul cu faţa de vulpe, dar regina malefică îl opri cu un gest al mâinii.

— Ridică-te, cavalerul meu. Ai ales bine. Este a ta!

Roiben se ridică şi se întoarse uşor spre Kaye, pe faţa lui citindu-se o uşurare nedisimulată. Kaye întinse mâna către el. Îi va explica totul imediat ce aveau permisiunea să plece. Îl va face să înţeleagă.

— Acum îţi ordon să îţi oferi premiul spre sacrificare pentru Jertfă, spuse regina.

Se auziră râsete din mulţime.

Kaye văzu furia şi ruşinea unindu-se în ceva groaznic. Văzu mâna lui Roiben încleştându-se pe mânerul sabiei sale.

Apoi cavalerul păru că-şi vine în fire şi făcu o plecăciune în faţa reginei sale zâmbind. Întorcându-se către Kaye, îşi apăsă buzele pe gâtul ei, îşi sprijini palmele de şoldurile ei şi şopti, astfel încât numai ea să-l audă.

— Ce-i al tău, dar alţii îl folosesc mai mult decât tine?

Gura lui alunecând pe gâtul ei o făcu pe Kaye să tremure.

Deschise gura să vorbească, dar el dădu din cap, ridicând mâna să-i mângâie obrazul cu degetul mare.

— Gândeşte-te la asta.

Îi dădu drumul şi păşi afectat lângă ceilalţi cavaleri.

Trei siluete îmbrăcate în alb o încătuşară pe Kaye, mâinile lor cu mănuşi grele mânuind cu grijă fierul. Mai întâi îi legară gleznele, apoi încheieturile mâinilor. Cătuşele de fier îi ardeau uşor pielea.

Patru cavaleri ai Curţii Malefice păşiră spre nord, sud, est şi vest. Roiben păşi spre sud, la picioarele ei. Ochii lui nu-i întâlniră pe ai ei.

„Ce-i al tău, dar alţii îl folosesc mai mult decât tine?"

Patru bărbaţi scunzi şi îndesaţi duceau grătare arzând cu foc verde spre cele patru puncte din jurul cercului unde stăteau cavalerii. Bărbaţii micuţi se aşezară în genunchi şi începură să mişte grătarele pe spatele lor ca nişte scăunele vii.

Secretarul cu faţă de vulpe al reginei îşi ridică ambele mâini, după care se făcu linişte deplină în cort. O linişte stranie. Kaye scrută mulţimea în căutarea unui chip cunoscut. I se păru pentru o clipă că-l zăreşte pe Spike, dar apoi nu mai fu sigură. Erau atât de multe creaturi acolo.

Şi mai multe flăcări verzi pâlpâiau la marginile cortului, proiectând umbre bizare.

Undeva, foarte departe de cerc, o singură tobă începu să bată.

Regina malefică începu să vorbească, vocea răsunându-i în tăcerea dimprejur.

— Ne-am adunat în seara aceasta sfântă ca să ne îndeplinim datoria sfântă. În seara aceasta, noi cei care conducem trebuie să îngenunchem.

Ca şi cum ar fi fost aceeaşi fiinţă, Curtea toată se aşeză în genunchi. Numai zânele solitare rămaseră în picioare. Chiar şi regina îngenunche, rochia răsfirându-se ca un lac în jurul ei.

— Noi, Curtea Malefică, păstrătorii secretelor pământului, conducătorii sângelui şi ai oaselor, oferim un sacrificiu voluntar în schimbul supuşeniei voluntare a celor care poposesc pe tărâmurile noastre.

Evident că nu-i păsa nimănui că sacrificiul lor voluntar era în lanţuri, gândi Kaye. Bătaia în surdină a tobei era înnebunitoare. Era un contrast calm cu inima ei, care se zbătea să-i spargă

pieptul.

Regina malefică vorbi din nou.

— Care este sacrificiul pe care-l oferim?

Curtea vorbi ca o singură voce.

— Sânge de muritor. Spirit de muritor. Patimă de muritor.

Kaye îl desluşi în mulţime pe Corny, alb ca varul, lângă Nephamael. Părul lui şaten-deschis fusese tăiat mult mai scurt şi pieptănat spre faţă. Detaliul acesta, dar şi lipsa ochelarilor îl făceau să pară tras la faţă şi vulnerabil. Era îmbrăcat în catifea albastră din cap până-n picioare, împopoţonat de parcă urma să joace teatru iacobin după încheierea ceremoniei de sacrificare.

Nephamael o privea cu ochii lui galbeni implacabili. Spera că avea să facă ceva foarte curând.

Încercă să se elibereze de vraja care-i ascundea adevăratul chip. Însă înfăţişarea ei umană era grea ca un cearşaf ud. Nici măcar nu-şi simţea aripile.

— Ce vrem în schimb? răsună vocea reginei malefice, frumoasă şi îngrozitoare deopotrivă.

Şi din nou Gazda vorbi.

— Obedienţă. Stăpânire. Supunere.

Kaye îşi mută privirea şi întâlni ochii lui Roiben. Era în genunchi, rostind cuvintele ritualului, cu ochii fulgerând în timp ce încerca să comunice cu ea pe calea improbabilă a gesturilor.

„Ce-i al tău, dar alţii îl folosesc mai mult decât tine?”

În mod sigur, era o altă ghicitoare. Ce-i al tău? În lumea ghicitorilor, sunt lucrurile de bază – corpul, creierul, spiritul. Era destul de sigură că le folosise mai mult decât oricine altcineva.

— Întrebăm: înţelegeţi învoiala pe care o oferim?

De data aceasta numai zânele solitare vorbiră, iar vocile lor nu fură atât de bine sincronizate, creând efect de ecou.

— Înţelegem.

Kaye înţelese atunci că Roiben aştepta ca ea să facă ceva. Ghicitoarea se referea la ceva ce ea ştia deja.

Îi privi faţa trasă şi înţelese atât de bine, încât i se tăie respiraţia.

„Ce-i al tău, dar alţii îl folosesc mai mult decât tine?
Numele tău.”

Regina malefică îi întrerupse concentrarea. Părea să

vorbească în ton cu toba distantă.

— Acceptaţi această muritoare drept sacrificiu?

— Acceptăm.

Kaye privi panicată în jur. La ce naiba voia el ca ea să-i folosească numele? Cortul era imens şi plin. El chiar crezuse că putea să o scoată cumva de acolo?

— Şi astfel vă legaţi de noi?

Zânele solitare răspunseră la unison.

— Ne legăm.

Kaye nu se putu abţine să nu tragă cu disperare de lanţuri. Panica se răspândea în ea ca un lichid, îngheţându-i sângele în vene.

— Care sunt condiţiile servitudinii voastre?

Era aproape dimineaţă. Kaye văzu strălucirea roşie de după flăcările verzi.

— Suntem legaţi de voi timp de şapte ani.

Regina îşi ridică pumnalul.

— Să pecetluim învoiala cu sânge.

Nu venea nimeni să o salveze. Kaye trase tare de lanţuri, aruncându-se cu toată puterea în ele, dar erau strânse, iar vârful palmei ei nu se putea strecura printre ele. O ardeau şi mai tare în timp ce se mişca. Regina malefică părea surprinsă. Kaye realiză vag că tăcerea şi calmul ei trebuie să o fi făcut să pară încă sub influenţa vrăjii.

Se chinui să-şi controleze panica atât cât să poată gândi.

Trebuia să-i folosească numele. Habar nu avea ce să-i ordone să facă.

„Un ordin anume… salvează-mă… opreşte-i… scoate-mă de aici?”

Roiben se uita la ea.

Ce se aştepta Roiben să facă ea? Nu avea nicio logică dar nu mai era vreme de gândire.

— Rath Roiben Rye. Vocea îi era înceată, cuvintele împleticindu-se între ele din cauza panicii. Îşi dădu seama ce făcea, iar gâtul aproape i se închise. Taie-mi legăturile!

Roiben îşi scoase sabia subţire de-un deget, iar Curtea Malefică clocoti de zgomot. Cavalerul ezită un moment, apoi zâmbi. Era un zâmbet întunecat, oribil, cea mai teribilă expresie pe care o văzuse Kaye vreodată.

Cei trei cavaleri se năpustiră asupra lui înainte ca el să

ajungă în cerc. Sabia grea a cavalerului verde se izbi de a lui Roiben în aceeaşi clipă în care un cavaler în haine roşii îl atacă din spate. Se răsuci, mai repede decât Kaye şi-ar fi închipuit, şi tăişul lui brăzdă faţa cavalerului roşu. Elful îl ţintui cu privirea clătinându-se, în timp ce sabia lui zăngănea în interiorul cercului.

Roiben încercă să pareze o lovitură de la al treilea cavaler, o femeie ce mânuia un topor, dar fu prea târziu. Lama se înfipse în umărul lui drept până la os.

Roiben se clătină în spate, icnind de durere, iar sabia îi atârna în mâna dreaptă, vârful târându-i-se de-a lungul cercului de metal. Se ridică la timp ca să-l înjunghie pe cavalerul verde în piept, în vreme ce acesta se pregătea să sară asupra lui. Cavalerul căzu pe-o parte, complet nemişcat. Avea o singură gaură în armură, dar din ea curgea un şuvoi de sânge.

Roiben şi femeia cavaler se încercuiră unul pe altul, schimbând lovituri de probă. Armele lor nu era potrivite pentru acest tip de confruntare, sabia lui fiind prea subţire, iar toporul ei prea încet, dar cei doi combatanţi erau suficient de periculoşi pentru a compensa. Ea făcu o fandare, legănând toporul mai degrabă spre braţul lui decât spre corp, sperând să-l prindă cu garda jos. El păşi lateral, evitându-i lovitura, dar ratând-o pe ea cu o fluturare largă a lamei sale.

Alţi soldaţi ai Curţii Malefice veneau val-vârtej, prea mulţi ca să-i poată Kaye număra – troli şi hobiţi, şi spiriduşi. Regina stătea nemişcată, cu buzele strânse într-o linie subţire.

Kaye trase de lanţuri, arcuindu-şi tare spatele. Niciunul nu cedă.

Pe umărul lui Roiben, sângele începea să se închege într-o pată întunecată. Chiar dacă reuşise să o îngenuncheze pe femeie, mai erau alţi zece oponenţi care-l înconjurau. Urmă un moment vag de parări şi fandări, corpul învârtindu-i-se să taie o mână cu gheare, să spintece un pântec neprotejat.

Şi tot mai veneau.

Kaye îşi întoarse capul cât putu şi-şi lovi mâinile, încercând în van să le ungă suficient de tare cât să le poată scoată din cătuşe, murmurând:

— Nu, nu, nu!

Regina ţipa acum, dar Kaye nu-i desluşea cuvintele din cauza ciocnirilor săbiilor şi a strigătelor privitorilor.

O figură micuţă alunecă lângă Kaye, pe metal. Spike zgâria cătuşele de la mâini cu un briceag.

— E foarte rău, spuse omuleţul. Oh, Kaye, a mers totul foarte rău!

— O să moară! ţipă ea. Apoi îi trecu prin cap ce putea să facă. Strigă cât de tare putu:

— Rath Roiben Rye, fugi!

Regina malefică se îndreptă val-vârtej spre ea. Buzele i se mişcară formând cuvinte, dar Kaye nu le putea auzi.

Roiben mai măcelări un oponent, stând cu spatele la Kaye. Nu era sigură dacă el măcar auzise ordinul. Poate nu reuşise să fugă mai departe.

— Grăbeşte-te, Spike, spuse Kaye, străduindu-se să se abţină să fie un animal sălbatic captiv care se zbătea, lucru care i-ar fi slăbit şansele lui Spike să spargă încuietoarea.

Fruntea omuleţului era încreţită de concentrare, iar degetele îi ardeau acolo unde atingeau fierul. Brusc fu izbit la o parte de nişte mâini invizibile.

— Poate ţie ţi se pare amuzant, dar mie mi se pare plictisitor!

Regina Curţii Malefice puse un picior încălţat pe gâtul lui Kaye. Ea tuşi, presiunea tăindu-i respiraţia, ameninţând să-i crape gâtul.

Apoi presiunea dispăru, iar regina căzu. Picături mici de sânge plouară peste obrazul lui Kaye înainte ca trupul să se prăbuşească lângă al ei. Se auzi un sfârâit dezgustător când obrazul reginei căzu pe fier. Era moartă.

Roiben se uită la ea, dar ochii lui erau fără ţintă şi sălbatici. Avea sânge la gură, dar Kaye nu crezu că era al lui. Cavalerul ridică sabia, iar ea abia avu timp să ţipe înainte ca arma să izbească lanţurile care-i ţineau gleznele captive, lovind metalul atât de tare, încât ecoul răsună în toată peştera.

Spike se târa aproape de ea din nou, împungând trupul nemişcat al reginei malefice, mormăind de unul singur. Se făcu linişte.

Un susur brusc se auzi în aerul din jurul lui Kaye. Simţea vraja învârtindu-se peste ea, făcând cătuşele de fier ce încă îi prindeau încheieturile şi gleznele să ardă insuportabil. Pielea îi era brusc prea strâmtă, prea fierbinte şi se jupuia ca atunci pe gazon, numai că de data asta nu la fel de blând. Aripile i se eliberară din carnea subţire care le unea chiar când Roiben izbi

sabia de lanţul ce-i încătuşa mâna dreaptă.

Cu ochii măriţi făcu un pas în spate. Era atât de şocat, încât nu fu atent să pareze lovitura unui spiriduş ce fugea spre el. Se întoarse, aproape prea târziu, iar lama mică şi curbată a spiriduşului îi tăie coapsa.

Fără protecţia chipului omenesc, fierul îi ardea lui Kaye încheieturile şi gleznele ca fierul înroşit. Urlă de durere, străduindu-se să înlăture lanţurile, chinuindu-se să iasă de sub greutatea corpului reginei.

Spike părea să-şi revină suficient cât să se ocupe din nou de ea, iar de data aceasta reuşi să deschidă ultima încuietoare care mai era ataşată de lanţ. Pielea lui Kaye era plină de băşici acolo unde o atinse fierul.

— Trebuie să plecăm! Mişcă-te! o trăgea Spike de mână, cu faţa albă de spaimă.

În jur izbucnise haosul. Nu-şi dădea seama care dintre creaturile ce se luptau, alergau sau se ascundeau era duşman, sau dacă avea vreun prieten acolo în afară de hobitul care o grăbea să se ridice în picioare. Şi în afară de Roiben, a cărui sabie se învârtea în arc, luptând împotriva unei suliţe mânuite cu îndemânare de o creatură cu picăţele şi ochi aurii strălucitori.

Din umăr sângele curgea pe braţul drept în jos, spre picior. Mişcările îi erau ţepene; Kaye îşi dădea seama.

Încercă să se ridice, ignorând durerea provocată de fier.

— Nu-l putem lăsa aici.

O rafală de conuri de pin zbură deasupra lor, arzând acolo unde cădeau.

— Oh, şi încă cum, spuse Spike, trăgând-o cu forţe proaspete. Să sperăm că nu se va răzbuna pe tine pentru că i-ai folosit numele aşa.

— Nu, tu nu înţelegi, spuse ea, dar ştia că de fapt ea era cea care nu înţelegea. Ea era cea care încercase să se prefacă. Roiben ştiuse tot timpul că îşi punea viaţa în mâinile ei.

„Idiotule!”, ar fi vrut ea să ţipe.

— Rath Roiben Rye, îţi ordon să ieşi dracului de-aici cu mine şi Spike, chiar acum!

Ţipă cât o ţinu gura, sigură că era suficient de aproape încât el să o audă de data asta.

Roiben se întoarse, ochii strălucindu-i de turbare. Păru că-şi

transferă mânia în sabie, pentru că următoarea lovitură spintecă gâtul unui elf cu ochi aurii.

Kaye se clătina pe picioare, încercând să nu cadă grămadă.

Gleznele şi încheieturile îi ardeau; nu reuşea să scape de gustul şi de mirosul de fier.

Apoi Roiben o trase prin mulţime cu o mână udă de sânge, începură să fugă, cu Spike în spatele lor, alergând şi el.

Când ieşiră din cort, o siluetă se propti în faţa lor, dar fu doborâtă înainte ca ea să observe mai mult decât o chestie ciudat de înaltă şi de un gri şters.

Ajunseră apoi în cimitir, alergând pe cărarea pavată cu cuarţ, pe lângă indicatoare de morminte cu flori de plastic, cutii de suc boţite, călcând pe mucuri de ţigară şi toate păreau a fi talismane care ar putea ţine monştrii la distanţă.

Până când îşi dădu seama că era şi ea unul dintre monştri.

11

„— Dar de eşti tu duşmanul meu, trebuie să-ntreb.
— O, lasă asta, dragul meu,
Ce rost mai are, dacă-n noi e numai foc?”

Yeats,
Masca

Kaye intră pe alee, iar maşina mamei ei îi părea familiară şi ciudată în acelaşi timp, ca şi cum făcea parte dintr-un desen pe care I-ar fi putut întoarce brusc pe o parte şi ar fi descoperit că era plat. Uşa de la veranda din spate părea a fi poarta dintre două lumi şi, chiar şi aşa aproape cum era, Kaye nu era sigură dacă îi va fi permis să păşească dincolo de bucătărie.

Nu se simţea atât obosită, cât amorţită.

Roiben se sprijini de un ulm şi închise ochii, cu sabia în teacă atârnându-i slobodă dintr-o mână. Corpul îi tremura uşor şi, pe lângă lucrurile familiare, sângele care îi uda braţul şi coapsa părea înspăimântător.

Chiar în acel moment, Lutie se năpusti din unul dintre copaci şi o înconjură pe Kaye de două ori înainte să aterizeze pe umărul ei şi să bâjbâie să o sărute pe pielea udă de pe gât. Kaye fu surprinsă şi se feri de atingerea ei neaşteptată.

— M-ai speriat, m-ai speriat, prostuţo, m-ai speriat, speriat, speriat! repetă Lutie încă lipită de gâtul ei.

— Şi tu pe mine, spuse Kaye, lipindu-şi mâna de trupul ei minuscul.

— Vor fi vreo douăzeci de cântece despre tine până la căderea serii, spuse Spike cu ochii lucind de mândrie.

— Ar fi fost de două ori mai multe dacă aş fi murit, cum plănuiseşi, nu-i aşa?

Spike căscă ochii.

— Niciodată nu am...

Kaye îşi muşcă buza, încercând să nu dea drumul şuvoiului de acuzaţii care-i veni în minte.

— Dacă Nephamael urma să-mi schimbe chipul, avea să facă

asta abia după ce aş fi murit!

— Dă-mi voie să plec, spiriduşo, spuse Roiben. Ochii lui aveau o profunzime care o făcea să simtă fluturi în stomac. Am fost nesăbuit. Nu-ţi port pică nici ţie, nici alor tăi, dar nebunia asta se termină acum.

— Nu am plănuit să fac asta... cu numele tău. Nu am avut intenţia să-l folosesc vreodată.

Kaye întinse mâna ca să-i atingă mâneca.

Efectul fu instantaneu. Roiben o prinse de mână, răsucindu-i-o cu violenţă. Lutie ţipă, sărind de pe umărul lui Kaye.

În vocea lui nu era nici furie, nici sarcasm, nici patimă. Doar o profunzime ciudată, ca aceea din ochii lui.

— Dacă vrei să-ţi suport atingerea, trebuie să-mi ordoni să fac asta.

Apoi îi dădu repede drumul la mână, ca şi cum ar fi fost făcută din fier. Kaye tremura, îi era prea teamă să plângă şi era prea tristă ca să poată vorbi.

Spike se uită la ea cu ochii mari, ca şi cum ar fi avut de-a face cu un nebun.

— Păi atunci, Kaye, spune-i că poate să plece. A spus că nu ne va purta pică – e o ofertă generoasă.

— Nu! spuse ea, mai tare decât intenţionase.

Toţi se uitară la ea miraţi, iar privirea lui Roiben se întunecă.

Trebuia să-i explice. Se întoarse către el, având grijă să nu-l atingă.

— Vino înăuntru. Poţi să îţi cureţi rănile acolo. Vreau doar să-ţi explic. Poţi să pleci diseară.

Ochii lui nu mai erau indiferenţi; ardeau de furie. Pentru o clipă, Kaye avu senzaţia că o va ucide înainte să-i poată rosti numele. Apoi se gândi că putea pur şi simplu să plece şi s-o provoace să-l oprească. Dar el nu făcu niciuna, nici alta.

— Cum porunceşti, stăpâna mea. Cuvintele îi alunecară de pe limbă şi o înjunghiară mai mult decât ar fi crezut Kaye că pot nişte cuvinte. Aş prefera să nu mai afle nimeni numele meu.

Spike se uită la cavalerul malefic şi clipi, fără să se oprească din tremurat. Lutie se uita la ei din scorbura ulmului.

— Vrăjitoarea Scaieţilor trebuie să ştie ce s-a întâmplat în seara aceasta, spuse Spike încet.

— Puteţi pleca, zise Kaye. Vorbim despre asta mai târziu.

Scoase cheia de rezervă de sub o sticlă prăfuită de înălbitor

şi deschise uşa cât de încet putu. În casă era linişte.

Roiben o urmă pe Kaye în bucătărie, apoi închise uşa cu grijă şi umplu un pahar murdar cu apă de la robinet. Imaginea era atât de caraghioasă, încât Kaye nu se putu abţine să nu se oprească să se uite la el. Cavalerul bău, dându-şi capul pe spate în aşa fel încât mărul lui Adam îi ieşi în evidenţă. Probabil că o văzu holbându-se; când termină de băut toată apa, se uită în direcţia ei.

— Iartă-mă, spuse el.

— Nu, te rog. Fac o cafea. Uite, baia e acolo.

Îi făcu semn.

— Ai nişte sare? întrebă el.

— Sare?

— Pentru piciorul meu. Nu ştiu în schimb ce se poate face cu braţul.

— Aa! Scotoci prin sertarul cu condimente al bunicii sale şi scoase o cutie cu sare Morton. Nu ar fi mai bun iodul sau ceva de genul ăsta?

El scutură ursuz din cap şi se îndreptă spre baie.

Se întoarse câteva minute mai târziu, părând ceva mai uman de data asta. Părul îi era mai mult alb decât argintiu, şi nu mai părea atât de tras la faţă. Se dezbrăcase de cămaşă, iar Kaye fu extrem de tulburată să vadă cicatricele de pe pieptul lui. Găsise probabil o bucată de tifon, pentru că una dintre coapse îi părea pansată pe sub cracul pantalonilor.

Kaye turnă cafeaua în două căni; îi tremurau mâinile. Puse o linguriţă de zahăr într-una din căni, apoi se uită întrebătoare la Roiben. El dădu din cap, şi mai dădu încă o dată din cap când îi oferi lapte.

— Când te-am cunoscut prima dată nu ştiam că sunt spiriduş, spuse ea.

El ridică o sprânceană.

— Dar bănuiesc că ştiai că nu eşti om când m-ai şantajat să te sărut.

Kaye îşi simţi faţa roşind cu putere. Dădu aprobator din cap.

— Întrebarea este, bineînţeles, dacă m-ai salvat în pădure ca să te recompensez cu numele meu.

Kaye se bâlbâi, iar sentimentul de greaţă din stomac se intensifică. Dacă asta credea el cu adevărat, nici nu era de mirare că era furios.

— Nu aveam de unde să ştiu ce urma să-mi oferi. N-am vrut decât să te scot din sărite la restaurant... şi... ştiam că elfilor nu le place să-şi spună numele.

— Într-o zi, cineva o să reteze limba aia ascuţită a ta chiar de la rădăcină! spuse el.

Kaye îşi muşcă buza de jos. La ce se aştepta – la vreo declaraţie de dragoste pornită de la un sărut pe care nici măcar nu-l dăduse din suflet?

Privi cana aburindă din faţa ei. Era sigură că dacă lua o înghiţitură, o vomita.

Avea nevoie de o ţigară. Jacheta lui Ellen era agăţată de spătarul scaunului iar ea căută prin ea după o ţigară şi o brichetă. O aprinse, în ciuda privirii surprinse a lui Roiben, şi trase un fum profund.

Fumul îi arse plămânii ca focul. Se trezi deodată în genunchi pe linoleum, înecându-se, în timp ce ţigara ardea porţiunea de plastic acolo unde căzuse.

Roiben stinse ţigara cu călcâiul şi se aplecă în faţă.

— Ce tot faci?

— Am vrut să fumez, spuse ea, aşezată pe podea.

În ochi îi apărură lacrimi. Părea stupid că tocmai asta avea să o pornească, dar începu să plângă în hohote, venindu-i mai degrabă să vomite aşa, cu stomacul gol, decât să plângă.

— E otravă curată, spuse el, nevenindu-i să creadă. Ţigările îi omoară până şi pe locuitorii din lumea de fier.

— Ştiu. Îşi apăsă faţa de genunchi, ştergându-şi obrajii de rochia de zână, dorindu-şi să-l fi lăsat să plece.

— Eşti obosită, spuse el cu un oftat lung care ar fi putut semnifica enervare. Unde dormi? Ai face bine să-ţi iei chipul de om totuşi.

Faţa îi era impasibilă, lipsită de orice emoţie.

Kaye îşi şterse lacrimile de pe obraz şi dădu din cap.

— Tu nu eşti obosit?

— Sunt mort de oboseală.

Nu zâmbea, dar pe chipul lui se citi puţină relaxare.

Merseră în linişte la etaj. Noile ei simţuri o zăpăceau. Auzea sforăitul şuierat al mamei ei şi respiraţia mai uşoară, înăbuşită a bunicii. În capul scărilor simţi mirosul de rumeguş şi excremente de la hamsterii ei, mirosul de săpun şi de deodorant din baie, simţea chiar şi stratul gros de praf uleios

ce acoperea mobila din casă. Într-un fel sau altul, fiecare miros era mai viu şi mai pronunţat decât îşi amintea ea să fi fost.

„Ignoră-le”, îşi spuse; lucrurile fuseseră la fel şi data trecută când avusese chipul schimbat. Era doar un avantaj care compensa pentru faptul că nu putea atinge jumătate dintre chestiile de metal din casă, iar un fum de ţigară o adusese aproape în stare de leşin.

Intrară în dormitor, iar Kaye învârti cheia de modă veche să încuie uşa. În niciun caz nu avea cum să-i explice bunicii ei prezenţa lui Roiben, cu sau fără chip uman.

— Ei bine, eu am văzut camera ta, spuse ea. Acum ai şi tu ocazia s-o vezi pe a mea.

Roiben îşi croi cu greu drum prin dezordine pentru a se aşeza pe salteaua de pe jos. Kaye săpă prin sacii de gunoi şi găsi o cuvertură de un verde-mucegai găurită de la arsurile de ţigară. Cea roz în care dormea de obicei era deja mototolită pe saltea, iar ea spera că nu mirosea prea tare a transpiraţie.

Roiben îşi scoase ghetele, uitându-se prin cameră. Ea văzu cum el studiază mai întâi cuşca hamsterilor, apoi mormanele de haine, cărţi şi reviste de pe podea.

— E cam mizerie, presupun.

Kaye se aşeză pe lada patului ei alb.

Îl privi cum se întindea pe salteaua ei, fascinată de felul în care muşchii lui compacţi i se mişcau pe sub piele. Părea periculos, chiar şi aşa obosit, bandajat şi învelit în cuvertura ei roz.

— Ce-ai făcut cu ea?

— Poftim?

Cu fata a cărei cameră este aceasta – ce ai făcut cu ea?

— Ia mai du-te dracului! spuse ea atât de supărată, încât nu-i păsă pentru o clipă că îi ceruse să rămână cu ea pentru a-l împăca.

— Crezi că mă încred eu în lacrimile unei spiriduşe? întrebă el, întorcându-se ca să-şi ascundă chipul de ea.

Înjurături nerostite i se agăţau de limbă ca scaieţii, rănindu-i gâtul în încercarea de a le înghiţi. Erau amândoi obosiţi. Avea noroc – încă mai vorbea cu ea.

Aşa obosită cum era, nu putea să doarmă. În schimb se uita la el, cum se foia şi se răsucea, mototolind păturile în jurul lui.

Nu-i păruse niciodată atât de real ca în acel moment, cu

părul moale şi ciufulit, cu un picior gol atârnând la marginea saltelei, poposind peste o carte de la bibliotecă pe care intenţionase mereu s-o returneze.

Dar nu voia să se gândească la el ca şi cum ar fi fost real. Nu voia să se gândească la el deloc.

○

Iar apoi cineva o scutură să se trezească. Clipi în întunecimea neobişnuită a umbrelor nedesluşite. Roiben stătea lângă ea pe rama patului şi o apucase cu mâinile atât de puternic, încât era sigură că urma să se învineţească.

— Spune-mi ce-ai vrut să-mi spui, Kaye! ceru el cu ochii strălucitori.

Kaye încercă să se trezească. Nimic din ceea ce tocmai se întâmpla nu avea sens şi cu siguranţă nici suferinţa atât de limpede ce se citea pe faţa lui.

— Voiai să-mi spui că eşti un spiriduş, insistă el. Nu mai era timp.

Ea dădu din cap, încă buimacă de somn. El părea imens; întreaga cameră era învăluită de prezenţa lui, aşa că lui Kaye îi era imposibil să se uite în altă parte decât în ochii lui.

— Spune-mi, zise el, dându-i părul de pe faţă cu o mângâiere aspră.

— Nu am avut niciodată intenţia să... am vrut să... se bâlbâi ea moleşită, fără să reuşească să pună cuvintele în ordine.

Mâinile lui se opriră. De data aceasta, tonul vocii lui era mai scăzut.

— Fă-mă să te cred.

— Nu pot, spuse ea. Trebuia să se concentreze, să găsească răspunsul care să îndrepte lucrurile. Ştii că nu pot.

— Culcă-te la loc, Kaye, spuse el uşor, de data asta fără să o atingă, având mâinile strânse în pumni pe genunchi.

Kaye se sprijini pe coate, realizând vag că trebuia să-l oprească înainte să se ridice din pat.

— Lasă-mă să-ţi arăt, spuse ea aplecându-se să-şi lipească buzele de ale lui.

Buzele lui se desfăcură fără ca el să opună vreun pic de rezistenţă, lăsând-o să-l sărute ca şi cum ar fi putut gusta adevărul de pe limba ei.

După o clipă, se retrase delicat din sărutul ei.

— Nu la asta m-am referit, spuse el schiţând un zâmbet

melancolic.

Kaye se lăsă să cadă pe pernă, cu obrajii îmbujoraţi. Somnul îi fugise, iar acum era şocată de gestul ei.

Roiben alunecă de pe pat şi se aşeză pe podea. Nu se uita la ea, ci la lumina argintie care se vedea de sub jaluzelele de plastic murdare.

Kaye se rostogoli pe-o parte, să-i vadă chipul. Degetele ei sfărâmau nervos o bucăţică de ceară de pe cuvertură.

— Am răspuns la ghicitoare. Am crezut că o să mă lase să plec şi totuşi am răspuns.

El se uită la ea brusc, uluit.

— Chiar ai făcut-o. De ce?

Kaye încercă să-i explice. El o asculta, cel puţin pentru moment. Avu grijă să-şi menţină vocea perfect la acelaşi nivel, perfect sinceră.

Pentru că nu trebuia să meargă aşa cum a mers. Nu m-am gândit niciodată să mă folosesc de tine aşa... Tu nu trebuia să...

— Bucură-te că am făcut-o, spuse el cu blândeţe. Întinse mâna şi o mângâie pe obraz. E ciudat să te văd aşa.

Ea tremură.

— Cum aşa?

— Verde, spuse el, ochii fiindu-i ca ceaţa, ca fumul, ca toate lucrurile imateriale.

Kaye se pierdu când îl privi în ochi. Era prea frumos. Ca o vrajă.

Vocea îi era deosebit de dulce când vorbi din nou.

— Am avut patima să ucid, Kaye.

Nu-şi dădea seama dacă ceea ce tocmai spusese fusese o rugăciune pentru trecut sau o pledoarie pentru viitor.

Kaye se întinse pe saltea şi îşi trase cuvertura pe umeri, privind pânzele de păianjen legănându-se cu fiecare curent de aer ce se strecura printre crăpăturile ferestrei vechi. Cuvintele îi răsunau pe marginile gândurilor, vorbe pe care le auzise, dar nu le înţelesese. Văzuse cicatricele care îi traversau pieptul, zeci de semne, fâşii palide şi albe de piele mărginite cu roz.

Îşi imagină Curtea Malefică aşa cum o văzuse în noaptea în care se strecurase înăuntru cu Corny, cu excepţia faptului că acum se uitau toţi la noua lor jucărie, un cavaler benefic cu păr argintiu şi ochi atât de frumoşi.

— Roiben? şopti ea în camera tăcută. Mai eşti treaz?

Dar, chiar dacă era, nu-i răspunse.

○

O bătaie în uşă o trezi.

— Kaye, trebuie să te trezeşti.

Vocea mamei ei suna forţată.

Kaye mormăi. Se întinse cu greu din poziţia inconfortabilă din patul micuţ, simţind urma fiecărui arc de metal de-a lungul spatelui ei.

Bătaia nu se opri.

— Mă omoară bunică-ta dacă te mai las să lipseşti o zi de la şcoală.

Kaye se ridică din pat clătinându-se, împiedicându-se de Roiben, şi întoarse cheia în încuietoare.

Roiben se ridică, cu ochii lipiţi de somn.

— Chipul, spuse el răguşit.

— La naiba!

Aproape că deschisese uşa cu aripile acelea mari ataşate de spatele ei şi având culoarea verde.

Se concentra pentru o clipă, atrăgând energie prin mâinile ei, simţindu-i zăngănitul în degete. Se concentra asupra trăsăturilor ei, asupra ochilor, pielii, părului, aripilor. Încheieturile şi gleznele erau încă iritate, iar Kaye avu grijă să se folosească de vrajă pentru a acoperi decolorarea pielii acolo unde fusese arsă de fier.

Apoi deschise uşa.

Ellen se uită la ea, după care se uită în spatele ei, la Roiben.

— Kaye...

— E Halloween, mamă, spuse Kaye, piţigăindu-şi vocea într-un miorlăit.

— El cine-i?

— Robin. Ne-am făcut prea varză să mai putem conduce undeva. Nu te uita aşa la mine – nici măcar nu am dormit în acelaşi pat.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Roiben ameţit.

În contextul acela, tonul lui formal suna a beţie, iar Kaye simţi un chef copleşitor să chicotească.

Ellen ridică din sprâncene.

— Bine, dormiţi să vă reveniţi. Dar să nu vă faceţi un obicei din asta, spuse ea într-un final. Şi dacă vreunul din voi varsă, să facă bine să cureţe după aceea.

— Bine, căscă Kaye, închizând uşa. Având în vedere cantitatea totală de vomă pe care o curăţase pe parcursul a şaisprezece ani – majoritatea aparţinând mamei sale – lui Kaye i se păru un comentariu destul de nedrept, dar era prea obosită să se insiste asupra acestui fapt.

Câteva clipe mai târziu, Kaye era din nou ghemuită pe pat, adormind la loc cu uşurinţă.

○

A treia oară când Kaye se trezi, afară era întuneric. Se întinse leneşă, în timp ce stomacul ei se strânse în ghem. Se întinse după lampa de la capătul mesei şi o aprinse, inundând camera cu o lumină galbenă, palidă.

Roiben dispăruse.

Cuvertura roz era mototolită la marginea saltelei, cu două perne lângă ea. Cearşaful care acoperea salteaua era tras la o parte, ca şi cum el ar fi dormit neliniştit. Nu era niciun indiciu despre locul în care plecase; nu era niciun semn de la revedere.

Îl rugase să stea doar pe timp de zi. După lăsarea întunericului fusese liber să plece.

Îşi scoase în grabă pe cap rochia de elf, o aruncă pe jos pe lângă celelalte rufe şi apucă primele haine care-i veniră la mână – un tricou alb simplu şi pantaloni în carouri cu fermoare pe părţi, îşi despleti părul şi-l descâlci cu dificultate cu mâna. Trebuia să-l găsească... Avea să-l găsească, cu siguranţă...

Kaye se opri cu una din mâini încă în păr. El nu voia ca ea să-l găsească. Dacă ar fi vrut să mai aibă de-a face cu ea ar fi putut măcar să-şi ia la revedere. Ea îşi ceruse iertare, iar el o ascultase. Ba chiar o şi iertase într-un fel. Cam asta fusese. Nu mai avea niciun motiv să se ducă după el, în cazul în care nu se punea la socoteală atingerea delicată a mâinii lui pe obrazul ei sau acceptarea blândă a unui alt sărut. Şi oricum, cât valorau lucrurile acelea? Mai puţin decât nimic.

Dar când coborî scările, Roiben era acolo, chiar acolo, aşezat pe canapeaua înflorată a bunicii ei, iar Ellen stătea lângă el. Mama lui Kaye era îmbrăcată cu o rochie roşie, iar din părul său ieşeau în evidenţă două corniţe de diavol cu paiete.

Kaye se opri în capul scărilor, şocată. Era o scenă pe cât de imposibilă, pe atât de firească. Televizorul era deschis, iar lumina albastră ce pâlpâia de la el îi accentua trăsăturile lui Roiben în aşa fel încât ea nu-şi dădu seama dacă el încă îşi

purta chipul vrăjit.

Înmuia bucăţele de pâine albă şi simplă în mierea de albine dintr-un borcan, luând porţiuni mari şi groase din lichidul gălbui pe care le arunca apoi în gură şi le mânca.

— Mulţumesc, spuse el. E foarte bun.

Mama lui Kaye râse de politeţea lui.

— Nu ştiu cum poţi mânca chestia aia. Câh. Ellen se strâmbă. E prea dulce.

— E perfect!

Rânji şi-şi linse degetele. Zâmbetul lui era atât de sincer şi atât de nedisimulat, încât părea nelalocul lui pe faţa lui. Kaye se întrebă dacă aşa arăta înainte să facă parte din Curtea Malefică.

— Eşti un tânăr ciudat, spuse Ellen, lucru care îl făcu să zâmbească şi mai larg.

Kaye se întrebă dacă el râdea de glumă sau de faptul că era atât de adevărat.

Mai coborî câţiva paşi, iar Ellen se uită în sus. Şi Roiben se întoarse către ea, dar Kaye nu reuşi să citească nimic în ochii aceia cenuşii.

— Neaţa, spuse Roiben, iar vocea îi era la fel de caldă şi lentă ca mierea pe care o mânca.

— Tot ca naiba arăţi, puştoaico, spuse mama ei! Bea nişte apă şi ia o aspirină. Băutura te deshidratează.

Kaye se strâmbă şi coborî şi restul scărilor.

La televizor, un Batman animat îl urmărea pe Joker printr-un hambar vechi şi înfricoşător. Îi aminti de clădirea veche cu carusel.

— Vă uitaţi la desene animate?

— Încep ştirile în zece minute. Vreau să văd vremea. Mă duc la New York la paradă. O, draga mea, când m-am întâlnit ieri cu Liz i-am spus ce mai faci şi chestii de genul ăsta. A spus că are ceva pentru tine.

— Te-ai întâlnit cu Liz? Credeam că eşti supărată pe ea.

— Ei... Cele rele să se spele.

Ellen era mereu mai fericită când făcea parte dintr-o trupă.

— Deci mi-a trimis un album?

— Nu. O sacoşă cu haine vechi. Voia să le arunce. Nu o mai încap chestiile astea. E în sufragerie. Sacoşa gri.

Kaye desfăcu sacoşa. Era plină de materiale strălucitoare,

piele şi vinil lucios. Şi da, acolo se afla, de un mov sclipicios, aşa cum şi-l amintea, costumul de pisică. Îl scoase afară reverenţios.

— Cum de nu mi-ai spus adevăratul motiv pentru care nu voiai să te muţi la New York? aruncă Ellen o privire cu subînţeles în direcţia lui Roiben.

Chipul cavalerului era inexpresiv.

Kaye nu părea să-şi poată pune gândurile în mişcare pentru a încropi un răspuns.

— Vreţi cafea sau altceva de băut?

Mama ei ridică din umeri.

— Este în bucătărie. Cred că e rămasă de dimineaţă – aş putea să fac proaspătă.

— Nu, o aduc eu, spuse Kaye.

Merse în bucătărie şi turnă chestia aceea neagră într-o ceaşcă. După ce îi puse lapte se transformă într-un lichid de culoare gri închis şi murdar. Mai adăugă câteva linguriţe generoase pline cu zahăr după care o bău ca şi cum ar fi fost obligată.

Roiben nu părea deloc supărat; ba din contră, părea să se simtă foarte confortabil întins pe canapea. Kaye ar fi trebuit să se simtă şi ea mai bine, dar ghemul din stomac părea să fie şi mai strâns.

Era deja seară, iar el avea să plece în curând. Kaye îl voia, voia ca el să o vrea mai mult decât ar avea dreptul sau motive, iar gândul acesta era la fel de amar ca o cafeaua veche de-o zi.

— Kaye?

Roiben stătea în pragul uşii, cu un borcan de miere aproape gol într-o mână.

— Oh, salut! spuse ea prosteşte, ridicând cana. Ce rea el O să fac nişte cafea proaspătă.

— Am fost… Voiam să îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai explicat ce s-a întâmplat. Pentru că m-ai convins să stau aici noaptea trecută.

Ea luă cafeaua veche şi o vărsă în chiuvetă, ascunzând zâmbetul jenat ce îi juca pe buze. Umplu vasul cu apă fierbinte şi-l învârti de câteva ori înainte să arunce şi apa aceea.

El vorbi foarte încet.

— Pentru că nu te-ai temut de mine.

Ea rânji.

— Glumeşti? Mi-e groază de tine.

El îi zâmbi, cu unul dintre zâmbetele lui argintii, ameţitoare şi scurte.

— Atunci îţi mulţumesc că o ascunzi. Destul de realist, aş putea spune.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Nicio problemă. Vreau să spun că dacă ştiam că îţi place aşa de tare…

Roiben îşi dădu ochii peste cap; ce bine era să stea acolo zâmbind timid unul la altul. Toate cuvintele prostuţe pe care voise să i le spună începuseră brusc să urce pe gât, disperate să fie rostite.

— Pur şi simplu mă bucur că s-a terminat, spuse ea, rupând vraja, şi se întoarse să bage cafea în filtru.

El se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

— S-a terminat?

Ea se opri între două mişcări.

— Da, s-a terminat. Suntem aici în siguranţă şi s-a terminat.

— Nu aş vrea să te îngrijorez, spuse el, dar mă îndoiesc amarnic…

— Kaye! strigă Ellen din camera cealaltă. Vino să vezi asta. Cică este un urs în libertate.

— O clipă, mamă, răspunse Kaye. Se întoarse către Roiben. Cum adică nu s-a terminat?

— Kaye, Tărâmul Basmelor este un loc guvernat de un set de obiceiuri dure şi obligatorii. Ceea ce ai făcut tu va avea urmări.

— Toate lucrurile au urmări, spuse ea, iar consecinţa a ceea ce am făcut este că zânele solitare sunt libere din nou, tu eşti liber, şi regina cea rea a murit. Mie mi se pare destul de terminat totul.

— Kaye, până vii tu se termină, strigă Ellen!

Kaye trase adânc aer în piept şi intră în cealaltă cameră.

Ellen arăta spre ecran.

— Ia uită-te la asta.

Pe ecran se afla un reporter în mijlocul Parcului Allaire State, anunţând că un om fusese ucis şi parţial devorat. Crainicul relata că, judecând după semnele de gheare, autorităţile speculau că fusese vorba despre un urs.

— Acum chiar că mi-e foame, spuse Kaye.

Crainicul continuă, cu părul lui cărunt dat pe spate ca să nu se mişte vreun fir, iar vocea exagerat de dramatică:

— Bărbatul încă îşi mai ţinea câinele în lesă când a fost găsit. Animalul a fost luat în custodie de filiala din West Long Branch a Societăţii de Prevenire a Cruzimii împotriva Animalelor, care îi aşteaptă rudele să vină să-i revendice.

— Mă întreb ce fel de câine era, spuse Kaye în timp ce Roiben se întoarse în camera de zi.

Ellen se strâmbă.

— Mă duc să mă machiez. Poţi să afli tu pentru mine dacă plouă sau nu? Trebuie să dea vremea în curând.

— Sigur, spuse Kaye întinzându-se pe canapea.

La televizor reveni acelaşi crainic cu un alt avertisment în legătură cu câinele respectiv, explicând că existau mai multe rapoarte neconfirmate despre bebeluşi şi copii dispăruţi. În câteva relatări incredibile se spunea că bebeluşii fuseseră furaţi din pătuţul lor, din cărucioare sau din leagănele din parc. Totuşi, nimeni nu văzuse nimic, iar de un urs nici nu putea fi vorba.

Un reprezentant al grădinii zoologice Popcorn Park vorbea la o conferinţă de presă. Omul cu păr alb îşi lustruia metodic ochelarii şi era aproape înlăcrimat în timp ce explica că era greu de spus ce animal evadase, din moment ce în dimineaţa aceea toate animalele fuseseră găsite în alte cuşti decât ale lor. Tigrii mâncaseră deja câteva lame înainte să apuce îngrijitorii să-i scoată din ţarcul acestora. Căprioara era într-o cuşcă mică de păsări, speriată în spaţiul restrâns. El suspecta că *PETA*[9] ar fi fost răspunzătoare pentru acest incident. Nu înţelegea cum se putuse întâmpla aşa ceva într-o grădină zoologică atât de bine condusă şi îngrijită.

O altă ştire anunţa că o tânără care se întorcea de la cursuri de la Universitatea Monmouth fusese răpită în acea dimineaţă de către un atacator neidentificat. Fusese eliberată spre seară, după o zi chinuitoare în care fusese obligată să rezolve ghicitori pentru a scăpa de tortură. Tânăra se afla în prezent la Centrul Medical Monmouth, iar starea ei era stabilă.

Kaye se ridică brusc.

— Ghicitori?

---

[9] People for Ethical Treatment of Animals – Oameni în slujba tratamentului moral al animalelor.

— Aici e mâna ta, spuse Roiben uitându-se la Kaye din partea cealaltă a camerei de zi întunecate. Ce părere ai despre prima zi din următorii şapte ani?

Kaye scutură din cap, neînţelegând ce voia el să spună.

Ecranul arăta bărbaţi şi femei pe tărgi în Parcul Thompson. Fuseseră găsiţi goi, dansând în cerc. Numai prin intervenţia forţată a poliţiei putuseră fi opriţi. Hainele le fuseseră găsite prin împrejurimi, iar cei care se prinseseră în horă nici măcar nu se cunoşteau înainte de a le da prin cap să facă asta. Acum primeau îngrijiri pentru că erau deshidrataţi şi aveau picioarele umflate.

În spatele camerelor de filmat, Kaye vedea cu uşurinţă ciupercile otrăvitoare grase crescând într-un cerc gros.

Kaye îşi trecu o mână peste faţă.

— Dar de ce? Nu înţeleg.

Roiben vorbi în timp ce începu să se plimbe prin cameră.

— Totul este mereu mai uşor când este considerat alb sau negru, nu? La urma urmei, dacă prietenii tăi sunt buni şi înţelepţi înseamnă că toate zânele solitare trebuie să fie bune şi înţelepte. Dacă prietenii tăi îi respectă pe oameni, se tem şi au cunoştinţe despre lumea lor, atunci toate zânele solitare le urmează exemplul.

Sună telefonul, făcând-o pe Kaye să tresară. Se ridică şi răspunse.

— Alo?

Era Janet. Părea calmă.

— Salut, Kaye.

— Ăă, salut.

Janet era ultima persoană de la care s-ar fi aşteptat să sune.

— Mă întrebam dacă nu vrei să ieşim.

— Poftim? spuse Kaye.

— Nu, serios. Mergem toţi să dansăm diseară. Vii şi tu?

— Nu ai văzut ştirile?

— Nu, de ce?

Kaye se chinui să găsească o explicaţie.

— Se pare că a scăpat un urs de la zoo.

— Noi merge la Debarcader. Nu fi ciudată. Vii?

— N-ar trebui să vă duceţi. Janet, chiar nu este sigur să ieşi.

— Atunci nu veni, spuse Janet. Apropo, nu l-ai văzut pe frate-miu?

Kaye îngheţă.

— Corny a dispărut?

— Mda, răspunse Janet. De ieri.

Kaye nu se putu abţine să nu tresară. Corny era sub drăcia aia de deal. Era sigură. Se uită disperată la Roiben, dar el o privi inexpresiv. Nu o auzea pe Janet. Nici măcar nu-l întâlnise pe Corny vreodată.

— Mai vorbim, bine? spuse Kaye.

— Sigur. Cum vrei. Pa. Închise telefonul.

— Cine era? întrebă Roiben.

— Fratele lui Janet e încă sub deal… cu Nephamael.

Auzul numelui lui Nephamael îl făcu pe Roiben să stea pe loc.

— Mai sunt şi alte secrete?

Kaye tresări.

— Corny. Era cu mine în seara în care eram… spiriduşă.

— Încă eşti spiriduşă.

— Era acolo în seara aceea – cea în care nu ai ştiut că eram eu – şi când eu am plecat, el… l-a cunoscut… pe Nephamael.

Roiben ridică din sprâncenele când auzi una ca asta.

— Corny era complet dus cu pluta. Nephamael i-a făcut rău, iar lui… i-a plăcut. Voia să se întoarcă acolo.

— Ai lăsat un prieten – un muritor – sub deal… singur? Lui Roiben părea să nu-i vină a crede. Eşti complet lipsită de inimă? Ai văzut ce era acolo.

— Tu m-ai obligat să plec! Nu am putut să intru din nou. Am încercat.

— Credeam că urma să fim sinceri unul cu altul. Ce fel de sinceritate mai e şi asta?

Kaye se simţea groaznic.

— Ştii cine este Nephamael?

Ea scutură din cap, în timp ce spaima i se strecura în oase, făcând-o să se simtă grea, făcând-o să vrea să cadă jos pe podea.

— El… el e cel care mi-a pus vraja şi tot el a ridicat-o. Cândva a fost cel mai bun cavaler al Curţii Malefice – asta înainte să fie trimis la Curtea Benefică ca parte din preţul pentru armistiţiu. El a fost trimis acolo, iar eu am fost trimis la Nicnevin.

Kaye se ridică, şocată, gândindu-se la conversaţia dintre Nicnevin şi Nephamael la care trăsese cu urechea. Cum de nu înţelesese asta atunci? Ce altă semnificaţie ar fi putut să mai

aibă discuţia lor?

— Deci Nephamael încă o slujeşte pe Nicnevin?

— Poate. Dar cel mai corect e să spui că este propriul său slujitor. Kaye, ştii cumva cine a născocit planul să saboteze Jertfa?

— Crezi că a fost Nephamael?

— Nu ştiu. Spune-mi, cum şi-au dat seama prietenii tăi că eşti spiriduşă, de vreme ce nici măcar regina Curţii Malefice nu a putut să vadă pe sub chipul uman?

— Vrăjitoarea Scaieţilor a spus că îşi amintea când am fost schimbată.

— Dar cum se face că-l cunosc pe Nephamael?

— Nu ştiu.

— Ne lipsesc nişte informaţii, Kaye.

— De ce ar fi vrut Nephamael să-i provoace necazuri lui Nicnevin?

— Poate căuta să se răzbune pentru că fusese trimis departe. Mă îndoiesc că a găsit Curtea Benefică pe gustul său.

Kaye scutură din cap.

— Nu ştiu. Trebuie să-l scot pe Corny de acolo.

— Kaye, dacă ceea ce spui este adevărat, să ştii că s-ar putea să nu mai fie în viaţă.

Inspiră brusc şi repezit.

— E teafăr, spuse ea.

12

„Şi pentru acele măşti care stăruie să
petreacă pe timp de noapte pe marea clară!”

Arthur Rimbaud,
Oare ea dansează

Nu mai adusese cu ea decât o persoană în Mlaştina Sticlelor, în vara în care avea nouă ani şi Janet se obişnuise să o tachineze din cauza prietenilor ei imaginari, Kaye decisese că avea să demonstreze o dată pentru totdeauna că ei existau. În drum spre mlaştină, Janet călcase pe o semilună de sticlă care-i tăiase tenişii şi i se înfipsese în picior. Nu reuşiseră să mai ajungă în vârful dealului.

Nu-i trecuse prin cap până atunci să-i bănuiască pe Lutie sau pe Spike sau chiar pe bietul Gristle că ar fi avut ceva de a face cu asta.

Din stradă se vedeau cu uşurinţă lumini fulgerătoare, iar ţipetele erau purtate prin aerul nemişcat. Nu auzea vocile suficient de bine ca să-şi poată da seama dacă erau ale unui grup de adolescenţi care beau bere sau ale altcuiva.

Roiben era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare – blugi, tricou şi pardesiu lung pe care trebuie să le fi ţesut din raze de lună şi pânze de păianjen, pentru că era sigură că nu aveau cum să provină din niciun dulap din casa bunicii sale. Îşi dăduse părul pe spate, dar albul acela şocant îl făcea cumva să pară şi mai inuman îmbrăcat aşa, în haine modeme.

Se întrebă dacă şi ea arăta inuman. Oare avea ceva ce ţinea oamenii la distanţă? Kaye presupusese întotdeauna că era pur şi simplu ciudată, fără alte explicaţii. Uitându-se la el, avea îndoieli.

Roiben o privi şi-şi ridică întrebător o sprânceană.

— Mă uit la tine pur şi simplu, spuse ea.

— Te uiţi la mine?

— Mă... mă întrebam cum ai făcut... cu hainele.

— Aha. Se uită în jos ca şi cum era prima dată când luase în

consideraţie vestimentaţia lui. E doar magie.

— Şi atunci, ce porţi de fapt?

Cuvintele îi părăsiră gura înainte să se poată gândi la ele. Tresări.

Pe el nu păru să-l deranjeze; ba chiar îi aruncă unul dintre zâmbetele lui rapide.

— Şi dacă aş spune că absolut nimic?

— Atunci aş sublinia că dacă te uiţi la ceva cu colţul ochiului poţi să vezi direct prin magie, răspunse ea.

Vorbele ei provocară râsete surprinzătoare.

— Ce uşurare pentru amândoi că, de fapt, port exact ceea ce ai văzut că purtam în după-amiaza aceasta. Deşi ai putea să sublimezi faptul că în costumaţia aceea, ultima ta grijă ar trebui să fie modestia mea.

— Nu-ţi place?

Se uită în jos la costumul de pisică din vinii mov. Nu avusese niciun motiv să nu-l îmbrace imediat. La urma urmei, încă era Halloween.

— Uite, ăsta-i exact genul de întrebare cu care m-am obişnuit de la tine. Una pentru care nu există un răspuns corect.

Kaye rânji şi-şi dădu seama că ăsta era un semn bun. Puteau s-o facă. Puteau să găsească o soluţie. Totul avea să se rezolve.

— Aici jos? întrebă el, iar ea dădu din cap.

— Indiscret, mai rosti el înainte să-şi ancoreze ghetele în panta noroioasă şi să coboare cu grijă culmea dealului.

Kaye îl urmă, împiedicându-se şi menţinându-şi mai mult sau mai puţin ritmul propriu.

Bărbaţi şi femei verzi erau pe jumătate scufundaţi în părţile cele mai adânci are râului, forme androgine aspre de scoarţă şi lumini pâlpâitoare.

Câteva dintre creaturi îl observară pe Roiben şi alunecară în apă sau înapoi pe mal. Se auzeau şoapte.

— Kaye, spuse o voce răguşită, iar Kaye se întoarse.

— Era Vrăjitoarea Scaieţilor, aşezată pe un buştean. Bătu cu palma locul de lângă ea.

— N-au mers bine lucrurile sub deal.

— Nu, spuse Kaye aşezându-se. Ar fi vrut să pună mai multă furie în voce, dar nu reuşi. Era să mor.

— Dar te-a salvat cavalerul lui Nicnevin, nu-i aşa?

Kaye dădu din cap ridicând ochii ca se uite la el, pe jumătate

în umbră, cu mâinile în buzunarele pardesiului, strălucind impresionant. Imaginea lui o făcu să-şi dorească să-i zâmbească, deşi se temea că el ar putea să-i răspundă la zâmbet şi atunci şi-ar pierde aerul acela de dur.

— De ce l-ai adus printre noi?

— Dacă nu era el, eu eram moartă acum.

Vrăjitoarea Scaieţilor se uită spre cavaler şi apoi din nou la Kaye.

— Eşti conştientă de lucrurile pe care le-a făcut?

— Nu înţelegi? Ea l-a obligat!

— Nu îmi doresc să fiu bine-venit printre voi, bătrână mamă, spuse Roiben, aşezându-se într-un genunchi pe pământul moale.

— Voiam numai să ştiu dacă ştiţi care e preţul libertăţii voastre. Există troli şi alte specii mai rele care sunt încântaţi să nu aibă drept stăpân decât propriile dorinţe.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Spike, ieşind din spatele lor. Să sufere şi muritorii cum am suferit şi noi.

Kaye era şocată. Îşi aminti de dispreţul lui Lutie faţă de fetele muritoare. Îi erau prietene numai pentru că era ceea ce era şi nu din alt motiv. Îşi trecu degetele peste plasticul mov ce-i acoperea picioarele, lăsându-şi unghiile să traseze mici linii în vinii. Îşi dorise ca ei să fie mai buni decât oamenii, dar nu erau, iar ea nu mai ştia la ce să se aştepte din partea lor. Oscilase între prea multe stări în ultimele zile, era mahmură de la adrenalină, era îngrijorată pentru Corny şi pentru Janet.

— Şi acum suntem noi împotriva lor? Şi nu mă refer la Curtea Malefică aici. De când au devenit muritorii duşmanii zânelor solitare? întrebă Kaye, mânia scurgându-i-se în voce, făcând-o aspră.

Se uită din nou la Roiben, pentru a-şi recăpăta încrederea, lucru care de asemenea o îngrijora. Cum ajunsese el de la o persoană pe care pe jumătate o dispreţuia să fie singura persoană pe care ea se putea baza, în doar câteva ore?

Mâna lui Roiben îi atinse uşor umărul, în semn de alinare. O amuză cât de tare căscă Spike ochii. Se întrebă cam ce-şi imagina Spike că se petrecuse între ei.

— Gândeşti ca o muritoare, spuse Spike.

— Păi, Dumnezeule, până săptămâna trecută chiar mi-am petrecut fiecare zi din viaţă crezând că sunt o muritoare!

Sprâncenele groase ale lui Spike se încruntară şi-şi lăsă capul pe-o parte, cu ochii negri lucind.

— Nu ştii nimic despre Tărâmul Basmelor. Habar nu ai căror reguli trebuie să te supui.

— Dacă nu am înţeles, este pentru că tu nu mi-ai spus. M-ai ţinut în întuneric şi te-ai folosit de mine!

— Tu ai fost de acord să ne ajuţi. Ai văzut cât era de important ceea ce făceam.

— Trebuie să le spunem zânelor solitare că Nicnevin era nevinovată de sacrificiu. Treaba asta trebuie să înceteze, Spike.

— Eu nu mă întorc la sclavie. Pentru niciun muritor. Pentru nimic în lume.

— Dar regina malefică a murit.

— Nu contează. Întotdeauna există alta, mai rea decât cea dinainte. Să nu îndrăzneşti să încerci să repari chestia asta! Să nu îndrăzneşti să umbli de colo-colo cu poveşti!

— Şi ce-o să faci tu? spuse Roiben blând.

— Nu e locul ei, protestă Spike, răsucind cu nervozitate perii lungi ai unei sprâncene între degete.

— Jertfa nu a fost încheiată. Motivul contează mai puţin. Rezultatul este acelaşi. Timp de şapte ani, zânele solitare de pe tărâmurile lui Nicnevin sunt libere.

— Asta dacă nu încheie un alt pact.

— De ce ar face una ca asta? vru Spike să ştie. Umblă vorba că regina benefică vine din nord şi aduce cu ea practic toată curtea, din câte am auzit eu.

Roiben îngheţă când auzi una ca asta.

— De ce vine? spuse el pe nerăsuflate.

Spike ridică din umeri.

— Probabil ca să vadă ce poate să pretindă de aici înainte ca maleficii să se pună pe picioare din nou. Nu e un moment bun să închei înţelegeri cu nimeni.

— Crezi că Nephamael îl va aduce pe Corny la Curtea Benefică? îl întrebă Kaye pe Roiben.

El dădu din cap o dată.

— Va fi nevoit s-o facă, dacă are de gând să-l păstreze.

Roiben lăsă de înţeles că dacă Nephamael nu intenţiona să-l păstreze pe Corny, acesta era mort deja.

— Ştii cumva unde îşi vor aşeza tabăra? îl întrebă Kaye pe Spike.

— Într-o livadă, spuse Spike. Într-un loc unde oamenii îşi culeg singuri merele. Ar trebui să fie acolo mâine, înainte de răsăritul soarelui.

Kaye ştia unde era locul respectiv. Fusese acolo într-o excursie cu şcoala şi de alte câteva ori cu bunica ei. Livezile Delicioase.

— Aşteaptă, vreau să vin cu tine, spuse Lutie, zburând pe umărul lui Kaye. Kaye simţi o smucitură puternică în păr atunci când Lutie prinse o şuviţă.

— Iartă-mă, spuse micuţa zână, plină de remuşcări.

— Roiben, ea este Lutie-loo. Lutie-loo, el este Roiben.

Lui Kaye îi plăcea la nebunie când el zâmbea. Chiar îi plăcea.

— Îmi face o deosebită plăcere să te cunosc, spuse Roiben, atingând mâna minusculă cu două degete.

Kaye se plimba pe trotuar aşa cum o făcuse cu nicio săptămână în urmă. În seara aceea, luna era în scădere, avea un aspect distorsionat, iar briza sărată a mării îi învăluise pielea şi părul ca o ceaţă groasă. Particulele strălucitoare argintii luceau pe costumul elastic de pisică de vinii mov în timp ce se mişca.

O neliniştea faptul că nu ştia unde se afla Corny. Era dispusă să-l caute oriunde, dar nu ştia de unde să înceapă. Decise într-un final să meargă totuşi la dans. Kaye îşi făcea atâtea griji pentru Corny şi pentru Janet, încât trebuia să facă ceva, orice, indiferent dacă era sau nu nevoie.

Bubuiturile muzicii dinăuntrul clădirii abandonate erau atât de puternice, încât simţea basul bătând prin plăcile de lemn ale podului. Cândva numit Galaxia, clubul era aşezat jumătate pe stradă şi jumătate pe ce mai rămăsese din debarcader. Cu ceva ani în urmă, o parte din debarcader arsese, distrugând tarabele cu jocuri, un tobogan şi o casă bântuită. Scheletul înnegrit care mai rămăsese era folosit numai ca loc de lansare pentru artificiile anuale ale oraşului. Galaxia fusese cândva un bar obişnuit din Jersey şi un club de dans – firma vopsită încă mai atârna deasupra intrării, deşi se spălăcise, iar marginile îi erau tocite de la nisipul purtat de vânt.

În seara aceasta se vedeau bastoane fosforescente şi haine în culori vii pulsând cu fiecare străfulgerare a unei lumini intermitente prin fereastră. Kaye nu era sigură dacă locul fusese închiriat sau dacă cei de acolo intraseră prin efracţie. În

jurul uşii erau mulţi tineri, unii costumaţi pentru Halloween, alţii purtând blugii lor largi de zi cu zi şi tricouri. O fată cu părul împletit în sute de codiţe strălucitoare dansa pe loc, cu un ursuleţ prins de inelul curelei cu un elastic galben fosforescent.

Înainte să se apropie prea tare, Roiben ridică două frunze din noroi. În mâinile sale, acestea se transformară în bancnote nou-nouţe pe care le împături repede şi le băgă în buzunarul pardesiului. Lutie îşi scoase capul şi apoi îl băgă la loc.

— Trebuie să mai lucrez la faza cu vrăjile, nu? spuse Kaye, iar el îi răspunse doar cu un zâmbet.

La intrare, o fată cu o perucă albastră tip stup, cu ruj albastru şi un inel albastru în buză îi dădu restul.

— Mişto costumaţia, îi spuse fata lui Kaye, trecându-şi privirea invidioasă peste costumul de pisică.

Kaye zâmbi în semn de mulţumire, după care intrară.

Trupurile se frecau unele de altele, unduindu-se ca nişte valuri puternice, dansatorii având loc numai să ţopăie pe loc. Pe bar dansa un clovn pictat în culori fosforescente ce străluceau în lumina neagră. Două fete costumate în pisici, ambele având body-uri albe şi codiţe ataşate, dansau lângă el. Muzica era atât de zgomotoasă, încât Kaye nici măcar nu încercă să vorbească cu Roiben; îşi strecură pur şi simplu mâna într-a lui şi-l trase prin mulţime. El o lăsă să-l conducă până în spate, acolo unde nişte uşi duble se deschideau către un trotuar înnegrit, folosit pe post de ring de dans improvizat pentru cei care nu mai încăpeau în club.

Era la fel de plin ca înăuntru, trupurile mişcându-se împreună în aşa fel încât chiar şi cei care stăteau de-a lungul pereţilor se atingeau unii de alţii.

— Vezi ceva? ţipă ea.

El scutură din cap.

Doi tipi costumaţi în cai şi purtând sticle cu apă, îi împinseră la o parte. I se păru că-l vede pe Doughboy în mulţime, fără să fie costumat în nimic, dar nu era sigură.

— Kaye! îi ţipă Roiben în ureche. Acolo! Uite!

Urmări cu privirea mişcarea bruscă a mâinii lui, dar nu observă nimic. Ridică din umeri, ştiind că gesturile erau mai uşor de înţeles decât cuvintele.

— Uite-i pe prietenii tăi, ţipă el.

Porniră în direcţia unei femei înalte cu buze groase şi păr

şaten. Femeia se opri din dans şi începu să strige la el, cu braţele gesticulând sălbatic când se apropie de ea. Apoi se întoarse ca şi cum ar fi vrut să fugă, dar el o prinse de braţ.

Kaye îi lăsă acolo în toiul conflictului şi îşi făcu loc cu greu prin mulţime. Dacă era o singură zână pe acolo şi Roiben tocmai o găsise, atunci poate că nu mai avea de ce să-şi facă griji. Părea imposibil ca în mulţimea de dansatori zbenguiţi să fie ceva periculos sau supranatural. Kaye se trezi relaxându-se.

Kenny era pe dig, dansând cu Fatima şi cu Janet. Fatima purta trei straturi diferite de fuste lungi, o eşarfă pe cap şi cercei mari în urechi, arătând ca o ţigancă sau ca un pirat. Janet era îmbrăcată complet în negru şi avea mustăţi desenate pe faţă cu un creion dermatograf. Mustăţile îi aminteau lui Kaye mai degrabă de un şoarece, decât de o pisică.

Kaye trase adânc aer în piept.

— Salut!

Fatima îşi ridică sprâncenele, iar Kenny se holbă la ea ca şi cum nu ar fi avut chipul uman pe deasupra.

— Salut, spuse Janet.

Nu era prima oară când Kaye se întreba de ce oare o invitase Janet. Poate ca să-i dea o lecţie lui Kenny? Judecând după faţa pe care o făcu atunci când se duse la ei, Kaye decise că probabil funcţionase.

Kaye se bâţâi în ritmul muzicii. Era prea puţin loc ca să mai dea şi din mâini, asta în cazul în care nu le ridica deasupra capului.

— Mă duc să aduc nişte apă, strigă Kenny şi se îndepărtă.

— Vin imediat, îi spuse Kaye lui Janet, care încercă să-i spună ceva în timp ce se întoarse să meargă după Kenny.

— Îl găsi la rând la toaletă.

— Îmi pare rău.

Ochii lui Kenny se îngustară. Nu-i răspunse.

Kaye trase aer în piept. Mintea i se învârtea de atâtea griji, dar îşi dădu seama că nu avea ce să-i spună şi nici nu avea nevoie să audă nimic de la el. Îi era de ajuns să-l ştie în siguranţă, cu ochii limpezi şi liberi de orice vrajă.

— Ne vedem înapoi afară, spuse Kaye, simţindu-se prost pentru că-l urmărise prin tot clubul degeaba.

Începu să danseze în drum spre Janet şi Fatima.

Apoi muzica se schimbă.

Era acelaşi ritm sacadat şi de nedesluşit al muzicii tehno, doar că se auzeau instrumente neobişnuite pe fundal, sunete ascuţite ciudate şi şoapte. „Dansează!” Trupul lui Kaye se supuse automat, învârtind-o în învălmăşeala de trupuri.

Toată lumea dansa. Oamenii se ciocneau unii de alţii cu braţele ridicate în aer, dând din cap în ritmul muzicii. Nu se sprijinea nimeni de perete. Nu stătea nimeni la coadă şi nimeni nu fuma la marginea apei. Toată lumea dansa – trupuri transpirate lipite strâns unele de altele, în beţia sunetului.

La început în mintea lui Kaye se strecură cu uşurinţă o bănuială discretă. Apoi începu să observe zânele.

Prima pe care o observă Kaye fu o zână pistruiată cu părul roşu ca focul care se ivi făcând o piruetă. Dansa la fel ca ceilalţi, dar când văzu că Kaye se uita la ea, îi făcu cu ochiul. Uitându-se repede în jur, Kaye observă că erau mai multe, spirite înaripate cu ineluşe de argint în vârful urechilor, drăcuşori mari cât nişte câini care beau apă îmbuteliată de pe bar, un spiriduş verde cu un băţ albastru fosforescent în gură. Mai erau şi alţi elfi, umbre vagi la marginea clubului, scânteieri de solzi strălucitori, momind dansatorii în băile goale şi afară pe dig.

Lângă Janet dansa un băiat închis la culoare, deranjant de cunoscut. Kaye îşi făcu loc cu violenţă prin mulţime, lovind oamenii la o parte cu coatele chiar la timp să o vadă pe Janet zâmbind la kelpie şi lăsându-l să o conducă la marginea digului.

— Janet! strigă Kaye, făcându-şi loc cu greu înspre apă.

Dar când ajunse acolo, se mai vedeau doar panglici de bucle roşii scufundându-se sub valuri. Stătu să se uite pentru o clipă, până când, cuprinsă de disperare, sări în apă. Apa neagră şi rece ca gheaţa se închise deasupra capului ei.

Muşchii i se încordară de şoc atunci când se băgă o dată în apă apoi ieşi la suprafaţă cu dinţii clănţănindu-i, scuipând apă sărată. Mâinile ei agitate prinseră nişte şuviţe de păr şi trase, cu sălbăticie, cu disperare. Picioarele ei loveau automat apa.

Ieşi cu mâinile goale, cu excepţia unui smoc de păr roşu încâlcit.

— Janet! strigă ea în timp ce un val se sparse aproape deasupra ei, împingând-o în gunoaiele de sub dig. Trase adânc aer în piept şi se scufundă, deschizând ochii în timp ce înotă, sperând cu disperare să vadă măcar o singură licărire de păr

roşu, aruncându-şi mâinile ca nişte gheare.

Ieşi la suprafaţa apei din nou, tuşind fără suflare. Fusese prea întuneric să vadă ceva, iar braţele ei întinse nu dăduseră de nimic.

— Janet! ţipă Kaye, lovind cu o mână apa, provocând o ploaie chiar deasupra ei.

Lovea apa cu sălbăticie înfuriindu-se pe Janet, pe ea însăşi şi mai ales pe marea neagră, rece şi lipsită de sentimente, care o înghiţise pe Janet.

Apoi, ridicându-se deasupra valurilor ca o statuie magnifică, îl zări pe kelpie, cu nările fluturând în timp ce nori de aburi fierbinţi se ridicau din ele.

— Unde e Janet? strigă Kaye.

— Oh, nu, eşti pe teritoriul meu acum. Fără rugăminţi.

— Să facem un târg, te rog. Dă-i drumul.

Îi era greu să vorbească printre dinţii clănţănind. Corpul i se adapta încetul cu încetul, amorţind la temperatura oceanului.

Kaye se uită în ochii licărind discret, paloarea lor reflectându-se în marea neagră ca nişte luni depărtate.

— Te rog!

— Nu mai e nevoie de târguri şi tocmeli. Am terminat. Poţi să iei ce-a mai rămas din ea dacă vrei.

Lângă calul negru se ivi la suprafaţă un trup cu faţa în jos. În părul roşu i se încâlciseră alge.

Kaye înotă spre Janet şi îi întoarse capul, dând părul la o parte ca să-i vadă ochii lipsiţi de viaţă, mâzgălelile în formă de mustăţi încă pătându-i obrajii, buzele albastre şi gura întredeschisă.

— S-a zbătut minunat, spuse kelpie.

— Nu, nu, nu, nu!

Kaye îmbrăţişă corpul, încercând cu disperare să-l ţină capul sus. Apa curgea din gura lui Janet ca şi cum ar fi fost o carafă.

— De ce eşti aşa de tristă? Oricum urma să moară.

— Nu în seara asta! ţipă Kaye, înghiţind apă. Nu ar fi murit în seara asta.

— Toate zilele seamănă între ele.

— Spune-i asta lui Nicnevin. O să simţi şi tu odată ce-a simţit Janet. Totul moare, kelpie, şi asta mă include pe mine şi pe tine, fie că suntem zâne sau nu.

Kelpie păru ciudat de îmblânzit. Scoase afară un suflu de aer

cald. Apoi se scufundă, lăsând-o singură în mijlocul mării, lovind apa şi ţinând trupul lui Janet. Un alt val se formă, împingând corpul lui Janet către plajă. Kaye o luă pe Janet de-o mână, nu mai rece decât a ei, dar înfricoşător de flexibilă, şi înotă spre mal. Când se apropie, valurile deveniră mai mari şi mai violente, spărgându-se peste ea. Trupul lui Janet îi fu smuls din strânsoare şi aruncat pe plajă.

Îl văzu pe Roiben alergând spre mal. Cavalerul se aplecă să se uite la Janet în timp ce Kaye, încă în apă, se chinuia să se ridice în picioare. Tuşi şi scuipă o combinaţie de salivă şi nisip.

— Tu cauţi moartea cu lumânarea? Ai crede că atâţia ani de experienţă ca muritor te-ar face mai conştientă de propriul sfârşit.

Ţipa.

Mai avuseseră o discuţie pe subiectul ăsta, purtată pe acelaşi ton.

Roiben îşi deschise pardesiul şi-l închise în jurul ei, fără să mai conteze că hainele ei ude i le udau şi pe ale lui. Ţiuiau sirenele, iar Kaye văzu lumini intermitente.

— Nu. Mâinile lui îi cuprinseră capul înainte ca ea să apuce să se întoarcă. Nu te uita! Trebuie să plecăm.

Kaye se trase din strânsoarea lui.

— Trebuie s-o văd! Să-mi iau rămas-bun.

Făcu zece paşi prin nisipul ud şi căzu în genunchi, ignorând valurile care inundau nisipul din jurul genunchilor. Janet fusese aruncată pe mal ca o bucată de gunoi, şi acum zăcea fără suflare într-o poziţie ciudată. Kaye o întinse pe spate, cu braţele pe lângă corp.

Dădu la o parte părul roşu şi atinse faţa rece a lui Janet cu degetele ei reci. Şi din acel moment păru că lumea întreagă îngheţase şi că nu-i va mai fi cald niciodată.

13

„Tu, ce mi-ai fost ca ziua de frumoasă
Eşti iad pustiu, eşti noapte-ntunecoasă.”

WILLIAM SHAKESPEARE,
Sonetul CXLVII[10]

Kaye se trezi pe salteaua din dormitorul ei, învelită în cuverturi, îmbrăcată doar în lenjerie intimă şi în tricoul pe care Roiben i-l împrumutase cu o zi înainte. Pieptul lui gol îi ţinea loc de pernă, iar pentru o clipă nu-şi aminti de ce părul îi era atât de ţeapăn, iar genele îi erau lipite între ele cu o crustă subţire de sare. Când îşi aduse aminte, se dădu jos din pat scoţând un geamăt.

Janet era moartă, înecată. Cu plămânii plini de apă. Moartă. Cuvântul îi răsuna în cap ca şi cum în repetarea lui s-ar fi ascuns vreun indiciu spre alt adevăr.

Îşi aducea vag aminte ce se întâmplase cu o noapte în urmă, cum Roiben o adusese acasă şi o vrăjise pe bunica ei să se oprească din urlat în timp ce el o ducea pe Kaye la etaj. Ţipase la el pentru asta, ţipase şi plânsese şi într-un final adormise.

Kaye merse uşor la oglindă. Arăta stoarsă de puteri. Îşi simţea capul greu de la plâns, iar ochii îi erau umflaţi de la somn. Avea cearcăne şi chiar şi buzele îi păreau palide şi crăpate. Şi le linse. Erau sărate.

Janet era moartă. Era numai vina ei. Poate dacă nu l-ar fi urmărit pe Kenny... Poate dacă nu ar fi făcut-o geloasă pe Janet, aceasta nu s-ar fi dus după kelpie acela. Poate dacă...

Şi Corny nu apăruse încă.

Închise ochii şi-şi sfâşie chipul pe care-l purta, lăsându-l să se evapore în aer. Ce văzu atunci fu mai rău. Părul încă îi era ţeapăn de la sare, buzele încă îi erau crăpate şi, mai mult de atât, trăsăturile aspre de spiriduş îi exagerau aspectul obosit.

Văzu în oglindă reflectarea tricoului pe care-l purta şi-şi

---

[10] Sonete, trad. Petru Rezuş, Editura Grai şi Suflet – Cultura Naţională, Bucureşti 1991.

aminti vag cum se dezbrăcase în stradă, atunci când îşi dăduse seama că oricât ar fi stat ghemuită sub pardesiul lui Roiben nu i s-ar fi oprit dinţii din clănţănit. Costumul de pisică se pare că nu fusese ca un al doilea strat de piele, pentru că reţinuse apa în el. Roiben o ajutase să-l dea jos, după care o înfăşurase în tricoul şi în pardesiul său.

Invocă magia în degetele ei şi încercă să-şi diminueze negreala din jurul ochilor şi să-şi aranjeze părul în bucle netede ca-n reviste. Îi fu uşor şi un zâmbet mic şi surprins îi apăru în colţul gurii când îşi aplică un contur la ochi numai trecându-şi unghia peste ei şi îşi tamponă ochii cu un albastru deschis. Îi mai atinse încă o dată până se făcură de un violet profund.

Uitându-se în jos, îşi folosi magia pentru a se îmbrăca într-o rochie de bal cu o crinolină bufantă, din mătase rubinie, încrustată cu pietre preţioase. I se păru ciudat de cunoscută până când îşi dădu seama de unde provenea imaginea – era o ilustraţie din *Prinţul-broască*, o carte veche de poveşti de-a ei. Apoi, cu numai o mişcare a mâinii, îşi schimbă vestimentaţia cu un costum verde renascentist, ciorapi verzi de plasă, o versiune modificată a prinţului din aceeaşi poveste.

Roiben se mişcă pe saltea, clipind la ea. Nu purta chipul uman, iar părul îi era strălucitor ca o monedă de argint acolo unde era bătut de lumină. Lutie stătea pe aceeaşi pernă, înfăşurată într-o buclă de-a lui Roiben de parcă ar fi fost o cuvertură.

— Nu pot să cobor, spuse Kaye.

Nu putea să dea ochii cu bunica ei, mai ales după cele întâmplate cu o seară în urmă, iar Kaye se îndoia amarnic că mama ei se întorsese acasă. Amintirile lui Kaye de la ultima paradă de Halloween de la New York cuprindeau o masă de pene şi sclipici şi bărbaţi pe catalige. Ellen băuse atunci atât de multă şampanie ieftină, încât uitase complet cum să ajungă unde erau cazate, aşa că petrecuseră noaptea dormind la metrou.

— Am putea ieşi pe fereastră, propuse Roiben, iar ea se întrebă dacă o tachina sau dacă chiar îi acceptase mustrările ciudate atât de uşor.

Nu-şi amintea mare lucru din ceea ce îi spusese cu o seară înainte – poate că discursul ei fusese atât de îngrozitor şi de iraţional, încât acum nu-l mai surprindea nimic.

— Şi cum ajungem în livadă? E tocmai în Colt's Neck.

El îşi trecu degetele prin păr, pieptănându-l cu mâna, şi apoi se întoarse către Lutie.

— Mi-ai făcut noduri în păr.

Lutie chicoti într-un fel ce aducea puţin a panică.

Roiben se întoarse oftând către Kaye.

— Există metode, spuse el, dar majoritatea dintre ele nu ar fi pe placul tău.

Avea motivele ei să nu se îndoiască de asta.

— Să luăm maşina lui Corny, spuse ea.

Roiben ridică din sprâncene.

— Ştiu unde este şi mai ştiu şi unde ţine cheile.

Roiben se ridică de pe saltea şi se aşeză pe tăblia patului, ca şi cum ar fi fost canapeaua în care sperase cândva să o transforme.

— Maşinile sunt făcute integral din oţel. În caz că ai uitat.

Kaye stătu o clipă, după care începu să răscolească prin mormanele de pungi negre de gunoi. După câteva momente de căutare, ridică triumfătoare o pereche de mănuşi portocalii, ignorându-i neîncrederea din priviri.

— Am oţel şi la ghete, spuse ea încălţându-se în timp ce vorbea, dar pielea mă protejează de atingerea lui... abia dacă-l simt.

— Ai vrea şi o ţigară să se asorteze la asta? întrebă Roiben sec.

— Cred că îmi plăcea mai mult de tine înainte să înveţi să ai simţul umorului.

Vocea lui era prudentă.

— Şi eu, care credeam că nu mă placi deloc...

Kaye îşi pieptănă pe spate noul ei păr mătăsos şi-şi frecă tâmplele. Trebuia să spună ceva, să facă ceva, dar era sigură că dacă s-ar fi oprit să-şi pună gândurile haotice în ordine, ar fi fost dărâmată. Oare se purta aşa din cauza serii trecute? Acum abia dacă-şi amintea să fi ţipat la el; în mintea ei era o învălmăşeală de durere şi furie. Dar totul era schimbat între ei în dimineaţa aceasta, şi ea nu ştia cum să îndrepte lucrurile.

Întinse mâna şi-l atinse uşor chiar sub claviculă, deschizând gura să vorbească... apoi închizând-o din nou. Dădu uşor din cap, sperând că el va înţelege cumva că îi părea rău, că îi era recunoscătoare, că-l plăcea prea mult.

Dădu din nou din cap, de data aceasta mai tare, şi făcu un pas în spate.

— Mai întâi să rezolve problema cu Corny. Apoi se va ocupa de restul.

Ieşiră pe fereastră, Roiben căţărându-se cu uşurinţă, Lutie zburând, iar Kaye reuşind o combinaţie nefericită între săritură şi alunecare. Se împiedică la aterizare.

— Zboară! spuse Lutie.

Kaye îi aruncă o privire răutăcioasă, după care îşi puse mănuşile. Se uită în jos şi văzu că încă purta acel costum. Roiben era îmbrăcat în haine negre din piele din cap până-n picioare. Aripile lui Lutie răspândeau curcubeie iridiscente peste amândoi în timp ce se rotea prin aer ca o libelulă nebună.

— Pe aici!

Kaye îi conduse prin parcul de rulote. Portiera maşinii era încuiată, iar Kaye nu ezită să lovească geamul cu mâna înmănuşată. Acesta se crăpă, ia ea îl lovi în continuare până când îi sângerară încheieturile degetelor.

— Opreşte-te, spuse Roiben prinzând-o de mână când se retrase pentru a da încă un pumn.

Se opri, uluită, uitându-se la fereastră.

Roiben scoase un cuţit dintr-o gheată. Oare fusese mereu acolo sau îl făurise el pe loc?

— Foloseşte mânerul, spuse el. Vocea îi suna foarte obosită. Sau o piatră.

Kaye reuşi să ciobească fereastra suficient cât să-şi bage mâna să forţeze încuietoarea. Privi în jur prin parcarea de rulote, surprinsă că nimeni nu venea să o împiedice să fure o maşină în plină zi.

Îşi puse mănuşa la loc după care deschise portiera şi intră, tresărind când respiră aerul metalic, îmbâcsit. Se aplecă să desfacă încuietoarea pe partea cealaltă şi deschise fereastra din partea ei înainte să scoată cheia ascunsă în parasolar. Roiben se urcă îngrijorat pe scaunul pasagerului, iar Lutie zbură alături de el, strâmbând din nas la Kaye în timp ce zbură prin jurul banchetei din spate şi apoi se cocoţă într-un final pe tabloul de bord prăfuit.

Kaye băgă cheia în contact şi o răsuci, simţind fierbinţeala fierului chiar şi prin mănuşi. Nu era chiar o senzaţie neplăcută, dar simţi un bâzâit în cap, care ştia că urma să se agraveze.

Kaye apăsă în jos pedala de acceleraţie. Motorul toarse, dar maşina nu se mişcă. Înjurând, Kaye lăsă frâna de mână, după care apăsă pedala de acceleraţie. Maşina hurui înainte atât de repede, încât fu nevoie să izbească pedala de frână ca s-o oprească. Lutie se rostogoli în poala lui Kaye.

Roiben se uită la ea din poziţia în care se afla, lipit de bord.

— De câte ori ai mai condus?

— Niciodată, mârâi Kaye.

— Niciodată?

— Nu am încă vârsta necesară.

Chicoti când rosti asta, dar îi ieşi un sunet ascuţit, aproape isteric. Apăsă piciorul pe pedală mai delicat, şi maşina reacţionă mai bine. Întoarse volanul şi începu să conducă înspre stradă.

Lutie scoase un scâncet mic şi apoi se căţără pe costumul lui Kaye.

Mirosul de fier era copleşitor.

Kaye intră pe autostradă, uşurată că nu mai urmau curbe, intersecţii sau semne de oprire. Tot ce trebuia să facă era să se păstreze pe o singură bandă până aproape de destinaţie. Îşi reaminti că trebuiau să ajungă acolo înainte ca prietenul ei Corny să mai păţească ceva. Apăsă mai tare pe pedala de acceleraţie, manevrând maşina ca s-o menţină pe mijlocul benzii, în timp ce gonea pe autostradă.

Simţea că i se înceţoşează privirea, iar fierul îi făcea capul să se învârtă. Nici măcar curenţii de aer ce suflau pe fereastră nu erau de ajuns. Îşi scutură capul încercând să se debaraseze de sentimentul de greutate care părea să i se instaleze sub forma unei benzi de-a lungul tâmplelor.

— Kaye! schelălăi Lutie chiar la timp, iar Kaye trase cu violenţă de volan spre dreapta pentru a se feri din calea maşinii în care aproape că intrase.

Maşina atinse iarba de pe marginea autostrăzii cu o roată înainte să-şi recapete controlul. Scheunatul lui Lutie era ca ciripitul unei vrăbii. Roiben nu scosese niciun sunet, dar Kaye nu voia să-şi ia ochii de la drum atât de mult încât să-i vadă expresia feţei.

În sfârşit, se apropiau de destinaţie, iar Kaye întoarse la o intersecţie, cu o viteză periculos de mare. Menţinu maşina pe marginea drumului de vreme ce nu găsea o cale să o readucă

uşor pe benzile regulamentare. Trecu doar de două semafoare, după care putu să tragă maşina în livadă şi să parcheze.

Roiben coborî din maşină aproape din mers. Lutie se agăţă de haina lui Kaye, încă tremurând.

— La întoarcere poate Corny să conducă.

— Asta chiar că mă motivează să-l caut!

Vocea lui Roiben tremura uşor, în ciuda încercării lui de a fi răutăcios. Kaye îşi aminti din excursia cu şcoala că livada era formată din hectare întregi de pomi fructiferi şi o piaţă unde se vindeau dulceţuri, lapte şi suc de mere cu scorţişoară. Astăzi aveau spre vânzare, la preţuri scandalos de mici, grămezi de dovlecei şi bostani.

Parcarea era plină de minivanuri din care se revărsau copii cu mamele lor, care alergau după ei şi-i îndrumau. Kaye îl urmă pe Roiben croindu-şi drum prin mulţime, în jurul unui monument imens din fân şi dovlecei. Una dintre mame îşi trase brusc copilul într-o parte, din calea lor. Kaye îşi verifică imediat chipul, ridicând o mână pentru a o cerceta şi întorcând-o la lumină să fie sigură că nu era verde. Apoi aruncă o privire spre Roiben şi înţelese că arătau destul de ciudat, reacţia mamei fiind îndreptăţită. Simţea cum se schimba aerul pe măsură ce păşeau printre copaci, iar sunetul motoarelor şi al râsetelor păli. Nu mai simţea mirosul de fier şi trase adânc aer în piept, expirând fiecare fum de eşapament. Era ca atunci când intrase sub deal şi simţise ruperea stranie pe care se obişnuise să o asocieze cu păşirea în Tărâmul Basmelor.

Pe pajişte păşteau cai albi, iar clopoţeii argintii de la gâturile lor zăngăneau când ridicau capetele. Merii împletiţi erau încă încărcaţi de recolta de toamnă târzie. Aerul era cald şi dulce mirosind a promisiune de primăvară şi a un nou început. Membrii Curţii Benefice erau răspândiţi pe toată câmpia, stând sau dormind pe pături de mătase. Kaye simţi miros de levănţică proaspătă şi iarbă neagră atunci când trecu printre ei.

Poporul era la fel de variat ca şi cel din Curtea Malefică, doar că aici membrii lui erau îmbrăcaţi în culori mai vii. Trecură pe lângă un om cu chip de vulpe îmbrăcat cu o haină rufoasă făcută din multe feluri de material, cu panglici atârnate. O spiriduşă purta o rochie placată cu aur, luminoasă ca soarele. Şoptea ceva în urechea unui băiat care purta o rochie la fel ca a ei, numai că de un albastru ca oul de măcăleandru. Mai mulţi

elfi stăteau aplecaţi asupra a ceea ce părea a fi un joc, aruncând pietre strălucitoare în mijlocul unui cerc desenat pe pământ. Kaye nu reuşea să vadă care era scopul jocului, dar observă că grupul ofta sau aclama, în funcţie de un mod sau altul în care cădeau pietrele.

Undeva în apropiere, la marginea mulţimii, o femeie în formă de copac, cu pielea ca scoarţa şi cu degete ce se transformau în frunze la unghii, şoptea ceva unui măr mut, întorcându-şi capul încet din când în când ca să-i privească pe cei şapte omuleţi care stăteau unul pe umerii celuilalt. Formaseră o scară de elfi care se bălăngănea înainte şi înapoi de la bază la vârf, unde un omuleţ se chinuia cu disperare să culeagă un măr dolofan.

O fată înaripată alerga de colo-colo, iar un băieţel se târa în patru labe după ea, având părul împletit cu flori. Un pui de om. Kaye se cutremură.

Uitându-se mai atentă prin jur, observă mai mulţi copii, poate niciunul mai mare de şase ani. Zânele îi pieptănau şi îi mângâiau, iar ei stăteau cu ochii pe jumătate închişi şi visători. Unul stătea cu capul pe genunchii unei zâne cu piele albastră. Trei copilaşi, toţi trei cu coroniţe de margarete pe cap, dansau stângaci cu trei omuleţi cu pălării de ciuperci. Domnii şi doamnele zâne băteau din palme.

Kaye grăbi pasul, vrând să-l oprească pe Roiben şi să-i întrebe de copii. Dar apoi văzu direcţia în care se uita el şi uită de toate întrebările.

Lângă nişte copaci cu flori de primăvară, chiar şi atunci, în plină toamnă, se afla o zână cu păr castaniu-roşcat îmbrăcată cu o haină de un verde smarald, ce-i flutura ca o rochie. Kaye se opri din mers când o văzu; abia dacă-şi mai aminti să respire. Era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Pielea îi era lipsită de orice imperfecţiune, părul ei strălucea ca arama în soare sub o cunună împletită din iederă şi flori de sânger, ochii îi erau la fel de strălucitori ca verdele merelor care atârnau lângă ei. Kaye nu reuşi să-şi mai ia ochii de la ea; era atât de frumoasă, încât totul în jur părea plictisitor şi pal.

Nu fu nevoie ca Roiben să-i spună că aceasta era regina Curţii Benefice.

Doamnele ei de onoare purtau rochii din materiale uşoare în nuanţe trandafirii sau gri. Când se apropiară de ele, una dintre femei inspiră atât de puternic, încât aproape că ţipă şi îşi

acoperi gura cu mâna. Roiben întoarse capul să o salute şi zâmbi.

Kaye se încordă. Zâmbetul acela părea nepotrivit pe buzele lui, era mai degrabă un spasm al gurii, decât o exprimare a plăcerii.

Un cavaler se strecură între ei şi regină. Era îmbrăcat în armură verde din bucăţi, iar părul îi era ca auriul frumos al mătăsii de porumb. Purta o suliţă interesantă, atât de ornată cu modele, încât Kaye se întrebă dacă nu cumva era doar de decor.

— Talathain, spuse Roiben înclinându-şi scurt capul.

— Nu eşti bine-venit aici, spuse cavalerul.

Lutie bombăni din buzunarul lui Kaye şi-l fixă cu privirea pe noul cavaler, cu o fascinaţie nedisimulată.

— Anunţă-mi prezenţa reginei, spuse Roiben. Dacă Majestatea Sa nu doreşte să mă primească, atunci voi pleca imediat de aici. Kaye încercă să protesteze, dar Roiben îi puse o mână pe braţ. Însoţitorii mei vor fi, bineînţeles, liberi să stea sau să plece, după bunul lor plac, continuă el.

Privirea lui Talathain se îndreptă către regină şi apoi înapoi la Roiben, pe chipul lui citindu-se un soi de gelozie.

Un semn cu mâna lui îmbrăcată în armură puse în alertă alţi câţiva cavaleri. Sosi un paj, îl ascultă pe Talathain, după care o zbughi să vorbească cu regina.

După ce se aplecă graţioasă să îl asculte pe pajul micuţ, regina se îndepărtă de doamnele ei şi se îndreptă, prin iarbă, către ei. Nu se uită la Kaye. Ochii ei poposiră numai pe Roiben.

Kaye observă cum se schimba faţa lui Roiben când se uita la Majestatea Sa. Era un dor în privirea lui care o copleşea pe Kaye. Era privirea serioasă a unui câine, pierdut în sălbăticie, încă sperând că va mai simţi atingerea blândă a mâinii stăpânului său.

Se gândi la tapiseria de pe peretele din camera lui şi la lucrurile rostite şi nerostite. Şi înţelese pe loc de ce se retrăsese el din sărutările ei – trebuie să fi preţuit dragostea pentru regină în tot acest timp, sperând să aibă şansa să o revadă. Kaye fusese oarbă, prea plină de dorinţele sale pentru a vedea ceea ce era chiar în faţa ochilor ei.

Kaye fu recunoscătoare când Roiben îngenunche, pentru a putea şi ea să se aşeze într-un genunchi şi să-şi ascundă

durerea de pe chip sub un cap plecat.

— Ce formal eşti, cavalerul meu! spuse regina.

Kaye aruncă o privire spre Regină. Ochii ei erau blânzi şi umezi, şi verzi ca bijuteriile. Kaye oftă. Se simţi brusc foarte obosită şi foarte simplă. Kaye îşi dori ca Roiben să întrebe de Corny şi apoi să plece acasă.

— Nu mai sunt al Majestăţii Tale, spuse el ca şi cum şi-ar fi regretat vorbele.

— Dacă nu al meu, atunci al cui eşti?

Conversaţia avea prea multe subînţelesuri pentru ca Kaye să fie sigură că o înţelegea. Oare fuseseră amanţi?

— Al nimănui, Silarial, spuse el respectuos, schiţând un zâmbet în timp ce în ochi i se citea mirare. Rostea cuvintele ca şi cum i-ar fi fost teamă să vorbească prea tare, ca nu cumva să spargă vreun lucru prea scump ca să-i poată plăti. Poate doar al meu.

Zâmbetul ei nu păli, nu se schimbă. Era un zâmbet perfect – buze perfect curbate, echilibru perfect între bucurie şi afecţiune – era atât de perfect, încât Kaye nu reuşi să-i reziste, pierzând firul conversaţiei, aşa că fu nedumerită când regina vorbi din nou.

— Şi dacă nu ai venit să rămâi acasă, atunci de ce-ai venit?

— Îl caut pe Nephamael. Are cu el un tânăr pe care însoţitoarea mea trebuie să-l ia înapoi în Lumea de Fier.

Silarial scutură din cap.

— Nu se mai află printre ai noştri. Când regina Curţii Malefice a murit şi zânele solitare au fost eliberate… Aici făcu o pauză şi-l privi pe Roiben. I se citea tulburarea pe chip. I-a uzurpat tronul şi s-a autoproclamat rege.

Capul lui Kaye ţâşni în sus. Cu ochii mari, fără să se gândească, vorbi:

— Nephamael este regele Curţii Malefice?

Îşi muşcă buza, dar regina se întoarse către el indulgentă.

— Pe cine ai adus la noi?

— Numele ei este Kaye. Este un copil schimbat.

Părea distras.

Sprâncenele roşcate ale reginei se ridicară.

— O ajuţi pe ea să recupereze un muritor pe care Nephamael l-a lipsit de suflet?

— Da, spuse Roiben.

— Şi care este preţul serviciului tău, Roiben, tu care îţi aparţii?

Îşi ridică mâna şi se jucă absentă cu o amuletă de la gât.

Kaye nu mai suporta să-i privească perfecţiunea feţei. Se uită în schimb la colierul reginei. Piatra îi era palidă ca laptele şi atârna de un lanţ lung. I se părea foarte cunoscută.

O pată roşiatică îi coloră lui Roiben obrajii. Oare era posibil să fi roşit?

— Nu există niciun preţ.

Kaye îşi aminti unde mai văzuse colierul – Nephamael purta unul la fel. Îl avea la gât în noaptea în care venise să o ia pentru Jertfă.

Regina se aplecă în faţă, aproape în mod conspirativ, ca şi cum Kaye ar fi fost de mult uitată.

— Mi-ai spus cândva că ai face orice să-mi dovedeşti că mă iubeşti. Mai este valabil?

Roşeala din obraji i se intensifică, dar, când vorbi, vocea lui Roiben fu de oţel.

— Nu mai este.

„Oare ce înseamnă asta”, se întrebă Kaye. Însemna ceva, cu siguranţă, ceva care nu avea nicio legătură cu dragostea, ci cu regina care murise. Despre asta era vorba, de fapt, îşi dădu ea seama. Regina lui îl tratase ca pe o jucărie de care se săturase şi pe care o dăduse la schimb, fără să îi pese dacă noua lui stăpână va fi dură cu el, chiar fără să îi pese că aceasta l-ar putea distruge, în mod clar, planurile ei includeau recuperarea jucăriei.

— Şi dacă ţi-aş spune că deja, spre satisfacţia mea, mi-ai dovedit-o? Vino, mai stai cu noi. Avem vin de miere şi mere roşii, proaspete. Stai lângă mine din nou.

Kaye îşi muşcă buza până la sânge. Durerea o ajuta să accepte că Roiben nu era al ei şi că nu avea să fie niciodată al ei. Şi dacă era mult prea târziu să pretindă că nu o durea, atunci ar putea cel puţin să îngroape suferinţa aceea undeva în adâncul ei, ca măcar să nu afle el niciodată.

Roiben se uita la Silarial cu o combinaţie de dor şi dispreţ.

— Te rog să mă ierţi, spuse Roiben, dar mirosul de mere mă face să vărs.

Regina păru mai întâi şocată, apoi de-a dreptul furioasă. Roiben urmărea impasibil schimbul acesta de stări de pe chipul

ei.

— Atunci ai face bine să te grăbeşti să pleci, spuse regina.

Roiben dădu din cap şi făcu o plecăciune. Kaye aproape că uită să facă acelaşi lucru.

Când se depărtară cu câţiva paşi, femeia cu păr alb îl prinse pe Roiben de braţ şi-l trase spre ea, râzând.

— Roiben!

Era femeia care icnise mai devreme. Avea părul lung până la genunchi şi două codiţe împletite, prinse pe cap. Era îmbrăcată ca zânele din suita reginei.

— Mi-am făcut griji pentru tine, spuse ea, şi din nou îi tremura un zâmbet pe faţă. Câte lucruri am auzit...

— Toate adevărate, fără îndoială, spuse Roiben atingând-o uşor. Îşi trecu degetele prin părul fetei, iar Kaye tremură empatică, cunoscând atingerea degetelor acelora lungi. Părul tău este atât de lung.

— Nu l-am mai tăiat de când ai plecat. Femeia se întoarse către Kaye. Am auzit că fratele meu abia dacă ţi-a făcut cunoştinţă cu regina. Întrebarea mea este – încearcă Roiben să ne protejeze pe noi de tine sau pe tine de noi?

Kaye râse surprinsă.

— Ethine, spuse Roiben dând din cap mai întâi spre una şi apoi spre cealaltă.

Râsul colorat al femeii era asemănător cu sticla spartă.

— Te-ai lepădat de manierele tale curteneşti.

— Aşa mi s-a spus, zise Roiben.

Ethine întinse mâna spre crengile mărului şi desprinse o singură floare.

— Tot ce contează este că te-ai întors acasă, spuse ea, punându-şi floarea după ureche.

Kaye observă tresărirea discretă a lui Roiben când Ethine îl atinse şi se întrebă dacă reacţia lui o rănise.

— Aceasta nu mai este casa mea, spuse Roiben.

— Bineînţeles că este. Unde altundeva să te duci? Ochii ei se mutară pe Kaye, analizând-o pentru prima dată. Te-a rănit, ştiu asta, dar o să o ierţi în timp. Întotdeauna ai iertat-o.

— Dorinţele se mai schimbă, spuse el.

— Ce ţi-au făcut? întrebă Ethine îngrozită.

— Orice mi-ar fi făcut, orice am făcut... mi-am umplut mâinile de sânge, iar petele acestuia ating până şi poalele reginei

Tărâmului Elfilor.

— Nu vorbi aşa. Cândva o iubeai.

— Şi încă o mai iubesc, mai mult de milă.

Kaye se întoarse. Nu mai voia să audă. Discuţia asta nu avea nicio legătură cu ea.

Porni cu paşi repezi spre maşină. Unul dintre copii se ridicase pe vârfuri, întinzându-se după un măr la care nu ajungea. Purta o tunică verde, legată la mijloc cu un cordon de mătase.

— Bună, spuse Kaye.

— Salut!

Băiatul rânji la ea rugător, iar ea rupse fructul. Acesta se desprinse de pe creangă cu un pocnet uşor.

— Unde e mama ta? întrebă Kaye, lustruind mărul de haină.

Băiatul se uită urât la ea, o buclă de păr şaten-închis acoperindu-i ochii.

— Dă-l încoace!

— Mereu ai locuit cu zânele?

— Îhî, spuse el cu ochii pe măr.

— De cât timp? întrebă ea.

El întinse mâna lui grăsună, şi ea îi dădu mărul. Muşcă imediat din el. Ea îl aşteptă să mestece, dar imediat ce înghiţi îmbucătura aceea, începu să roadă din el din nou. Apoi, ca şi cum tocmai şi-ar fi amintit de ea, se uită în sus cu vinovăţie. Ridică din umeri şi mormăi cu gura plină.

— Dintotdeauna.

— Mulţumesc, spuse Kaye, ciufulind părul castaniu al băiatului.

Nu mai avea niciun rost să-l mai întrebe ceva. Ştia tot atâtea lucruri ca şi ea. Apoi, se întoarse din nou la el.

— Hei, ştii cumva o fată pe nume Kaye?

Băiatul se încruntă într-un gest exagerat de gândire, după care arătă spre una dintre pături.

— Îhî. Cred că e pe acolo.

Tot sângele i se ridică la cap, iar Kaye se simţi invadată de căldură şi ameţeală ca şi cum ar fi stat cu capul în jos. Degetele îi erau îngheţate.

Lăsându-l pe băiat cu mărul său, Kaye merse printre pături şi opri fiecare fetiţă, indiferent cum arăta.

— Te cheamă Kaye, drăguţo?

Dar când se văzu pe sine, ştiu. Ochii migdalaţi contrastau ciudat cu claia de păr blond, făcând-o pe fetiţă să arate ca o zână, în ciuda corpului rotunjor şi a urechilor rotunde. Asiatică şi blondă. Kaye nu reuşi să facă altceva decât să se uite cum fata – mult, mult prea mică să fie Kaye în orice lume rezonabilă – rupse o buruiană şi, îndoind cu grijă tulpina, făcu floarea să zboare în direcţia unei doamne elf drăguţe care râse.

Toate întrebările pe care Kaye voia să le pună o înecau. Se răsuci pe călcâie şi merse cu paşi apăsaţi spre Roiben, prinzându-l strâns de braţ.

— Trebuie să plecăm acum! ţipă ea, tremurând furioasă. Corny ar putea fi mort deja.

Ethine rămase cu gura căscată când Roiben înghiţi ce mai avea de zis şi dădu din cap. Kaye se întoarse şi o porni repede spre maşină, lăsându-l pe Roiben să o urmeze.

14

„Pe dealuri, stejari imenşi cad în genunchi;
poți să atingi părţi pe care nu ai dreptul să le atingi.”

Kay Ryan,
Coroană

Nu ajunse la maşină.

— Kaye, opreşte-te! Te rog, opreşte-te!

Roiben era chiar în spatele ei.

Ea se opri, uitându-se printre copaci la minivanuri şi la autostradă. Se uita oriunde, numai înapoi nu, la Curtea Benefică, la copiii fără vârste şi la Roiben.

— Tremuri toată.

— Sunt furioasă! Freci timpul aiurea când noi avem lucruri de făcut.

Calmul lui o înfurie şi mai tare.

— Ei bine, îmi pare rău.

Tonul lui aproape sarcastic n-o convinse pe Kaye că-i părea rău. Îi ardea faţa.

— De ce eşti aici?

Urmă o clipă de tăcere.

— Pentru că tocmai m-ai salvat dintr-o conversaţie care implica nişte mustrări nu prea politicoase.

— Nu... De ce eşti încă aici? Ce mai cauţi aici?

El tăcea. Kaye nu-i putea vedea faţa decât dacă se întorcea, lucru pe care refuza să-i facă.

— Deci vrei să plec?

Ochii ei ardeau de lacrimile pe care nu le vărsa. Simţea pur şi simplu că dădea pe dinafară.

— Nu fac decât... începu să vorbească, apoi se opri. La naiba, nu avem timp de aşa ceva!

Kaye...

— Nu! Începu să meargă. Trebuie să plecăm. Chiar acum!

— Dacă nu reuşeşti să te controlezi, nu ai cu ce să-l ajuţi pe Cornelius.

Se opri din mers şi ridică ambele mâini deasupra capului, cu degetele răsfirate.

— Nu pot! Eu nu sunt ca tine!

Roiben o opri, punându-i mâna pe umăr. Ea refuză să-i întâlnească privirea, iar el o smuci brusc şi îi lipi trapul de al lui. Muşchii ei se încordară, dar cavalerul o strânse şi mai tare, fără să-i vorbească. După o clipă, Kaye se lăsă moale, oftând lung şi tremurător. Degetele lui lungi îi mângâiau părul. Mirosea a miere, a transpiraţie şi a detergent de care folosea bunica ei.

Îşi frecă obrazul de pieptul lui, închizând ochii ca să alunge gândurile care trăncăneau nedesluşit în capul ei, şoptindu-i rugăminţi să le dea atenţie.

— Sunt aici pentru că eşti o fată bună, încântătoare şi extrem, extrem de curajoasă, rosti el încet. Şi pentru că vreau să fiu aici.

Kaye se uită la el printre gene. El zâmbi şi-şi sprijini bărbia în creştetul capului ei, mângâind-o pe spate.

— Vrei să fii aici?

El râse.

— Foarte mult. Te îndoieşti?

— Of, spuse ea, neputând să-şi pună mintea în mişcare de atâta bucurie. Bucurie care, pe moment, era suficientă pentru a da deoparte celelalte griji. Pentru că era adevărat, cumva, el era aici cu ea şi nu cu regina benefică. Of!

Mâinile lui îi trasau linii lungi şi egale de sub aripi, de pe omoplaţi până în partea de jos a spatelui.

— Şi asta te mulţumeşte?

— Poftim? îşi ridică din nou capul spre el, uitându-se urât. Normal că da. Glumeşti?

El se trase înapoi ca să se uite la ea o clipă, studiindu-i chipul.

— Bine, oftă el, şi-i lipi capul încă o dată de pieptul lui, mângâindu-i părul şi închizând ochii. Bine!

Rămaseră aşa un moment lung. Într-un târziu, el se retrase din îmbrăţişare.

— Din fericire, spuse el, nu trebuie să mergem cu maşina ca să ajungem la Curtea Malefică. Vino cu mine.

Copacul era imens şi noduros, trunchiul lui cioturos şi găunos dând impresia că se deforma sub propria greutate.

Scoarţa era subţire şi crăpată, jupuindu-se ca pielea uscată. Spre baza lui, unde rădăcinile se bifurcau, se afla un orificiu larg.

Luţie bâzâi în sus din gaură.

— Nu sunt paznici, spuse ea, instalându-şi corpul minuscul în părul încâlcit al lui Kaye.

— Şi asta unde duce? întrebă Kaye, încercând să-şi controleze tremuratul, să nu lase să se vadă cât de nepregătită era pentru asta.

— Înăuntru pe la bucătării, îi răspunse Roiben, strecurându-şi corpul, începând cu picioarele, prin orificiile din copac.

În cele din urmă, capul lui dispăru în întuneric, şuviţe argintii lunecând prin scoarţa despicată. Kaye auzi o bubuitură când Roiben îşi dădu drumul pe podea.

Se strădui să încapă prin deschizătură, simţind cum lemnul mai moale cedează, făcându-se aşchii când se strecură înăuntru şi împinse, îngropându-şi picioarele până la genunchi. Apoi, pe spate, încolăcindu-se în jos ca un şarpe, reuşi să-şi facă loc. Fu o cădere lungă şi scoase un scâncet când ateriză.

Tunelul era fierbinte şi ceţos de la aburi. Faţa lui Roiben era asudată, iar părul îi păru ud şi greu când îl dădea pe spate cu o mână. Îi făcu semn cu capul spre stânga, iar ea o luă în faţa lui prin valul de abur.

Bucătăria era o cameră imensă cu un foc arzând în mijloc şi aparent fără vreun sistem de ventilaţie. Elfii umblau de colo-colo ducând oale mari, grămezi de şobolani jupuiţi, prăjiturele şi coşuri cu mere argintii sau rostogoleau butoaie cu vin. Mirosul de sânge o înăbuşi. Sângele păta pereţii şi podeaua, fierbea în oale şi dădea pe dinafară din farfuriile cu carne crudă. Roiben mergea în spatele ei, ţinându-i mâna pe spate şi împingând-o când trebuiau să înainteze sau trăgând-o de haină când trebuiau să se oprească.

Se strecurară în cameră, rămânând aproape de perete. Un elf bătrân veştejit stătea pe un scăunel, cu picioarele bălăngănindu-i-se pe-o parte, cu limba atârnându-i din gură. Se concentra să picteze merele negre cu un lac roşu lucios. Părul alb îi era ciufulit în smocuri sălbatice, şi-şi ajusta periodic micuţii ochelari când îi alunecau pe nas.

Lângă pictorul de mere, un om imens şi verde cu ţepi mici pe chelie şi colţii ieşiţi peste buza groasă superioară mânuia un

topor pe deasupra unei colecţii de cadavre de animale cu forme ciudate, hăcuindu-le în bucăţele. Braţele cărnoase ale bărbatului erau pline de sus până jos cu tatuaje cu trandafiri şi spini.

Kaye se strecură la fel de tăcută ca de fiecare dată când venea târziu acasă sau de fiecare dată când pleca dintr-un magazin cu buzunarele pline. Se concentra pe picioare, plecându-şi capul uşor când trecu pragul.

În curând, coridorul strâmt deveni abrupt şi se deschise într-un pasaj mai lat, pavat cu marmură gri şi susţinut de stâlpi mari, sculptaţi. Din tavan picurau stalactite. Kaye auzea oameni în faţă, cu pantofii pocnind ca gândăceii pe podeaua de piatră.

Roiben o trase pe Kaye şi se aruncă în spatele stâlpului. Scoase sabia din teacă şi o ţinu lipită de piept. Ea găsi briceagul pe care i-l dăduse el mai devreme şi apucă disperată mânerul.

Dar paşii se dovediră a fi pe un alt coridor. Kaye răsuflă uşurată fără să îşi fi dat seama că îşi ţinea respiraţia.

Se strecurară în felul aceasta până când ajunseră la nişte uşi duble.

— Ce-o fi aici? întrebă Kaye.

— Vinul şi elixirul tinereţii, îi răspunse el şoptit.

Camera era toată din piatră şi puţea a drojdie; lângă perete erau înşirate butoaie şi sticle pline cu infuzii de diferite flori. Erau petale de trandafiri, de violete, gălbenele întregi, urzici plutind ca nişte nave spaţiale organice şi alte ierburi pe care nu le putea identifica. În încăpere nu era nimeni.

— Ce sunt alea? şopti ea.

— Pelin, coada-şoricelului, ciuboţica-cucului, micşunea, turiţă-mare, fenicul…

— Presupun că bei o grămadă de ceai din plante, spuse ea.

El nu zâmbi când o conduse spre cea mai mică dintre cele două uşi din cameră. Se întrebă dacă el se prinsese de glumă.

— Spălătoria, spuse el.

Camera următoare era la fel sau chiar mai plină de aburi decât bucătăriile. Ieşea din ventuze mici din tavan. În cameră se aflau câteva căzi mari pline cu apă cu săpun. O femeie palidă cu ochi întunecaţi storcea o haină albă, în timp ce alta amesteca în altă cadă cu un băţ îndoit. Un bărbat cocoşat cu braţe lungi adăuga nişte granule acelui amestec, făcând apa să

sfârâie.

Locul era strâmt, iar Kaye îi aruncă o privire lui Roiben. Nu aveau nicio şansă să treacă prin cameră neobservaţi.

— Maigret, spuse Roiben zâmbind şi întinzând larg braţele.

Una dintre spălătorese se uită în sus, rânjetul ei dezvăluind că era ştirbă.

— Cavalerul nostru!

Femeia şchiopătă spre ei şi-l strânse la piept. Picioarele îi erau acoperite de poalele lungi ale rochiei, dar Kaye ar fi vrut să vadă de ce şchiopătează. În partea cealaltă a camerei, bărbatul şi femeia ridicară ochii de la treburile lor şi zâmbiră şi ei.

— Pe tine chiar că nu mai speram să te mai văd vreodată.

— Caut un băiat, spuse Roiben. Om. Ca noul rege.

Femeia scoase un sunet de dezgust.

— Acela... e rege... Într-adevăr! Da, este un băiat prin preajmă, dar mai mult n-aş şti să-ţi spun. Am învăţat că nu e bine să atrag privirile nobilimii.

Roiben zâmbi cu subînţeles.

— La fel şi eu.

— Te caută, să ştii.

El dădu din cap.

— Am pus capăt într-un mod destul de spectaculos serviciului meu aici.

Bătrâna spălătoreasă îi rugă să plece. Roiben deschise o uşă mică şi intrară pe un coridor pavat cu pietre strălucitoare.

— De unde ştii că nu o să spună nimănui că ne-a văzut?

Maigret crede că mi-e datoare cu ceva, spuse el şi ridică din umeri.

— Are ceva la picioare?

— A dezamăgit pe unul dintre membrii nobilimii malefice. El a comandat să se înroşească în foc nişte papuci de fier şi a pus-o să danseze în ei.

Kaye se cutremură.

— Şi are asta vreo legătură cu datoria pe care crede ea că o are la tine?

— Poate, presupuse el.

— Unde ajungem pe aici?

— Pe aici este biblioteca, încăperea muzicală, sera şi camera de şah.

— Camera de şah?

— Da, regina iubea foarte mult şahul. Era un joc de noroc, aşa cum este pentru muritori jocul de cărţi. Din câte îmi amintesc, s-a folosit odată de acest joc să câştige un soţ.

— Lui Corny îi place şahul la nebunie – era în echipa de şah a liceului.

— Trebuie să trecem prin bibliotecă pentru ca să ajungem acolo.

Ezită.

— Ce s-a întâmplat?

Nu am văzut niciun paznic. Nici la intrare şi nici aici.

— Şi dacă asta înseamnă că ne descurcăm foarte, foarte bine?

— Ceva trebuie să însemne, cu siguranţă.

Uşa bibliotecii era colosală şi elegantă, în mod clar diferită de uşile simple de la camerele de jos. Era făcută din lemn închis la culoare cu benzi de aramă şi avea gravate cuvinte într-o limbă pe care Kaye nu o înţelegea. Roiben împinse uşa şi o deschise.

Rafturile de cărţi erau aranjate labirintic şi erau atât de înalte, încât era imposibil de văzut dacă era vreo ieşire în partea cealaltă de cameră. Şi rafturile aveau sculpturi complicate cu chipuri de balauri şi alte bestii ciudate şi se simţea în aer un miros copleşitor de pământ proaspăt săpat. Ori de câte ori Kaye privea într-o direcţie, ceva părea să se schimbe în colţul ochiului. Cărţile însele erau de mărimi atât de variate, încât Kaye se întrebă dacă le citea cineva de la coadă la cap.

Pe măsură ce înaintau, ea încercă să deslușească titlurile, dar erau scrise în limbi ciudate.

La o cotitură, Kaye observă o siluetă strecurându-se printre umbre. Era silfidică şi vag umană.

— Roiben, şopti ea.

— Păstrătorii de secrete, spuse el fără se privească în urmă. Nu vor spune nimănui că am trecut pe aici.

Kaye tremură. Se întrebă ce stătea scris în acele volume aliniate pe rafturile bibliotecii dacă ideea era ca secretele să fie păstrate. Erau oare siluetele custode, paznici sau scribi?

Când ajunseră la o intersecţie printre rafturi, Kaye văzu încă o siluetă întunecată, cu părul lung şi decolorat, frunte înaltă şi

ochi mari, negri şi strălucitori. Se strecură în umbră la fel de uşor şi de tăcut ca şi cealaltă.

Kaye se bucură când ajunseră în faţa unei uşi mici şi ovale, care se deschise cu uşurinţă la atingerea lui Roiben. Pe peretele camerei de şah atârnau draperii grele. Toată podeaua era pardosită cu plăci în alb şi negru, iar piese înalte cam de un metru şi jumătate se întrevedeau pe marginile camerei. Corny dormea pe podea, corpul lui ocupând două pătrate de şah.

— Cornelius?

Roiben îngenunche şi-l scutură pe Corny de umăr. Acesta îşi ridică privirea. Ochii lui priveau în gol, era plin de vânătăi şi cel mai rău dintre toate era zâmbetul satisfăcut pe care-l întoarse către ei. Faţa îi părea cumva îmbătrânită, iar în frunte avea un smoc alb de păr.

— Bună, bâigui el. Tu eşti Robin al lui Kaye.

Kaye se aşeză în genunchi.

— Eşti bine acum, spuse ea mai mult pentru ea decât pentru el, mângâindu-i cu drag şuviţele ude de păr. O să fie bine.

— Kaye, spuse Roiben inexpresiv.

Ea se întoarse. Nephamael intrase în cameră din spatele draperiilor de pe peretele cel mai îndepărtat. Atinse coama de marmură a calului negru de şah.

— Salutări, spuse Nephamael. Să-mi scuzaţi gluma, dar trebuie să vă spun că mi-aţi fost un adevărat ghimpe în spate.

— Ba eu cred că îmi eşti dator, spuse Roiben. Datorită mie eşti rege azi.

— Ce păcat că viaţa este nedreaptă atât de des, Rath Roiben Rye!

— Nu! icni Kaye.

Era imposibil! Roiben era prea departe de ceilalţi când îi folosise numele. Abia dacă-l auzise ea însăşi. El omorâse toţi cavalerii care fuseseră prin apropiere, pe toţi cei care ar fi putut auzi.

— Nu-l mai ştie nimeni, spuse Nephamael ca şi cum i-ar fi citit gândurile. L-am ucis pe spiriduşul care credea că se dă bine pe lângă mine dacă mi-l spune.

— Spike, răsuflă Kaye.

Nu era o întrebare.

— Rath Roiben Rye, prin puterea numelui tău adevărat, îţi ordon să nu îmi faci rău niciodată şi să mi te supui imediat şi

fără rezerve!

Gura de aer pe care o luă Roiben fu îndeajuns de mare să simuleze un ţipăt.

Nephamael îşi dădu capul pe spate şi râse, cu mâna încă mângâind piesa de şah.

— Îţi mai ordon şi să nu îţi faci nici ţie vreun rău, decât dacă îţi poruncesc eu expres. Şi acum, noul meu cavaler, pune mâna pe spiriduşă!

Roiben se întoarse către Kaye, în timp ce Lutie ţipă din buzunar. Kaye o luă către uşă, dar el fu de departe mult mai rapid. O prinse de păr şi-i trase capul pe spate, după care îi dădu drumul la fel de brusc. După un moment de uimire, Kaye o zbughi pe uşă afară.

— Poate că eşti foarte priceput la respectatul ordinelor, dar eşti încă începător în a da ordine, îl auzi ea pe Roiben spunând în timp ce alerga din nou spre labirintul bibliotecii.

Mai devreme îl urmase pur şi simplu pe Roiben printre rafturile întortocheate – acum, habar nu avea încotro se îndrepta. Se întoarse şi iar se întoarse, uşurată că nu mai dădea de niciun ciudat de păstrător de secrete. Apoi, alergând pe lângă un podium cu un morman mic de căiţi pe el, coti într-o fundătură.

Lutie se târî afară din buzunar şi bâzâi în jurul ei.

— Ce ne facem, Kaye? Ce ne facem?

— Şşş, spuse Kaye. Încearcă să asculţi.

Kaye îşi auzea propria respiraţie, auzea pagini foşnind undeva în cameră, auzea ceva ce părea a fi un covor târât de-a lungul încăperii. Niciun sunet de paşi. Nimeni nu o urmărea.

Încercă să invoce magia şi să-şi coloreze pielea în acelaşi ton ca al peretelui din spatele ei. Simţi valurile magiei prin ea, după care privi în jos, la mâinile ei de culoarea lemnului.

Ce aveau să facă? Vinovăţia şi tristeţea ameninţau să o copleşească. Îşi rezemă capul pe genunchi şi trase adânc aer în piept de câteva ori.

Trebuia să-i scape pe toţi de acolo. Ceea ce era ridicol. Ea era doar o spiriduşă. Abia dacă ştia cum se folosea magia, abia dacă ştia cum să-şi folosească propriile aripi.

Inteligentă. Cuvântul o ironiza, fiind suma tuturor lucrurilor care trebuiau să o caracterizeze, dar care nu i se potriveau.

„Gândeşte-te, Kaye! Gândeşte-te!”

Trase aer în piept. Rezolvase ghicitorile. Îl scosese pe Roiben din curte. Ba chiar îşi dăduse seama mai mult sau mai puţin cum să-şi folosească puterile magice. Putea să facă şi asta.

— Să mergem. Te rog… să mergem, spuse Lutie aşezându-se pe un genunchi al lui Kaye.

Kaye scutură din cap.

— Lutie, trebuie să existe o soluţie. Trebuie doar să mă gândesc.

Toţi erau elfi. Atunci trebuia să gândească asemenea unei fiinţe umane. Trebuia să se gândească la lucrurile pe care ştia să le facă. Trucurile cu bricheta. Furatul din magazine. Şi trebuia să se gândească în special la lucrurile pe care elfii nu le agreau.

Fierul.

Kaye se uită spre Lutie.

— Ce s-ar întâmpla dacă aş înghiţi fier?

Lutie ridică din umeri.

— Ţi-ai arde gura. Ai putea să mori.

— Şi dacă aş încerca să otrăvesc pe cineva cu fier?

Lutie se mişca inconfortabil pe genunchiul lui Kaye, nevenindu-i să creadă.

— Dar aici nu există fier!

Kaye trase adânc aer în piept şi expiră uşor. Mintea ei o lua razna mult prea repede, trebuia să o încetinească, să se calmeze. Era posibil să existe fier în Curtea Malefică, poate în componenţa armelor, dar ea habar nu avea unde ar fi putut fi ţinute acestea.

Îşi privi corpul. Ce purta ea din Lumea de Fier? Tricoul, lenjeria intimă, ghetele… Costumul verde era doar o vrajă.

Kaye se descheie repede la ghete. În mod sigur exista fier în ele, ascuns pentru a nu-i atinge direct pielea, dar exista fără doar şi poate. Le scoase din picioare şi le analiză. Exista fier în inelele de oţel pentru că îi simţea căldura, ascunsă sub învelişul negru de plastic. Mai erau bucăţi de fier ascunse în vârful ghetelor, deşi erau mult prea mari pentru a-i fi de folos în cazul în care nu reuşea să le mai mărunțească în vreun fel. Kaye scoase din buzunarul costumului cuţitul pe care i-l dăduse Roiben şi începu să desfacă tălpile ghetelor. Pe măsură ce le despică, găsi cuişoare de oţel strălucitoare atât de mici că puteau fi înghiţite fără ca cineva să-şi dea seama.

Kaye luă cuţitul într-o mână şi o gheată în cealaltă şi începu să o răscolească.

○

Corny era învăluit de sentimente noi. Stătea pe podeaua murdară a unui palat subteran. Curtenii cântau la instrumente, iar Nephamael îi dădea să mănânce boabe imense de struguri negri ca mantia sa. În jurul lui Corny se aflau tot felul de creaturi. Acestea dezlegau ghicitori sau jucau o partidă care implica azvârlitul unor pietre mai mult sau mai puţin rotunde.

Lumea lui Corny se limita la strugurii aceia. Nu exista nimic mai plăcut decât să-şi frece gura de degetele acelea şi nimic nu era mai dulce decât crăparea fiecărei bijuterii negre în gura lui.

— Cred că ai prea multă demnitate. Îţi ordon să dansezi! îi spuse Nephamael noului lui prizonier.

Dedesubtul podiumului, câţiva cetăţeni se îndepărtară de la activităţile lor obişnuite pentru a-l privi pe Roiben dansând.

Corpul cavalerului era ca o coardă de arc sărită. Părul lui argintiu se unduia ca o flamură, dar ochii îi păreau desprinşi de corp, străfulgerând ca cei ai unui animal care şi-ar sfâşia piciorul pentru a scăpa dintr-o capcană. Nu şovăia, dar mişcările îi era bruşte, spiralele îi erau disperate. Corny nu voia să-i fie milă de el, aşa că-şi îndepărtă privirea. Din mâna regelui căzu o boabă de strugure, dar Corny nu mai era atent.

Cavalerul continuă să danseze, în timp ce nobilimea malefică râdea şi-l batjocorea.

— E prea simplu. N-o să obosească uşor. Biciuiţi-l cât dansează!

Trei drăcuşori înaintară să facă ceea ce li se ceruse. Dungi însângerate se deschiseră pe pieptul şi pe spatele cavalerului.

Corny se bucura că nu era Kaye acolo să vadă aşa ceva.

— Oare ce misiune să-i dau eu pentru izbăvirea lui în curtea mea? Vreau să-l păstrez. Până acum a fost un talisman norocos.

— Puneţi-l să găsească o pasăre fără aripi care poate totuşi să zboare.

— Să ne găsească o capră al cărei uger să dea vin în loc de lapte.

— Da, adu-ne o capră minunată, de felul acesta!

— Plictisitor, plictisitor, plictisitor, spuse Nephamael şi se lăsă pe spate în tronul său. Uitându-se în jos la Corny, afişă un zâmbet plin de entuziasm.

— Vezi că ai ratat câteva bobiţe, spuse el tachinându-l. Culege-le… cu dinţii.

Corny îşi luă privirea de la Roiben fără să-și dea seama de asta. Făcu ce i se ordonase.

Nu era cine ştie ce plan, de fapt. Kaye se folosise de puterile ei magice ca să arate precum Skillywidden, singura persoană din Curtea Malefică pe care Kaye şi-o amintea bine şi despre care presupuse că nu se afla pe lângă tron. Repetă rolul bătrânei în linişte pe hol, dar Lutie nu o ajuta deloc, râzând atât de tare, încât micuţa zână abia dacă-şi mai putea controla zborul.

Apoi, având cuişoarele subţiri de fier arzându-i în palmele închise, porni în căutarea sălii principale. Nu era greu de găsit. După camera şahului se aflau şi alte uşi, dar o singură scară ducea în sus.

Sala principală a Curţii Malefice era cam cum şi-o amintea ea şi aproape la fel de plină cum fusese şi data trecută. Acum, venind din centrul palatului, Kaye nimeri direct în spatele podiumului. Roiben dansa acolo, cu răni roşii, proaspăt deschise pe spate. Nephamael era aşezat pe tronul de lemn decorat, cu cercul de fier arzând pe fruntea sa. Îl văzu cum lasă o mână în jos pentru a-l mângâia pe Corny pe păr.

Trase adânc aer în piept şi păşi spre podium, mergând direct spre elful pe post de chelner responsabil cu vinul, care ţinea o carafă din piele argintie de şopârlă, gata să reumple pocalul noului rege.

— Ei, cusătoreaso? întrebă bărbatul, rânjind la ea, dezvelindu-şi dinţii ascuţiţi şi galbeni ce dădeau pe dinafară.

Apoi Lutie făcu exact ceea ce trebuia, bâzâind prin faţa bărbatului astfel încât el se întinse să o prindă cu o mână şi nu observă când Kaye scăpă cuişoarele de fier în vin. Opusul furtului din magazine. Floare la ureche. Mult mai uşor decât strecuratul hamsterilor în buzunare.

— Skillywidden! Kaye se întoarse şi văzu că Nephamael vorbea cu ea. Apropie-te, cusătoreaso!

Kaye privi în jur; Lutie reuşise să zboare, dar Kaye nu o vedea. Chiar dacă ştia că aşa era cel mai bine pentru amândouă, tot era îngrijorată. Deja fuseseră rănite prea multe persoane din cauza ei. Kaye trase adânc aer în piept şi merse către Nephamael, făcând o plecăciune apropiată de ce credea

ea că ar face cusătoreasa.

— Ah, spuse el, arătând spre Roiben. Noua mea jucărie. E puternic, după cum vezi. Ba chiar şi încântător. Am nevoie de un costum pentru el. Cred că mi-ar plăcea să fie ceva pe verde. Poate uniforma unui paj al Curţii Benefice? Cred că asta mi-ar plăcea.

Kaye dădu din cap şi când se uită din nou la Roiben începu să se îndepărteze.

— O clipă, spuse Nephamael. Lui Kaye inima îi bătea violent în piept. Apropie-te!

Păşi supusă în faţă.

Rânjind viclean, Nephamael sări de pe tron şi o apucă de umărul fusiform. Chipul lui aproape că exprima încântare şi stomacul lui Kaye zvâcni de teamă. Fu înconjurată de magie, iar vraja îi fu ruptă. Se simţea ca şi cum ar fi fost sfâşiată în bucăţi. Ştia că urla din toţi rărunchii, dar nu se putea abţine, nu putea să facă nimic în timp ce vraja ei era ruptă. Căzu în genunchi, în tricou şi lenjerie intimă, aşa cum se trezise în dimineaţa aceea, cu părul încă ţeapăn de la sare.

Se auziră icnete zgomotoase şi strigăte.

— Pune-i căluş la gură, spuse el, apoi leagă-i mâinile la spate şi dă-mi mie frâiele!

Unul dintre oamenii lui păşi în faţă să-i execute ordinele.

Nephamael se aşeză din nou pe tron şi ceru cu un gest să i se mai aducă vin. Kaye îşi ţinu respiraţia, dar el luă pur şi simplu pocalul fără să bea.

— Ăsta chiar că-i un festin neaşteptat! încă o piesă pentru micile mele jocuri. Vino aici, Roiben.

Roiben şovăi, cu trupul tremurându-i. Loviturile de bici roşii de pe spatele şi pieptul lui, unele dintre ele încă sângerând, erau greu de suportat la vedere. Păşi în faţa lui Nephamael.

— Îngenunchează!

Roiben se lăsă în genunchi icnind scurt de durere.

Nephamael băgă mâna într-unul din pliurile mantiei sale şi scoase afară un briceag. Lama era aurie, iar mânerul era făcut din fildeş. Îl aruncă în faţa lui Roiben, unde ateriză zdrăngănind.

— Porunca mea este următoarea: când spun eu „începe”, tu iei cuţitul şi tai spiriduşa până moare. Sunt curios să văd dacă o vei ucide încet, făcând-o să sufere frumos pentru ca eu să mă

distrez în timp ce tu tragi de timp... sau dacă îi vei tăia gâtul dintr-o simplă lovitură. Ar fi frumos din partea ta să faci asta. Ah! oftă el teatral, ridicând pocalul deasupra capului, ce bine ar fi dacă ţi-ai pierde speranţa.

Roiben se făcu alb la faţă.

Kaye tremura. Era greu să tragă aer în piept cu căluşul la gură şi nu putea în niciun caz să vorbească.

— Începe! spuse Nephamael, închinând pocalul.

Roiben se întoarse cu ochii umezi; buza de jos îi tremura. Trase aer în piept, uitându-se la cuţitul din mâna sa şi apoi la Kaye. Închise ochii şi apoi ea îl văzu făcând o pace îngrozitoare cu sine, luând o decizie îngrozitoare.

Kaye ar fi vrut să închidă ochii, dar nu putea. Încerca în schimb să întâlnească ochii lui Roiben, să ceară îndurare cu privirea, dar el refuza să se uite la ea.

Când aştepta ca acel cuţit să-şi hotărască unghiul, îl văzu pe Nephamael ridicând pocalul la gură şi înclinându-l pentru a lua o înghiţitură mare. Pentru un moment, nu se întâmplă nimic; doar îşi şterse colţul gurii cu două degete. Apoi tuşi, părând înspăimântat, privind violent prin peşteră. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Nephamael căzu în genunchi, cu mâinile la gât. Deschise gura, poate să vorbească, poate să strige, dar nu-i ieşi niciun sunet.

Apoi Roiben se opri în faţa ei, având încă în mână cuţitul auriu. Îşi aminti că nu-i fusese dat niciun ordin care să-l anuleze pe acesta. Roiben era încă legat de poruncă.

Se zbătu dintr-o parte în alta.

Simţi nişte degete micuţe lucrând la nodurile căluşului.

Faţa lui Roiben era o mască de şoc şi teroare, în timp ce îşi privea propria mână coborând lama aurie spre pielea ei.

Kaye trase aer în piept de mai multe ori, pregătindu-se. Când simţi căluşul dezlegat, scuipă materialul şi făcu un pas spre cuţit, şoptind:

— Rath Roiben Rye, opreşte-te... Îţi ordon să te opreşti... Îţi ordon să...

Simţi cuţitul rânindu-i braţul când vorbi, îl auzi pe Roiben suspinând înainte să lase arma să cadă pe podea.

Apoi făcu un salt în aer, dând din aripi cu putere. Se ridică uşor spre tavanul arcuit, plutind pentru o clipă. Lutie se ridică lângă ea, chinuindu-se să-i desprindă frânghia ce-i lega mâinile.

Apoi dinspre intrări se auziră paşi apăsaţi de cavaleri, sunet de armură şi de clopote. Curtea Benefică sosise.

15

„Mai bine domn în iad ca rob în cer”[11]

Milton,
Paradisul Pierdut (Cartea I)

Cavalerii fură primii care păşiră în încăpere, îmbrăcaţi toţi în armuri de un verde-închis, amintind de carapacele insectelor. Apoi urmară vreo douăsprezece doamne, fiecare purtând o rochie de o altă culoare. Kaye observă că Ethine era îmbrăcată într-un auriu blând. După curteni intră regina, strălucind într-o rochie palidă ca luna, asemănătoare cu cea pe care o purta în tabloul lui Roiben. Pe deasupra purta o pelerină de un albastru-păun care mătura podeaua când mergea calmă către podium.

— Roiben, spuse regina.

Un forfot se auzi din partea Curţii Malefice. O creatură mare se împiedică înainte, numai ca să fie oprită de privirea de fier a unuia dintre cavaleri.

Nephamael încă se zvârcolea pe podium, frecându-se cu degetele pe gât şi pe piept. Părea să fie complet inconştient de sosirea stăpânei lui.

Roiben se uită la regina benefică şi închise ochii, expirând atât de uşurat, încât Kaye se simţi cuprinsă de groază. Era ceva în neregulă în toată povestea asta.

În jurul gâtului reginei benefice atârna un pandantiv alb prins de un lănţişor de argint. Kaye se uită la el ca şi cum ar hipnotiza-o. Ochii reginei erau fixaţi pe podium, privindu-l pe autoproclamatul rege al Curţii Malefice cum se zvârcolea.

— Nephamael te servea pe tine!

Revelaţia fu atât de şocantă, încât Kaye o rosti cu voce tare înainte să o judece cum trebuie. Se lăsă în jos să stea lângă Roiben.

Părea că totul se oprise la auzul acelor vorbe. Până şi regina îngheţă.

---

[11] John Milton, *Paradisul pierdut*, trad. Aurel Covaci, Biblioteca pentru toţi, Bucureşti 1972.

Kaye înaintă, uitându-se la Roiben, rugându-l să o creadă.
— Roiben, erai nevoit să o slujeşti pe Nicnevin, iar Nephamael trebuia să o slujească pe regina benefică. Erai nevoit. El nu putea să nu se supună, aşa cum nici tu nu puteai.
Regina zâmbi blând.
— Spiriduşa are dreptate pe de o parte. Dacă i-aş fi poruncit să stea lângă mine tot timpul, nu ar mai fi plecat. Dar eu nu am cerut niciodată asta. Odată plecat, nu mai putea auzi poruncile mele, şi prin urmare nu le mai putea urma. Am venit astăzi aici să îndrept lucrurile.
Cuvintele acelea păreau atât de rezonabile rostite de regină. Kaye voia să se înşele, dar amuleta atârna încă grea în jurul gâtului reginei.
— Dar am văzut amuleta! Nephamael o ţinea când m-a vrăjit să arăt umană. Părea că-şi trage puterea din ea.
— Te înşeli, spiriduşo, şi ai face bine să taci acum. Avem lucruri mult mai importante de rezolvat.
Vocea reginei benefice era fermă, iar mai mulţi dintre cavalerii ei se îndreptară către Kaye.
— Kaye... spuse Roiben scuturând din cap. Amuleta este a ei. Mereu a fost aşa.
Kaye se întoarse către el cu ochii arzând.
— Nu greşesc!
Mulţimea murmură la auzul vorbelor ei. Kaye nu era sigură ce final ar fi fost mai pe placul Curţii Malefice; probabil cel în care se va vărsa mai mult sânge. Nu se îndoia de faptul că cel puţin erau bucuroşi că cineva o insulta pe regina benefică.
Roiben ridică o mână.
— Vreau să ascult ce are de spus!
Declaraţia lui făcu puţină linişte în curte. Kaye se minună de asta. Stătea sprijinit de tron cu sânge curgându-i pe haine, fără arme, şi totuşi încă mai inspira suficient respect încât mulţimea făcu linişte pentru el.
Roiben dădu din cap în direcţia lui Kaye.
— Vorbeşte!
Kaye trase adânc aer în piept şi, când vorbi, se asigură că o face suficient de tare încât să o audă toată lumea.
— Cred că este destul de evident acum că sunt spiriduşă, dar am fost deghizată în om timp de... ei bine... şaisprezece ani. Am reuşit să o găsesc pe fetiţa cu care am fost schimbată. Se afla

încă în curtea lui Silarial. Roiben îi aruncă lui Kaye o privire tăioasă, dar ea continuă. Asta înseamnă că cineva din Curtea Benefică m-a schimbat, deşi locuiam în teritoriul malefic, foarte aproape de curtea lui Nicnevin. Când eram mică, aveam trei zâne care vegheau asupra mea. Şi ele erau din Curtea Benefică.

M-am mutat în Philadelphia, unde am locuit câţiva ani până când el – Kaye arătă spre Nephamael – a apărut într-o zi la unul dintre spectacolele mamei mele. L-a luat deoparte pe bărbatul cu care locuiam şi, câteva minute mai târziu, bărbatul a încercat să o omoare pe mama mea. A doua zi ne-am întors aici. Câteva zile mai târziu, vechile mele prietene, zânele, m-au contactat şi mi-au spus că aveau nevoie de mine să le ajut să ducă la îndeplinire un plan.

Dar ele nu erau suficient de puternice ca să mă propună lui Nicnevin pentru Jertfă. În schimb, Nephamael era. El a fost cel care s-a ocupat de asta. Deci, cum a ajuns Nephamael să facă parte dintr-un plan benefic? I-a ordonat ea. Este singurul lucru care are sens. Singurul lui beneficiu a fost intervenţia lui Roiben. Dacă Nicnevin nu ar fi murit, Nephamael nu ar fi avut nimic de câştigat, ci doar Silarial. Chiar dacă el ar fi fost rege, tot ea ar fi condus Curtea Malefică, prin el.

— Să nu mai aud o vorbă! ceru regina benefică.

— Ba ai să mai auzi, spuse Roiben, ridicând tonul de nerăbdare şi apoi calmându-se. Eşti nemuritoare, Silarial, aşa că îţi permiţi să ne acorzi puţin timp. Vreau să aud şi restul poveştii ei.

Kaye vorbea repede, cuvintele intrând unele în altele în încercarea ei de a spune tot.

— Amuleta de la gâtul ei. Ea a fost cea care m-a făcut să-mi dau seama ce se întâmpla. Nephamael o avea în seara în care m-a adus aici să fiu sacrificată. A folosit-o să pună o vrajă puternică asupra mea. Era colierul ei, vraja ei. Aveau de gând să mă lase să fiu sacrificată, apoi să dezvăluie înşelăciunea şi să dea vina pe Nicnevin. Iar astăzi, când am ajuns aici, Nephamael ne aştepta, dar nimeni nu ştia că urma să venim să-l găsim pe Corny în afară de Silarial şi de curtea ei.

Când menţionă numele lui Corny, Kaye nu se putu abţine să nu-şi arunce privirea spre el. Înlemni când îl văzu.

Se târâse unde se zvârcolea corpul lui Nephamael. O şuviţă de păr îi căzuse pe faţă. Avea o vânătaie pe obraz, de culoarea

gurii lui pătate de strugure. Imaginea aceasta îi aminti lui Kaye prea mult de buzele reci ale lui Janet.

Ca şi cum ar fi simţit căldura privirii ei, Corny se uită în sus. Ochii îi erau îndureraţi.

— Corny, spuse Kaye, făcând o jumătate de pas în faţă.

Cu ochii încă la ea, Corny luă cuţitul auriu pe care-l scăpase Roiben. Pe buzele sale se citea începutul unui zâmbet satisfăcut când îl ridică.

— Nu! ţipă Kaye, alergând înnebunită către Corny, pentru a-l împiedica să se înjunghie.

Lama ateriză în pieptul lui Nephamael. O dată şi încă o dată, Corny înjunghie corpul cavalerului elf, cuţitul scoţând un zgomot înfiorător cu fiecare spintecătură. Pantalonii lui Corny musteau de sânge. Un sunet tăios îi ieşi din adâncul gâtului.

Curtenii, benefici şi malefici la un loc, priveau scena cu o fascinaţie absolută. Nimeni nu se clinti să de-a o mână de ajutor atunci când Kaye îl apucă pe Corny de încheieturi şi încercă să-l ia cu forţa de lângă cadavru.

Tremura, dar când Kaye îl trase în faţă ca să-l îmbrăţişeze, observă că râdea. Râdea atât de tare, că aproape se îneca.

— Uite ce ai făcut! spuse regina benefică.

Kaye nu înţelese pe moment că ea vorbea cu Corny, şi nu despre el.

Un cavaler benefic păşi înainte şi îşi strecură mâna în mantie. Kaye se uită îngrozită cum acesta scoase o creangă lungă pe care o netezi până ce deveni o săgeată înfiorător de cunoscută. Era îndreptată fix spre ea.

— Roiben, pune-i capăt sau îi pun eu! ceru Regina Benefică. Am avut destulă răbdare. E vremea să te întorci acasă.

Roiben nu se răstise, dar vocea lui răsună prin peşteră când merse spre Kaye.

— Sunt acasă, Majestate. Acum spune-i omului tău să lase arma jos şi-ţi voi permite să părăseşti Curtea Malefică nevătămată.

Peste curte se instală tăcerea.

Kaye rămăsese mută de uimire. Nicnevin se folosise bine de Roiben, mult mai bine decât s-ar fi gândit ea. Îl ţinuse aproape de ea. Îl folosise împotriva restului Curţii Malefice. Kaye îşi aminti cum se fereau din calea lui când o escorta prin mulţime. Nu era unul dintre ei, asta era adevărat, dar era distant ca un

rege.

Nimeni nu-l provoca.

Sprâncenele subţiri şi perfecte are reginei se arcuiră.

— Ai îndrăzni?

Sora lui Roiben făcu un pas în faţă, dar nu spuse nimic. Îl ruga din priviri.

Se uită de jur împrejurul curţii, iar Kaye îl văzu trăgând aer în piept. Apoi vorbi.

— Ascultaţi-mă şi aflaţi înţelegerea pe care v-o ofer. Zânele solitare au câştigat şapte ani de libertate, dar şapte ani vor trece cât ai zice peşte. Legaţi-vă de mine acum, malefici şi solitari deopotrivă, şi o să vă dau totul de Samhain. Libertate de la apus până a răsărit pe vecie.

Kaye văzu mai multe creaturi malefice urcând pe podium. Nu-i atacară pe cei din partea benefică, dar rânjetele lor până la urechi erau maliţioase.

Regina fu fermă pe poziţie.

— Cred, cavalerul meu, că vei găsi mult mai uşoară sarcina de a pretinde un regat decât aceea de a-l păstra.

Spunând acestea se întoarse, mantia ei lungă măturând un model circular în praful de pe podea. Cavalerii şi curtenii ei se întoarseră, de asemenea. Numai Ethine ezită.

Roiben scutură din cap.

Silarial se uită în urmă şi, observând-o pe Ethine, îşi deschise mantia. Sora lui Roiben se lăsă îmbrăţişată şi atrasă împreună cu restul Curţii Benefice. Nu văzu niciodată zâmbetul crud care se juca pe buzele reginei benefice şi nici felul în care ochii ei se întâlniră cu ai lui Roiben peste capul plecat al surorii lui.

Când şi ultimul benefic părăsi încăperea, Roiben, autoproclamat rege al Curţii Malefice, aproape căzu în tronul său. Kaye încercă să-i zâmbească, dar el nu se uita la ea. Cerceta peştera cu ochii lui, de culoarea cenuşii.

Corny încă nu se oprise din râs.

○

Însăşi camera de priveghi era mică şi victoriană. Mobila era sculptată din lemn închis la culoare. Până şi tapetul era sobru, flori de iris maronii dintr-o catifea pufoasă în relief. Erau acolo oameni de la şcoală, oameni pe care Kaye abia dacă şi-i mai amintea. Kenny, Doughboy, Marcus şi Fatima erau toţi acolo, strânşi grămadă, şuşotind întruna între ei, chiar şi atunci când

vorbea preotul.

Corny o ţinu pe Kaye de mână pe tot parcursul ceremoniei, degetele lui reci şi transpirate strângându-le pe ale ei suficient de tare încât să o doară. Nu plânse, nici măcar atunci când ea începu să lăcrimeze, dar părea palid şi istovit în costumul negru pe care-l purta. De fiecare dată când Kaye se uita la vânătaia albăstruie de pe obrazul lui, aceasta i se părea şi mai dezgustătoare.

Mama lui Kaye fusese îngrozită, crezând că murise şi Kaye... atât de îngrozită, că decise să facă naveta la oraş în loc să se mute acolo. Până şi bunica lui Kaye era drăguţă cu ea. Ellen o lăsase pe Kaye la priveghi în seara aceea şi promisese să vină să o ia dacă ea îi dădea telefon că vrea acasă. Era ciudat şi oarecum plăcut, dar Kaye nu voia să se obişnuiască cu răsfăţul.

Janet era aşezată ca într-o pictură, cu buclele roşii şi buzele tot roşii. Era frumoasă – Ophelia înconjurată de buchete de flori ale căror nume numai Roiben le putea spune. Dar Kaye simţea mirosul chimicalelor cu care o injectaseră, simţea carnea putredă a ceea ce mai rămăsese din ea şi aproape că vărsă când se apropiară. Nu putu totuşi să nu mângâie carnea rece şi bizar de fermă a braţului lui Janet. Kaye lăsă cadoul pe care-l adusese – o sticluţă de lac de unghii albastru strălucitor – în sicriu.

Corny îşi păstră strânsoarea pe mâna ei în timp ce se uită la corpul surorii lui.

După aceea, Kaye şi Corny stătură afară, aşteptând ca mama lui să-şi ia la revedere de la rude.

— Oh, mai că uitam, spuse Corny cu vocea foarte liniştită, mama s-a oprit pe la magazin înainte să venim aici. A trebuit să intru ca să-mi iau ţigări. Băgă mâna în buzunarul jachetei de piele şi scoase câteva paie cu dungi multicolore înconjurând pachetul. Un mănunchi de *Pixy Stix*[12].

Kaye zâmbi.

— Eu ar trebui să te înveselesc pe tine.

— Tu ţi-ai făcut deja datoria de salvator, spuse el. Ia uită-te... desfă bomboana asta şi gustă praf magic adevărat. Are gust de zahăr acru.

Ea chicoti, la fel şi el, un râs ciudat şi disperat care se ridică

---

[12] Un sortiment de bomboane al căror ambalaj se aseamănă cu un pai de băut. În limba engleză *pixie* înseamnă spiriduş.

în spirale către cerul nopţii.
— Ce ai de gând să faci acum? întrebă Kaye.
— Nu ştiu. La naiba, încă trebuie să mă mai gândesc la ce am făcut deja.
— Ştiu ce vrei să spui... dar, ştii că nimic din ceea ce s-a întâmplat nu e din vina ta, da?
— Cu excepţia părţii cu cuţitul de la final?
— Nici măcar aceea. Poate în mod special nici aceea.
— Data viitoare... spuse Corny cu ochii luminaţi într-un fel care o linişti pe Kaye până să audă cuvintele ce urmau. Kaye, nu voi mai fi niciodată lipsit de putere. Orice s-ar întâmpla. Orice.
— Ce vrei să spui?
El îi răspunse strângându-i mâna mai tare. După câteva clipe, spuse:
— Dar tu?
Ea ridică din umeri.
— Ţi-am spus că pot să fac bani din frunze?
— Serios? spuse el ridicând sprâncenele.
Mama lui se apropie de ei însoţită de nişte rude, iar Corny îi dădu în sfârşit drumul la mână lui Kaye ca să se urce în maşină. Mâna îi era udă şi fierbinte.
Plecară şi ultimii oameni de la priveghi şi închideau, aşa că ea trecu strada ca să folosească telefonul public din faţa supermarketului. O sună pe mama ei, apoi se aşeză pe trotuar, în faţa unui cal de plastic care se bălăngănea înainte şi înapoi dacă îl hrăneai cu monede. Luminile fluorescente, mirosul organic de legume putrede şi foşnetul de pungi de plastic de-a lungul parcării îi păreau atât de obişnuite, încât se simţea deconectată de la evenimentele din urmă cu două zile.
Nu-l mai văzuse pe Roiben. Nu era ca şi cum s-ar fi întâmplat ceva râu între ei, doar că ea trebuise să-l aducă pe Corny acasă, iar el era nevoit să stea să facă ce fac noii monarhi. Nici măcar nu-i păruse râu că nu-l văzuse. Era mai degrabă un sentiment de uşurare, ca atunci când ştii că ceva dureros se apropie, dar poţi să-l amâni o perioadă. Dacă l-ar vedea, ar trebui să asculte ce credea el de fapt despre relaţia lor, acum că el era rege.
Uitându-se la calul de plastic, Kaye invocă magia. Un moment mai târziu, animalul îşi scutură coama şi sări din

suportul de metal. Galopă în noapte sub privirile ei, copitele de plastic tropăindu-i pe asfalt.

— Am ceva de-al tău şi aş vrea să-ţi înapoiez.

Vocea lui Roiben o făcu să tresară. Cum reuşise să se apropie atât de tare fără ca ea să-l audă? Şi totuşi, nu se putu abţine să nu zâmbească ironic, la fel cum nu putea să se abţină să nu se mustre pentru asta.

— Ce?

Roiben se aplecă înainte şi-i prinse gura într-a lui. Kaye închise ochii, iar buzele i se despărţiră uşor în timp ce simţea sărutul punându-i stăpânire pe simţuri, transformându-i gândurile în fum.

— Ăăă… Kaye se retrase puţin şovăielnică. Şi de ce-i al meu?

— E sărutul pe care l-am furat de la tine când erai fermecată, spuse el răbdător.

— Aha… Păi, şi dacă eu nu-l vreau?

— Nu-l vrei?

— Nu, spuse ea, rânjind cu gura până la urechi, sperând că mama ei nu se va grăbi să vină. Ia-l înapoi, te rog.

— Sunt slujitorul tău, spuse regele Curţii Malefice, cu buzele aproape de ale ei. S-a făcut.